ALI HAZELWOOD

Autoarea bestsellerului *TEORIA IUBIRII*

Șah-mat, cu dragoste

LITERA

NEW MOON

ALI HAZELWOOD
Autoarea bestsellerului TEORIA IUBIRII
Șah-mat, cu dragoste
LITERA
NEW MOON

NEW
MOON

ALI HAZELWOOD

Șah-mat, cu dragoste

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Check & Mate
Ali Hazelwood
Copyright © 2023 Ali Hazelwood
Drepturile de traducere obținute prin înțelegere cu Sandra Dijkstra Literary Agency.
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Șah-mat, cu dragoste
Ali Hazelwood
Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-338-0
ISBN EPUB 978-630-319-618-3

Pentru Sarah A. și Helen,
care vor fi mereu favoritele mele

PROLOG

– *Am aflat din surse sigure că ești un sex-simbol al Generației Z.*

Aproape mi-am scăpat telefonul din mână.

Bine: îmi scap telefonul, dar îl salvez înainte să aterizeze într-un pahar Berzelius plin cu amoniac. Apoi arunc o privire prin laboratorul de chimie, întrebându-mă dacă a mai auzit cineva.

Ceilalți elevi fie trimit mesaje, fie își plimbă de colo-colo echipamentul. Doamna Agarwal stă la catedră, prefăcându-se că notează lucrări, dar probabil citește ceva roman erotic cu Bill Nye. Un miros de acid etanoic, să sperăm că nu letal, se înalță dinspre banca mea, dar am încă AirPodurile în urechi.

Nimeni nu este atent la mine sau la clipul de pe telefon, așa că apăs pe „Play“ pentru a-l relua.

– *Ai apărut* în *revista* Time *acum două săptămâni. Pe copertă. O poză cu tine, apoi „Un sex-simbol al Generației Z“. Cum ți se pare?*

Mă aștept să o văd pe Zendaya. Harry Styles. Billie Eilish. Toți membrii formației BTS, înghesuiți pe canapeaua vreunei emisiuni de noapte, pe care a decis să mi-o recomande algoritmul de redare automată al YouTube după ce s-a terminat tutorialul despre experimentul cu pH. Dar este doar un tip. Un băiat, chiar? Nu pare să se simtă în apele lui pe fotoliul de catifea roșie, cu cămașa neagră, pantalonii negri, părul negru, expresia întunecată pe chip. Imposibil de descifrat, în timp ce rostește cu o voce gravă și serioasă:

– *Mi se pare greșit.*

– *Da?* întreabă moderatorul… Jim, James sau Jimmy.

– *Partea despre Generația Z este corectă, spune invitatul. Nu și cea despre sex-simbol.*

Publicul este captivat de cuvintele lui, aplaudă și ovaționează, și atunci decid să citesc detaliile din descriere. *Nolan Sawyer*, scrie. O descriere care explică cine este băiatul, dar n-am nevoie de ea. Poate că nu recunosc chipul, dar nu-mi amintesc măcar o clipă din viața mea când să nu fi știut numele.

Faceți cunoștință cu Ucigașul de regi: jucătorul de șah numărul 1 din lume.

– Permite-mi să-ți spun un lucru, Nolan: acum să fii deștept înseamnă să fii sexy.

– Încă nu sunt convins că mă încadrez.

Tonul îi este atât de sec, încât n-am cum să nu mă întreb cum a reușit agentul lui să-l convingă să participe la acest interviu. Dar publicul râde, la fel și moderatorul. Bărbatul se apleacă înainte, evident fermecat de acest tânăr cu constituția unui atlet, care gândește ca un teoretician în fizică și are averea unui antreprenor din Silicon Valley. Un copil-minune neobișnuit și frumos, care nu vrea să recunoască nici în ruptul capului că este special.

Mă întreb dacă Jim-Jimmy-James a auzit ce am auzit *eu*. Bârfele. Poveștile șoptite pe la colțuri. Zvonurile stranii despre băiatul de aur al șahului.

– Hai să convenim că șahul e noua chestie sexy acum. Iar tu ești cel care a făcut asta... asistăm la o renaștere a șahului de când ai început tu să joci. Cineva a publicat comentarii ale jocurilor tale devenite virale pe TikTok – ChessTok*, îmi spun scenariștii mei că se numește – și azi mai mulți oameni ca niciodată învață să joace. Dar întâi de toate: ești un Mare Maestru, cel mai înalt titlu pe care îl poate obține un jucător de șah, și tocmai ai câștigat al doilea Campionat Mondial împotriva* – moderatorul se vede nevoit să coboare privirea spre cartonașul din mâna lui, pentru că Marii Maeștri obișnuiți nu sunt la fel de celebri ca Sawyer – *lui Andreas Antonov. Felicitări!*

Sawyer dă din cap, o dată.

– Și tocmai ai împlinit 18 ani. Când anume, îmi mai spui o dată?

– Acum trei zile.

Acum trei zile, *eu* am împlinit 16 ani.

Acum zece ani și trei zile, am primit primul meu set de șah – cu piese de plastic roz și violet – și am plâns de bucurie. Îl foloseam cât era ziua de lungă, îl luam cu mine peste tot, apoi îl țineam în brațe în somn.

Acum nici nu-mi amintesc cum este să simți un pion în mână.

– Ai început să joci de foarte mic. Părinții te-au învățat?

– Bunicul, spune Sawyer.

Moderatorul pare surprins, de parcă nu și-ar fi închipuit că Sawyer s-ar duce *acolo*, dar își revine repede.

– Când ți-ai dat seama că ești îndeajuns de bun pentru a fi profesionist?

– *Sunt îndeajuns de bun?*

Mai multe râsete din public. Îmi dau ochii peste cap.

– *Ai știut că vrei să fii jucător profesionist de șah de la bun început?*

– *Da. Am știut dintotdeauna că nu există nimic care să-mi placă mai mult decât să câștig o partidă de șah.*

Sprânceana moderatorului se arcuiește în sus.

– *Nimic?*

Sawyer nu ezită.

– *Nimic.*

– Și...

– Mallory? O mână se așază pe umărul meu. Tresar și-mi scot o cască. Ai avut nevoie de ajutor?

– Nu! Îi zâmbesc doamnei Agarwal, lăsând telefonul să-mi alunece în buzunarul de la spate. Tocmai am terminat clipul cu instrucțiuni.

– O, perfect. Nu uita să-ți pui mănușile înainte de a adăuga soluția acidă.

– Da.

Restul clasei aproape a terminat cu experimentul. Mă încrunt, mă grăbesc să-i prind din urmă, iar câteva minute mai târziu, când nu-mi mai găsesc pâlnia și vărs bicarbonatul de sodiu, încetez să mă mai gândesc la Sawyer sau la cum a răsunat vocea lui când a spus că nu și-a dorit niciodată nimic mai mult decât șahul.

Și nu mă mai gândesc la el puțin peste doi ani. Până în ziua în care jucăm împreună pentru prima dată.

Și șterg pe jos cu el.

PARTEA ÎNTÂI

Deschideri

CAPITOLUL 1

Doi ani mai târziu

Easton este deșteaptă pentru că mă ademenește să ieșim cu promisiunea unui ceai boba gratis. Dar este și nătângă pentru că nici nu așteaptă să sorb din ceaiul cu bule de ciocolată cu cremă de brânză înainte de a spune:

– Am nevoie de o favoare de la tine.

– Nu.

Îi zâmbesc larg. Înșfac două paie din coș. Îi ofer unul, dar ea îl ignoră.

– Mal. Nici n-ai auzit ce...

– Nu.

– Este vorba despre șah.

– Ei bine, în cazul ăsta...

Îi zâmbesc recunoscătoare fetei care îmi întinde paharul comandat. Am ieșit împreună de două, poate de trei ori vara trecută și am amintiri vagi și plăcute cu ea. Buze date cu balsam de culoarea zmeurei, Bon Iver răsunând alene în mașina ei Hyundai Elantra, o mână moale și rece sub maioul meu. Din păcate, nici una dintre aceste amintiri nu include și numele ei. Noroc că a scris *Melanie* pe ceaiul meu cu bule, așa că toate bune și frumoase.

Împărtășim în treacăt urma unui zâmbet misterios și mă întorc spre Easton.

– În cazul ăsta, categoric nu.

– Am rămas fără un jucător. Pentru un turneu pe echipe.

– Nu mai joc.

Îmi verific telefonul. Este 12.09 – încă 21 de minute până trebuie să mă întorc la atelier. Bob, șeful meu, nu este tocmai un om bun și îngăduitor. Uneori chiar mă îndoiesc că ar fi un om.

– Hai să bem asta afară, înainte de a-mi petrece toată după-amiaza sub un Chevy Silverado.

– Hai, Mal! Se uită încruntată la mine. Este șah. Încă mai joci.

Când profesorul dintr-a șasea a surorii mele Darcy a anunțat că urma să trimită porcușorul de Guineea al clasei la o „fermă în nord“, Darcy,

neputând să-și dea seama dacă ferma există cu adevărat, a decis să-l răpească. Pe porcușor, nu pe profesor. Goliat cel Răpit a locuit cu noi în ultimul an – un an petrecut refuzându-i resturi de la cinele noastre, de când veterinarul pe care nu ni-l puteam permite ne-a implorat în genunchi să-l punem la regim. Din nefericire, Goliat are neobișnuita abilitate de a mă privi lung până mă face să capitulez de fiecare dată.

La fel cum face și Easton. Expresiile lor emană aceeași încăpățânare neînduplecată.

– Nici în ruptul capului. Sorb din ceai. Divin. Am uitat și regulile. Ce ziceai că face căluțul?

– Foarte amuzant!

– Nu, serios, care e șahul? Când regina cucerește Catanul fără să treacă prin Go...

– Nu-ți cer să faci ce făceai pe vremuri.

– *Ce* făceam pe vremuri?

– Mai știi când aveai 13 ani și i-ai bătut pe toți ceilalți copii de la Clubul de șah Paterson, apoi pe adolescenți, apoi pe adulți? Și au adus oameni de la New York pe care să-i umilești? N-am nevoie de *asta*.

Aveam de fapt 12 ani când s-a întâmplat asta. Îmi amintesc bine pentru că tata stătea lângă mine, cu mâna caldă pe umărul meu uscățiv, declarând cu mândrie: „N-am câștigat nici un meci împotriva lui Mallory de când a împlinit 11 ani acum un an. Extraordinar, nu-i așa?“ Dar nu subliniez detaliul și, în schimb, mă întind pe un petic de iarbă, lângă un strat de flori plin de cârciumărese care abia se mai țin în viață. Luna august în New Jersey nu este unul dintre locurile preferate ale nimănui.

– Mai ții minte când am ajuns la jumătatea partidelor mele demonstrative? Când eram cât pe ce să leșin, și le-ai spus tuturor să se dea înapoi...

– ... și ți-am dat sucul meu.

Ea se așază lângă mine. Arunc o privire spre linia perfectă a dermatografului ei, apoi la salopeta mea pătată de ulei și mi se pare frumos cum unele lucruri nu se schimbă niciodată. Perfecționista Easton Peña, mereu cu un plan, și tovarășa ei dezordonată, Mallory Greenleaf. Suntem în aceeași clasă din clasa întâi, dar nu am interacționat cu adevărat până nu s-a alăturat și ea clubului de șah Paterson când avea zece ani. Într-un fel, era de atunci deja pe deplin formată. Era deja uluitorul și încăpățânatul om care este azi.

„Chiar îți place să joci prostia asta?“ m-a întrebat când am fost puse să jucăm o partidă de șah.

„Ție, nu?“ am întrebat eu îngrozită.

„Normal că nu. Doar că-mi trebuie o gamă largă de activități extrașcolare. Bursele de facultate nu se câștigă de la sine.“

I-am dat șah-mat din patru mutări și de atunci o ador.

Este amuzant că lui Easton nu i-a păsat niciodată de șah cum mi-a păsat mie, dar i-a rămas fidelă mult mai mult timp. Ce triunghi amoros ciudat facem noi trei!

– Îmi ești datoare pentru cutia de suc, așa că... vino la turneu, îmi ordonă ea. Am nevoie de o echipă de patru oameni. Toată lumea fie este în vacanță, fie nu poate să facă diferența dintre șah și jocul de dame. Nici măcar nu trebuie să câștigi... și este în scop caritabil.

– Ce scop caritabil?

– Contează?

– Firește. E pentru vreun grup de discuții de dreapta? Următorul film al lui Woody Allen? Vreo boală inventată, cum ar fi isteria sau sensibilitatea la gluten?

– Sensibilitatea la gluten *nu* este inventată.

– Serios?

– Da. Iar turneul este pentru... Butonează înfuriată telefonul. Nu găsesc, dar putem să nu mai lungim vorba? Știm amândouă că o să spui da.

Mă încrunt.

– Ba nicidecum.

– Poate *tu* nu știi.

– Am o coloană vertebrală, Easton.

– Sigur.

Își mestecă biluțele de tapioca, agresivă, îndrăzneață, transformată parcă dintr-odată mai degrabă în urs grizzly decât în porcușor de Guineea.

Își amintește de clasa a noua, când m-a convins să-i fiu vicepreședintă, pe vremea când candida pentru a fi președinta clasei. (Am pierdut. Cu o majoritate covârșitoare.) Și de clasa a zecea, când Missy Collins răspândea tot felul de zvonuri și m-a recrutat ca să-i spargem contul de Twitter. Și de clasa a unsprezecea, când am jucat rolul doamnei Bennett în musicalul *Mândrie și prejudecată* pe care l-a scris și regizat – împotriva bunei mele judecăți și a vocii mele cu o amplitudine de o jumătate de octavă. Probabil aș

mai fi fost de acord cu vreo tâmpenie și în ultimul an, dacă lucrurile acasă nu ar fi fost... ei bine, mai puțin bune din punct de vedere financiar. Și nu mi-aș fi petrecut fiecare secundă liberă lucrând la atelierul auto.

– Știm cu toții că nu poți spune nu, subliniază Easton. Așa că spune da.

Îmi verific telefonul – încă douăsprezece minute de pauză. Azi e cald ca naiba, mi-am dat pe gât boba și mă uit cu interes la paharul ei. Pepene galben: a doua mea aromă preferată.

– Am treabă.

– Ce treabă?

– Am o întâlnire.

– Cu cine? Cu tipul cu plante carnivore? Sau cu tipa care seamănă cu Paris Hilton?

– Nici, nici. Dar găsesc eu pe cineva.

– Hai! Este un mod de a ne petrece timp împreună înainte de facultate.

Mă ridic, înghiontind-o cu cotul.

– Când pleci?

– În mai puțin de două săptămâni.

– *Poftim? Tocmai* am terminat, acum...

– Acum trei luni? Trebuie să fiu în Colorado până la jumătatea lui august pentru sesiunea de orientare.

– Oh! Este ca și cum te-ai trezi dintr-un pui de somn de după-amiază ca să-ți dai seama că e deja întuneric. Oh, repet, puțin șocată.

Știam că va veni și acest moment, dar undeva între criza de mononucleoză a surorii mele, săptămâna petrecută de mama la spital, criza de mononucleoză a *celeilalte* surori și toate turele în plus pe care mi le-am luat, trebuie să fi pierdut noțiunea timpului. Este înspăimântător: nu am trăit niciodată în *alt* oraș decât Easton. Nu a fost săptămână în care să nu ne vedem ca să jucăm *Dragon Age*, să vorbim despre *Dragon Age* sau să ne uităm la *Playthroughs Dragon Age*.

Poate avem nevoie de hobby-uri noi.

Încerc să zâmbesc.

– Îmi închipui că timpul zboară când te distrezi.

– *Chiar*, Mal? Te distrezi? Face ochii mici spre mine și eu râd. Nu *râde*. Muncești mereu. Când nu muncești, îți plimbi surorile cu mașina sau o duci pe mama ta la programările la doctor și... Își trece o mână prin buclele negre și le ciufulește – un bun indiciu al exasperării ei. Șapte pe o scară de la 1 la

10, aș zice. Erai cea mai bună din clasă. Ești un geniu în matematică și poți să memorezi *orice*. Ai avut *trei* oferte de bursă... una să vii la Boulder, cu mine. Dar ai decis să nu te duci și acum pari *blocată* aici, fără să se întrezărească vreo speranță și..... Știi ce? Este alegerea ta și te respect pentru asta, dar ai putea măcar să-ți permiți să faci *un* lucru distractiv. Un lucru care să-ți placă.

Mă uit la obrajii ei înroșiți una, două, trei secunde și aproape dau să deschid gura ca să-i spun că bursele îți plătesc studiile, dar nu și ipoteca pe casă, tabăra de derby cu role a surorii tale, granulele întărite cu vitamina C ale animalului de companie răpit de cealaltă soră a ta sau orice este nevoie pentru a topi vinovăția care se așterne în străfundul meu. Aproape. În ultima secundă, întorc privirea și se întâmplă să mă uit la telefon.

Este 12.24. La naiba!

– Trebuie să plec.

– Poftim? Mal, te-ai supărat? N-am vrut să...

– Nu. Îi trimit un zâmbet. Dar mi s-a terminat pauza.

– *Nici* n-ai ajuns bine aici.

– Da. Bob nu este un fan al ideii de program și al echilibrului dintre viața profesională și cea personală. Sunt șanse să nu termini ceaiul cu bule?

Ea își dă ochii peste cap suficient de tare încât să-și sucească vreun mușchi, dar îmi întinde paharul. Ridic pumnul în aer în timp ce plec.

– Să-mi spui ce ai decis despre turneu, țipă Easton după mine.

– Ți-am spus deja.

Un geamăt. Și apoi pe un ton serios și apăsat:

– Mallory… Ceea ce mă face să mă întorc în ciuda riscului ca Bob să-și răcnească spre mine urletele puturoase pentru că am întârziat. Ascultă, nu vreau să te oblig să faci nimic. Dar șahul era pe vremuri viața ta. Și acum nu vrei să joci nici măcar pentru o cauză nobilă.

– Cum ar fi sensibilitatea la gluten?

Ea își dă din nou ochii peste cap și eu mă întorc în fugă la muncă și cu un zâmbet pe buze. Abia dacă ajung la timp. Îmi strâng uneltele înainte de a dispărea sub Silverado când îmi sună telefonul. Este o captură de ecran cu un pliant. Pe care scrie: *Turneul pe echipe Clubs Olympic. Regiunea NYC. În afiliere cu Medici Fără Frontiere.*

Zâmbesc.

Mallory: *Bine, este o cauză bună.*
Bret Easton Ellis: *Ți-am zis. De asemenea:*

Îmi trimite un link către pagina WebMD despre sensibilitatea la gluten, care se pare că există.

Mallory: *Bine, deci ESTE o chestie reală.*
Bret Easton Ellis: *Ți-am zis.*
Mallory: *Știi că ăsta e sloganul tău.*
Bret Easton Ellis: *Asta ar însemna mai degrabă: „Am avut dreptate“. Deci vii la turneu?*

Pufnesc și aproape scriu nu. Aproape că-i amintesc *de ce*, mai exact, nu mai joc șah.

Dar apoi mi-o închipui plecată la facultate luni întregi – și eu aici, singură, încercând să port o discuție despre ultimul *Dragon Age* la vreo întâlnire cu cineva care vrea doar să și-o tragă. Mă gândesc la întoarcerea ei acasă de Ziua Recunoștinței: poate se va schimba, va deveni vegană, va începe să poarte imprimeuri. Poate că va fi o cu totul altă persoană. Ne vom întâlni în locurile în care ne întâlnim de obicei, ne vom uita la emisiunea la care ne uităm de obicei, vom bârfi despre oamenii noștri despre care bârfim de obicei, dar nu va mai fi la fel, pentru că ea va fi întâlnit prieteni noi, va fi văzut lucruri noi, își va fi creat amintiri noi.

Frica îmi străfulgeră pieptul ca un pumnal. Teama că se va schimba, va înflori și că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Dar eu voi fi. Aici, în Paterson, bătând pasul pe loc. Nu o vom spune, dar o vom ști.

Astfel că tastez:

Mallory: *K. ultima aventură*
Bret Easton Ellis: *Vezi? Am avut dreptate.*
Mallory: 👆
Mallory: *O să te revanșezi ducându-le pe surorile mele în tabără săptămâna viitoare, ca să pot să-mi iau mai multe ture în plus.*
Bret Easton Ellis: *Mal, nu.*
Bret Easton Ellis: *Mal, te rog. Orice altceva.*
Bret Easton Ellis: *Mal, amândouă sunt înfricoșătoare.*
Mallory: 😏

– Hei, Greenleaf! Nu te plătesc să stai pe Instagram sau să cumperi sendvișuri cu avocado. Treci la treabă!

Îmi dau ochii peste cap. Înăuntrul meu.

– Ai greșit generația, Bob.

– Nu contrează. Treci... la... treabă!

Îmi pun telefonul în salopetă, oftez și trec la treabă.

– Mal, Sabrina tocmai m-a ciupit de braț și mi-a zis că respirația mea este împuțită!

– Mal, Darcy tocmai mi-a căscat în față cu respirația ei scârboasă care este împuțită!

Oftez, continuând să pregătesc fulgii de ovăz pentru surorile mele. Scorțișoară, lapte degresat, fără zahăr sau „Te spintec, Mal! Ai auzit vreodată de ceva care se numește *sănătate?*“ (Sabrina), unt de arahide, Nutella marca proprie a magazinului, banană și „Ai putea adăuga puțin mai multă Nutella, te rog? Încerc să fac să-mi mai crească încă un picior înainte să ajung în clasa a opta!“ (Darcy).

– Mallory, Darcy tocmai a tras un pârț spre mine!

– Nu... *Sabrina* este o amețită care s-a pus în raza mea de acțiune!

Ling absentă urma de Nutella care a mai rămas în lingură, imaginându-mi cum ar fi să torn dizolvant de unghii în fulgii de ovăz. Doar un strop. Poate doi.

Ar exista unele dezavantaje, precum dispariția prematură a celor doi oameni pe care îi iubesc cel mai mult pe lume. Dar avantajele? Sunt imbatabile. Gata cu mușcăturile turbate în miez de noapte ale lui Goliat. Gata cu abuzul verbal malițios pentru că am spălat sutienul roz al Sabrinei, pentru că am rătăcit sutienul roz al Sabrinei, pentru că am furat sutienul roz al Sabrinei, pentru că nu știu unde este sutienul roz al Sabrinei. Gata cu afișele cu Timothée Chalamet care se uită ciudat la mine de pe pereți.

Doar eu, în spatele gratiilor, în liniștea senină a unei celule de închisoare din New Jersey.

– Mallory, Darcy este de rahat...

Las lingura deoparte și mă îndrept spre baie. Îmi ia cam trei pași... proprietatea Greenleaf este mică și nu tocmai bogată.

– Dacă nu încetați, spun cu cea mai aspră voce pe care o pot avea la 8.00 dimineața, vă duc la piață și vă dau la schimb pe vată de zahăr.

Ceva ciudat s-a întâmplat anul trecut: aproape peste noapte, gălușcuțele mele dulci, care erau pe vremuri și cele mai bune prietene, au devenit rivale de moarte. Sabrina a făcut 14 ani și a început să se comporte de parcă ar fi prea mișto pentru a avea vreo legătură genetică cu noi, Darcy a făcut 12 ani și, ei bine, Darcy a rămas la fel. Mereu citind, mereu cu un pas înaintea anilor pe care îi are, mereu prea atentă pentru propriul ei bine. Motiv pentru care cred că Sabrina și-a folosit alocația ca să cumpere un lacăt nou și să o dea afară din camera pe care o împărțeau. (Am luat-o pe Darcy la mine... de unde și privirea de Monalisa a lui Timothée Chalamet și crizele ulterioare de furie.)

– Oh, Doamne! Darcy își dă ochii peste cap. Relaxează-te, Mallory!

– Da, Mallory. Calmează-te!

Oh, da: singura dată când cele două ingrate reușesc să se înțeleagă? Atunci când se aliază împotriva mea. Mama spune că pubertatea este de vină. Eu tind să înclin spre o formă de posedare demonică, dar cine știe? Ce știu cu siguranță este că să implori, să plângi sau chiar să încerci să fii rațional cu ele nu sunt tehnici eficiente. Orice demonstrație de slăbiciune este acaparată, exploatată și se încheie mereu cu mine șantajată să le cumpăr tot felul de lucruri ridicole, precum perne cu Ed Sheeran sau tocă de absolvire pentru purceluși de Guineea. Deviza mea este *domină prin frică*. Nu negocia niciodată cu acești rechini asaltați de hormoni, anarhici și însetați de sânge.

Doamne, le iubesc de mor!

– Mama doarme, șuier eu printre dinți. Vă jur, dacă nu vă liniștiți, vă scriu pe frunte *respirație* împuțită și *ametită* cu marker permanent și așa vă trimit în lume.

– Poate vrei să te mai gândești la asta, subliniază Darcy, fluturându-și periuța de dinți spre mine, sau sunăm la serviciile de protecție a copilului.

Sabrina dă din cap.

– Poate chiar la poliție.

– Își permite cheltuielile de judecată?

– Nici vorbă. Mult succes cu avocatul tău obosit, prost plătit și numit din oficiu, Mal.

Mă sprijin de tocul ușii.

– *Acum* voi două sunteți de acord cu ceva.

– Mereu am fost de acord că Darcy are *o respirație care este împuțită*.

– Ba *nu*... *tu* ești o pițipoancă.

– Dacă o treziți pe mama, le amenință eu, vă bag pe amândouă în toaletă și trag apa...

– Sunt trează! Nu trebuie să înfunzi țevile, scumpo. Mă întorc.

Mama înaintează încet pe hol, tremurând pe picioare și simt cum mi se cască un gol în stomac. Diminețile au fost grele în ultima lună. La drept vorbind, toată vara. Întorc privirea spre Darcy și Sabrina, care au măcar decența de a părea că sunt chinuite de remușcări.

– Acum că m-am trezit odată cu găinile, pot să primesc o îmbrățișare de la păpușile mele rusești preferate?

Mamei îi place să glumească că eu și surorile mele, cu părul nostru alb-blondin, ochii de un albastru-închis și fețele ovale cu bujori în obraji suntem versiuni mai mici una pentru cealaltă. Poate că Darcy s-a ales cu toți pistruii și Sabrina a îmbrățișat complet estetica aplicației VSCO, iar eu... Dacă nu existau atâtea ținute boho chic de cinci dolari la Goodwill, nu arătam ca un cosplayer[1] al lui Alexis Rose[2] . Dar nu există nici o îndoială că cele trei fete ale familiei Greenleaf sunt trase la indigo – și nu după mama, dacă este să ne luăm după părul ei odinioară negru, devenit acum cărunt, și pielea măslinie. Dacă o deranjează că semănăm atât de mult cu tata, nu ne-a spus niciodată.

– De ce sunteți treze? întreabă ea cu buzele apăsate pe fruntea lui Darcy înainte de a trece la Sabrina. Aveți antrenament?

Sabrina înțepenește.

– Eu încep abia săptămâna viitoare. De fapt, *nu* o să mai încep niciodată dacă cineva nu mă înscrie la Asociația de juniori Roller Derby, ceea ce trebuie făcut până *vinerea viitoare*...

– O să plătesc cotizația până vineri, o asigur.

Îmi aruncă o privire sceptică și neîncrezătoare. De parcă i-aș fi frânt inima de prea multe ori cu salariul meu mizer de mecanic auto.

– De ce nu poți plăti acum?

– Pentru că îmi place să mă joc cu tine, ca un păianjen cu prada lui.

Și pentru că va trebui să-mi iau ture în plus la atelier ca să mi-o permit.

Ochii ei se îngustează.

– N-ai bani, nu?

Inima îmi sare din piept.

– Ba bineînțeles că am.

– Pentru că sunt *practic* un om mare. Și McKenzie a lucrat în locul ăla unde se vinde iaurt înghețat, așa că aș putea să o rog să...

– *Nu* ești un om mare. Ideea că Sabrina și-ar face griji pentru bani mă doare aproape fizic. De fapt, umblă vorba prin târg că ești o amețită.

– Dacă tot cerem și obținem lucruri, intervine Darcy, cu gura plină de pastă de dinți, Goliat este încă singur, deprimat și are nevoie de o iubită.

– Mmm. Mă gândesc pentru o clipă la cantitatea de răhăței pe care i-ar putea produce doi Goliat. Bleah! În orice caz, Easton s-a oferit să vă ducă în tabără săptămâna viitoare. Și nu o să vă rog să fiți cuminți, normale sau chiar decente pentru ea, din moment ce-mi place să o chinui nițel. Cu plăcere.

Ies din baie și închid ușa după mine, dar nu înainte de a observa privirea uimită pe care o schimbă surorile mele. Dragostea pe care i-o poartă lui Easton este bine cunoscută și profundă.

– Arăți drăguț azi, îmi spune mama în bucătărie.

– Mulțumesc. Îi arăt dinții. M-am spălat pe dinți.

– Imaginează-ți! Ai făcut și duș?

– Uau, calmează-te! Nu sunt influencer de modă.

Ea chicotește.

– Nu porți combinezonul.

– Se numește salopetă, dar îți mulțumesc pentru aluzie. Cobor privirea spre tricoul alb pe care mi l-am băgat într-o fustă de un galben strălucitor cu broderii. Nu mă duc la atelier.

– Ai întâlnire? A trecut ceva timp.

– N-am nici o întâlnire. I-am promis lui Easton că o să…

Mă opresc.

Mama este fantastică. Cel mai bun și răbdător om din câți cunosc pe lume. Probabil nu s-ar supăra dacă i-aș spune că mă duc la un turneu de șah. Dar folosește un baston în dimineața asta. Articulațiile ei par umflate și inflamate. Și nu am folosit cuvântul cu „ș“ de trei ani. De ce să-mi întrerup obiceiul?

– Pleacă la Boulder peste câteva săptămâni, așa că tragem o fugă până la New York.

Expresia de pe chipul ei se întunecă.

– Mi-aș dori doar să te mai gândești la ideea de a-ți continua studiile…

– Mamă, mă văicăresc eu pe un ton cât pot de rănit.

După mai multe încercări eșuate, am descoperit în sfârșit cel mai bun mod de a o face pe mama să mă lase în pace: să-i dau de înțeles că îmi doresc atât

de puțin să mă duc la facultate încât de fiecare dată când aduce subiectul în discuție, sunt teribil de rănită de lipsa de respect pe care o arată față de alegerile mele în viață. S-ar putea să nu fie adevărat și nu mă încântă ideea de a o minți, dar este pentru binele ei. Nu vreau ca vreo persoană din familia mea să aibă impresia că îmi datorează ceva sau să se simtă vinovat pentru deciziile mele. Nu ar trebui să se simtă vinovată pentru că nimic din toate astea nu este din vina lor.

Ci numai din vina mea.

– Așa este. Da, scuze. Ei bine, este palpitant că ieși cu Easton.

– Da?

– Desigur. Ești tânără. Trebuie să faci chestii ca la 18 ani. Îmi aruncă o privire melancolică. Mă bucur că ți-ai luat o zi liberă... YALO și toate cele.

– E YOLO[3], mamă.

– Ești sigură?

Râd în timp ce îmi iau geanta și o sărut pe obraz.

– Mă întorc diseară. O să te descurci singură cu cele două nerecunoscătoare? Am lăsat trei opțiuni de masă în frigider. De asemenea, Sabrina a fost o adevărată bătaie de cap săptămâna trecută, așa că dacă McKenzie sau vreo altă prietenă o invită pe la ea, să nu o lași să se ducă.

Mama oftează.

– Știi că și tu ești copilul meu, da? Și n-ar trebui să fii părinte cu mine?

– Hei. Mă prefac încruntată. Nu fac o treabă bună? Să pun mai mult benadryl[4] în mic-dejunul scorpiilor?

Vreau ca mama să chicotească din nou, dar ea doar clatină din cap.

– Nu-mi place că sunt surprinsă că-ți iei o zi liberă pentru tine. Sau că Sabrina vine la tine când are nevoie de bani. Asta nu...

– Mamă. *Mamă*. Zâmbesc cât pot de serios. Îți promit, este în regulă.

Probabil că nu este. În regulă, vreau să spun.

Nu este deloc bine că familia mea are înregistrată la Favorite pagina de Wikipedia despre artrita reumatoidă. Că ne putem da seama dacă va fi o zi proastă după liniile care se desenează în jurul gurii mamei. Că anul trecut a trebuit să-i explic lui Darcy cum cronic înseamnă pentru totdeauna. Incurabil. Că nu va dispărea niciodată.

Mama are un master în biologie și scrie în domeniul medical... al naibii de bine. A scris materiale de educație pentru sănătate, documente FDA, propuneri de finanțare complexe care le-au adus clienților ei milioane de

dolari. Dar este liber-profesionistă. Când tata mai era prin preajmă și ea putea să lucreze regulat, nu era o problemă prea mare. Din păcate, asta nu mai este o opțiune. În unele zile, durerea este atât de puternică, încât abia se mai poate ridica din pat, darămite să accepte proiecte, iar cererea de încadrare în grad de invaliditate, incredibil de complicată, pe care o cer cei de la Asigurările Sociale a fost deja respinsă de patru ori. Dar măcar sunt eu aici. Pot măcar să simplific un pic lucrurile pentru ea.

Deci poate, poate o să fie. Bine, vreau să spun.

– Să te odihnești, da? Îi cuprind fața în mâini. Are cearcăne adânci sub ochi. Du-te înapoi în pat! Creaturile o să se descurce singure.

Când ies afară, le aud pe Sabrina și Darcy vorbind în bucătărie despre fulgii de ovăz. Îmi notez în minte să-mi fac un stoc de acetonă, iar când observ mașina lui Easton la colț, îi fac cu mâna și mă grăbesc spre stradă.

Și acesta, cred, este începutul restului vieții mele.

CAPITOLUL 2

– Este un turneu în sistem elvețian. Un fel de. Nu chiar, totuși.

Easton adună echipa în jurul ei, de parcă ar fi Tony Stark[5] care le dă instrucțiuni Răzbunătorilor, dar în loc de poante sarcastice, ne întinde insigne cu Clubul de șah Paterson. Trebuie să fie vreo 300 de oameni la etajul doi de la Fulton Market, iar eu sunt singura care nu a primit informarea despre ținuta formală obligatorie.

Ups!

– Fiecare dintre noi va juca patru partide, continuă ea. Pentru că este în scop caritabil și pentru că turneul este deschis amatorilor, în loc să se folosească scorurile FIDE, jucătorii o să fie grupați pe echipe în funcție de abilitatea pe care au raportat-o singuri.

FIDE, Federația Mondială de Șah (De ce acronimul nu este WCF[6]? Nu sunt sigură, dar bănuiesc că are de-a face cu franceza.) are un sistem complicat pentru a stabili nivelurile jucătorilor și a-i clasifica în consecință. Știam totul despre asta când aveam șapte ani, fiind obsedată de șah, și îmi doream să cresc ca să devin un Mare Maestru. Dar până acum am uitat cele mai multe dintre detaliile birocratice, probabil pentru a face loc mai multor informații utile – precum cel mai bun mod de a sertiza un fir de conexiune sau intriga din primele trei sezoane ale *Cum să scapi nepedepsit*. Tot ce-mi mai amintesc este că pentru a obține un rating trebuie să te înscrii la turneele sponsorizate de FIDE. Ceea ce, bineînțeles, nu am mai făcut de mult, pentru că nu am mai jucat de mult.

Patru ani, cinci luni și două săptămâni, și nu, nu o să mă apuc să număr zilele.

– Deci trebuie să ne autoraportăm nivelul de competență? întreabă Zach.

Este un boboc de la Montclair care s-a alăturat clubului de șah Paterson după ce am plecat eu și are ceva ambiții de a deveni profesionist. L-am întâlnit o dată la Oscar acasă și nu sunt vreun mare fan de-al lui, din motive care includ înclinația lui pentru a bate câmpii, menționând fără nici o legătură cu nimic ratingul lui FIDE (2546), capacitatea lui de a ține

monologuri de o oră pe tema ratingului lui FIDE (2546) și incapacitatea de a înțelege că nu mă interesează să ies cu el, indiferent de ratingul lui FIDE (2546).

Dar tot este mai bun decât al patrulea membru din echipă, Josh, a cărui pretenție la faimă sugerează fără încetare că Easton ar fi un pic mai puțin gay dacă și-ar trage-o cu el măcar o dată.

– Cum sunt liderul echipei, mi-am permis să vă declar eu nivelurile de competență, ne spune Easton. Și am pus...

– De ce ești tu liderul? o întreabă Zach. Nu-mi amintesc să fi avut alegeri.

– Atunci sunt dictatorul echipei, șuieră ea printre dinți. Îmi ajustez insigna pe tricou pentru a-mi ascunde un zâmbet. Am pus-o pe Mallory la cel mai înalt nivel.

Cobor brațele.

– Easton. *Abia* dacă am mai jucat de...

– Și Zach este de cel mai înalt nivel. A treia sunt eu, continuă ea, fără să mă bage în seamă. Apoi se uită la Josh și face o pauză pentru un efect dramatic. Cel mai mic pentru tine.

Josh izbucnește în râsul lui zdravăn de copil-minune.

– Lăsând gluma deoparte, la ce nivel ai...

Easton continuă să privească lung, serios ca moartea și taxele, și el își coboară privirea în podea.

– CSP are istoricul tău de căutări pe internet? o întreb pe Easton când rămânem doar noi două, îndreptându-ne spre hol.

– De ce?

– E imposibil să fii aici de bunăvoie, nu cu ăștia doi pe cap. Așa că fie au aflat de fetișurile tale porno, fie...

– *Nu* există fetișuri porno. Ea îmi aruncă o privire tăioasă. Managerul clubului mi-a cerut să fac o echipă. N-am putut să refuz, din moment ce mi-a scris o scrisoare de recomandare pentru facultate. A profitat doar de faptul că îi sunt datoare. Trece pe lângă doi bărbați mai în vârstă îmbrăcați în costume pentru a ajunge în zona în care se desfășoară turneul. La fel cum ai făcut și tu când mi le-ai băgat pe gât pe surorile tale.

– Asta meriți pentru că i-ai adus pe Zach și bățul pe care îl are băgat în fund.

– Ah, Zach. Dacă am putea să știm care este ratingul lui FIDE.

Râd.

– Poate ar trebui să-l întrebăm și…

Trecem dincolo de uși și vocea mea se stinge.

Zgomotul din camera plină de lume se estompează, apoi se cufundă în tăcere.

Oameni se plimbă pe lângă mine, se strecoară pe lângă mine, se lovesc de mine, dar eu rămân nemișcată, încremenită, incapabilă să mă dau din drumul lor.

Sunt mese. Multe mese lipite una de alta ca să formeze rânduri lungi, paralele – rânduri după rânduri, acoperite cu pânză de un alb-albăstrui, cu scaune pliabile din plastic așezate de-o parte și de alta și între fiecare pereche de scaune…

Table de șah.

Zeci. Sute. Nu sunt bune: îmi dau seama chiar de la intrare că sunt vechi și ieftine, piesele sunt sparte și sculptate prost, pătrățelele sunt murdare și decolorate. Seturi urâte și desperecheate peste tot în jurul meu. Mirosul care plutește în încăpere este ca o amintire din copilărie, alcătuită din tușe familiare și simple: lemn, pâslă, transpirație și cafea stătută, nota de bergamotă a loțiunii de ras a tatei, acasă, senzația că aparții, trădare, fericire și…

– Mal? Ești bine?

Easton mă trage încruntată de braț. Nu cred că este prima dată când întreabă.

– Da. Da, eu… Înghit în sec și asta mă ajută. Momentul se risipește în aer, inima mea încetinește și sunt iar doar o fată – poate una ușor cam zvăpăiată. Este doar o încăpere în care mă aflu. Piesele de șah… sunt doar chestii. Lucruri. Unele albe, altele negre. Unele se pot mișca într-o infinitate de pătrate neocupate, altele nu chiar atât de mult. Cui îi pasă? Am nevoie să beau ceva.

– Am Crystal Light. Cu gust de căpșuni. Îmi întinde bidonul Camelbak. E dezgustător.

– Oameni buni. Zach apare lângă noi de undeva din spate. Nu o luați razna, dar am observat ceva nume mari pe aici. La nivel internațional.

Easton scoate un icnet exagerat.

– Harry Styles?

– Poftim? Nu.

– Malala?

– Nu.

– Doamne, Dumnezeule, Michelle Obama? Crezi că o să-mi semneze constituția de buzunar?

– Nu... Rudra Lal. Maxim Alexeiev. Andreas Antonov. Yang Zhang. Oameni celebri din lumea șahului.

– Ah! Ea dă din cap. Deci oameni obișnuiți, deloc celebri?

Îmi place la nebunie să mă uit la Easton cum se joacă cu mintea lui Zach, dar am *auzit* aceste nume. Nu aș fi în stare să-i deosebesc în mulțime, dar în perioada mea cea mai febrilă, când eram obsedată de șah, le-am studiat jocurile din cărți, programe de simulare, tutoriale pe YouTube. Vechile impresii ies la suprafață, ca niște sinapse demult nefolosite care se trezesc la viață.

Lal: deschideri versatile, poziționale

Antonov: complicat, dar tehnic

Zhang: pragmatic, lent

Alexeiev: încă tânăr, fluctuant

Las în urmă amintirile și întreb:

– Ce caută ei la un turneu de amatori?

– Directoarea are legături foarte sus-puse în lumea șahului... este proprietara unui club de șah respectat din New York. În plus, echipa câștigătoare primește 20 000 de dolari pentru o cauză caritabilă la alegere. El își freacă mâinile ca un personaj negativ din desene animate. Sper să ajung să joc cu greii.

– Crezi că îi poți învinge? Sprâncenele lui Easton se arcuiesc sceptice în sus. Nu sunt profesioniști?

– Ei bine, m-am antrenat. Zach își îndepărtează de pe blazer scame care nu există decât în imaginația lui. Ratingul meu este 2546... Toți ne dăm ochii peste cap. ... iar Lal nu este tocmai în cea mai bună formă. L-ai văzut cum a pierdut în fața lui Sawyer la Ubud International acum două săptămâni? A fost penibil.

– Toată lumea este penibilă când joacă împotriva lui Sawyer, subliniază Josh.

– Ei bine, mulți oameni sunt penibili când joacă împotriva mea.

Easton clipește nedumerită.

– Te compari cu Sawyer?

– Oamenii spun că avem stiluri similare de joc...

Tușesc ca să-mi ascund un pufnet.

– Știm cu cine suntem în pereche?

– Oarecum. Easton își deblochează telefonul și trimite tuturor o captură de ecran cu e-mailul organizatorilor. Nu știm cu *cine* ne confruntăm, pentru că este un turneu pe echipe. Dar, Mal, ești jucătorul cu numărul 1 al CSP și joci cu jucătorul cu numărul 1 al Clubului de Șah Marshall. Rândul cinci, tabla 34. Vești bune: ai piesele albe. Runda întâi începe peste cinci minute. Timpul-limită este de 90 de minute, apoi începe runda a doua. Deci ar trebui să o luăm din loc. Easton mă trage de mână. Nu vrem să-l facem pe Lal să aștepte bătaia zdravănă care îl paște, nu-i așa, Zach?

Nu-mi dau seama dacă Zach înțelege nuanța. Se umflă în pene și o ia cu pași apăsați spre tabla de șah, iar eu rămân să mă întreb cât de curând va înghiți sistemul solar gaura neagră de antimaterie care este egoul lui.

– Ascultă, îmi șoptește Easton înainte să ne despărțim, m-am pus într-o categorie prea sus. Probabil că o să fiu nimicită din aproximativ cinci mutări, dar este în regulă. Tot ce și-a dorit CSP a fost să fim prezenți aici, iar eu am făcut ce mi s-a cerut. Adică, dacă îți lași adversarul să te distrugă rapid, putem trece pe la Dylan's Candy Bar și ne întoarcem înainte de runda a doua.

– Faci tu cinste?

– Bine.

– Cu unul dintre acele macarons în prăjitură?

– Sigur.

– De acord!

Nu va fi greu să mi se dea șah-mat ca unei ratate de zile mari, la cât sunt de ruginită. Mă așez la masa 34, pe partea albă, și urmăresc cum se ocupă scaunele din jurul meu, oamenii dând mâna, făcând cunoștință și discutând în timp ce toată lumea așteaptă anunțul de începere. Nimeni nu-mi acordă atenție și... o fac pur și simplu.

Mă întind după regele meu. Îl ridic. Îi simt greutatea ușoară și perfectă în mână și zâmbesc discret în timp ce urmăresc cu degetele colțurile coroanei.

Regele stupid, inutil și bun de nimic. Abia se poate mișca un pătrat, se ascunde în spatele turei și este atât de ușor de țintuit. O fracțiune din puterea reginei, asta are. El nu este nimic, absolut *nimic*, fără regatul lui.

Simt o strângere de inimă. Cel puțin, este ușor de recunoscut.

Pun regele înapoi pe pătratul lui și privesc lung linia pe care o desenează piesele – peisajul banal și totuși monumental al șahului. Îmi este mai familiar decât priveliștea din dormitorul copilăriei mele (deloc spectaculos: o trambulină ruptă, o mulțime de veverițe țâfnoase, un cais care nu a învățat niciodată să facă fructe). Este mai familiar decât propria reflexie în oglindă și nu-mi pot întoarce privirea, nici măcar când scaunul din fața mea alunecă pe podea, nici măcar când unul dintre directorii turneului anunță începerea primei runde.

Masa se mișcă atunci când adversarul meu se așază. O mână mare apare în câmpul meu vizual. Și când sunt cât pe ce să ies din reverie pentru a o strânge, aud o voce gravă care spune:

– Jucătorul cu numărul 1 al Clubul de Șah Marshall... Nolan Sawyer.

CAPITOLUL 3

Nu se uită la mine.

Întinde mâna, dar ochii îi sunt ațintiți spre tablă și pentru o fracțiune de secundă nu-mi mai dau seama ce se întâmplă, unde sunt sau ce am venit să fac aici. Nu-mi mai dau seama cum mă cheamă.

Nu. Stai! *Asta* știu.

– Mallory Greenleaf, mă bâlbâi eu și îi strâng mâna, care o înghite cu totul pe a mea. Strângerea lui este scurtă, caldă și foarte, foarte fermă. CSP. Adică, Paterson. Clubul. Hm, clubul de șah. Îmi dreg glasul. Uau! Cât de elocvent! Foarte articulat. Încântată de cunoștință, mint eu.

Îmi răspunde imediat cu aceeași minciună, „Asemenea", și tot nu ridică privirea. Își pune pur și simplu coatele pe masă, cu privirea ațintită spre piese, de parcă persoana mea, chipul meu, identitatea mea ar fi absolut irelevante. De parcă aș fi doar o extensie a părții albe de pe tablă.

Nu se poate. Tipul ăsta nu poate să fie Nolan Sawyer. Sau nu *acel* Nolan Sawyer. Cel celebru. Sex-simbolul... orice ar însemna asta. Tipul care acum câțiva ani era numărul unu în lume și acum...

Habar n-am ce a mai făcut Nolan Sawyer până acum, dar *nu* se poate să stea în fața mea. Oamenii din stânga și din dreapta noastră par să nu-l privească la fel de subtil și îmi vine să le spun că cel de aici este doar un alter ego. Sunt o mulțime prin preajmă. E petrecerea alter egourilor, zilele astea.

Ar explica de ce stă încremenit acolo, fără să facă nimic. E evident că alter egoul Nolan Sawyer nu știe să joace, a crezut că acesta va fi un turneu mah-jongg, se întreabă unde sunt piesele și...

Cineva își drege glasul. Este jucătorul care stă lângă mine: un bărbat de vârsta a doua care își neglijează propria partidă ca să caște ochii la a mea, privind țintă între mine și piesele mele.

Care sunt albe.

La naiba!... Eu fac prima mutare. Ce să fac? De unde să încep? Ce piesă să folosesc?

Pion la e4. Așa. Gata! Cea mai comună, plictisitoare...

– Ceasul meu, murmură Sawyer cufundat în gânduri.

Ochii îi sunt ațintiți spre pionul meu.

– Poftim?

– Trebuie să-mi pornești ceasul, altfel nu o să pot răspunde.

Pare plictisit, cu o urmă de enervare în glas.

Mă fac roșie ca racul, absolut îngrozită, și mă uit în jur. Nu găsesc nenorocitul de ceas până când cineva – Sawyer – îl împinge un centimetru spre mine. Era chiar lângă mâna mea stângă.

Perfect. Minunat. Acum ar fi un moment excelent pentru ca podeaua să se transforme în nisip mișcător. Și să mă înghită de vie.

– Îmi pare rău. Hm... Știam de ceas. Dar am uitat și...

„Și mă gândesc să-mi bag creionul de acolo în ochi. Este al tău? Îl pot împrumuta?“

– Nu-i nimic.

Își face mutarea... pion la e5. Îmi pornește ceasul. Apoi e din nou rândul meu și... la naiba, va trebui să mut de mai multe ori. Împotriva lui Nolan Sawyer. Nu e drept. E un simulacru.

Pion în d4, poate? Și apoi, după ce îmi ia pionul, mut un altul în c3. Stai, ce fac? Eu... Nu încerc un Gambit danez cu Nolan Sawyer, nu-i așa?

„Gambitul danez este una dintre cele mai agresive deschideri din șah.“ Vocea tatei îmi răsună în urechi. „Sacrifici două piese în primele mutări... apoi treci rapid în atac. Majoritatea jucătorilor buni vor fi învățat să se apere. Dacă chiar trebuie să o folosești, asigură-te că ai un plan solid în continuare.“

Îmi trec repede în revistă lipsa evidentă de planuri. Bine, atunci. Nu mi-ar strica deloc o găleată în care să vărs, în schimb doar oftez și îmi împing resemnată nebunul în centru pentru că, cu cât mai multe piese, cu atât mai bine.

Este un dezastru. Trimite ajutoare!

Mai fac cinci mutări după aceea. Apoi încă două... moment în care Sawyer începe să mă preseze, mă încolțește insistent cu regina și calul, și mă simt ca unul dintre gândacii care rătăcesc uneori prin cușca lui Goliat. Blocată. Strivită. Terminată. Stomacul mi se strânge, înghețat, vâscos și îmi petrec minute bune privind în zadar spre tablă, căutând o cale care pur și simplu *nu există* ca să ies din harababură.

Până există.

Trei mutări și îmi pierd sărmanul nebun, dar ies din țintuire. Teama de deschidere se topește încetul cu încetul într-un sentiment vechi și familiar: „Joc șah și știu ce fac“. După fiecare mutare, apăs pe ceasul lui Sawyer și ridic privirea spre el, curioasă, deși el nu face niciodată la fel.

Rămâne mereu indescifrabil. Opac. Nu mă îndoiesc că ia jocul în serios, dar este distant, de parcă ar juca de undeva de departe, închis într-o celulă de la etajele superioare ale unuia dintre turnurile lui. Aici, dar nu chiar *aici*. Mișcările lui, când atinge piesele, sunt precise, chibzuite, puternice. Mă urăsc pentru că observ. Este mai înalt decât bărbații care stau de-o parte și de alta și mă urăsc și pentru că observ asta. Umerii și bicepșii se desenează sub cămașa neagră exact cum trebuie, iar când își suflecă mânecile, îi observ brațele și mă simt brusc recunoscătoare că jucăm șah și nu skanderbeg. Pentru asta mă urăsc cel mai mult.

Festivalul urii împotriva lui Mallory este în plină desfășurare… și apoi Sawyer mută calul. După aceea, sunt prea ocupată să-mi amintesc cum se respiră ca să mă mai cert.

Nu că ar fi o mutare greșită. Deloc. Este, de fapt, o mutare perfectă. Îmi dau seama ce are de gând să facă… să mute din nou, să mă descopere, să mă oblige să fac rocada. Șah-mat în patru sau cinci mutări. Cuțitul la os și m-am ars. Dar…

Dar, cred că este posibil ca altundeva pe tablă…

Dacă l-aș forța să…

Și nu s-ar retrage cu…

Inima începe să-mi bată de să-mi sară din piept. Și nu mă apăr. În schimb, înaintez cu calul, un pic confuză, și pentru prima dată în… Doamne, jucăm de 55 de minute? Cum e posibil?

De ce șahul *se simte* mereu așa?

Pentru prima dată de când am început, când ridic privirea spre Sawyer, observ o urmă de ceva. În linia umerilor lui, în felul în care își apasă degetele pe buzele pline, este un semn că poate chiar *este* aici, la urma urmei. Joacă acest joc. Cu mine.

Bine. Împotriva mea.

Clipește și totul dispare. Își mută regina. Îmi ia nebunul. Oprește ceasul.

Îmi mut calul. Îi capturez pionul. Opresc ceasul.

Regină. Ceas.

Cal, din nou. Gura îmi este uscată. Ceas.

Tură. Ceas.

Pion. Înghit în sec, de două ori. Ceas.

Tura ia pionul. Ceas.

Rege.

Lui Sawyer îi trebuie câteva secunde ca să-și dea seama ce s-a întâmplat. Câteva clipe pentru a identifica toate scenariile posibile în mintea lui, toate direcțiile posibile în care ar putea să evolueze jocul. O știu pentru că îl văd cum ridică mâna pentru a-și muta regina, de parcă ar mai putea face vreo diferență, de parcă ar mai putea să găsească o cale de ieșire din atacul meu. Și o știu pentru că trebuie să-mi dreg glasul înainte de a spune:

– Eu... șah-mat.

Atunci ridică ochii spre ai mei pentru prima dată. Sunt negri, limpezi și serioși. Și îmi amintesc de câteva lucruri importante, de mult uitate.

Când Nolan Sawyer avea 12 ani, s-a clasat al treilea la un turneu din cauza unei decizii de arbitraj, probabil nedrepte, privind o rocadă scurtă și, ca răspuns, a azvârlit piesele de șah de pe tablă. La 13 ani, s-a clasat pe locul al doilea la același turneu... de astă dată, a răsturnat o masă întreagă. La 14 ani, s-a lansat într-un meci de țipete și urlete cu Antonov, fie pentru o fată, fie pentru o remiză refuzată (zvonurile nu cad de acord asupra subiectului), și nu-mi amintesc câți ani avea când, pentru că a încercat o mutare nepermisă în timpul unui joc de încălzire, i-a spus unui fost campion mondial că este un retardat.

Îmi amintesc că am auzit povestea și habar nu aveam ce înseamnă retardat.

De fiecare dată, Sawyer a fost sancționat. Admonestat. Obiectul unor articole de opinie usturătoare în mass-media șahului. Și de fiecare dată, a fost primit înapoi în comunitatea de șah cu brațele deschise pentru că iată cum stă treaba: de peste un deceniu Nolan Sawyer a rescris istoria șahului, a redefinit standardele, a atras atenția asupra sportului în sine. Unde mai este distracția de a juca, dacă cel mai bun dintre toți este lăsat pe dinafară? Iar dacă cel mai bun se comportă uneori ca un idiot... ei bine. Totul îi este iertat.

Dar nu uitat. Toată lumea din comunitate știe că Nolan Sawyer este un iureș groaznic, capricios și țâfnos de masculinitate toxică. Cel mai jalnic perdant din istoria șahului. În istoria oricărui sport. În istoria *istoriei*.

Ceea ce, pentru că tocmai a pierdut împotriva mea, poate să se transforme într-o problemă.

Pentru prima dată de când a început partida, îmi dau seama că vreo zece oameni stau în jurul nostru, șoptindu-și unul altuia. Vreau să-i întreb la ce se uită, dacă îmi curge sânge din nas, am ceva pe haine, o tarantulă pe ureche, dar sunt prea ocupată să mă holbez la Sawyer. Urmărindu-i mișcările. Asigurându-mă că nu o să arunce în mine cu ceasul de șah. Nu mă intimidez cu ușurință, dar aș prefera să evit un traumatism cranio-cerebral indus de un șah-mat, dacă decide să-mi spargă în cap un scaun pliabil.

Deși, în mod surprinzător, el pare mulțumit să mă studieze pur și simplu. Cu buzele ușor întredeschise și ochi strălucitori, de parcă aș fi în același timp ceva ciudat, familiar, enigmatic, impunător și...

Se uită. După ce m-a ignorat timp de 25 de mutări, el doar se *uită*. Calm. Iscoditor. Supărător de *ne*supărat. Mi se întâmplă ceva amuzant: presa le acordă mereu jucătorilor de top porecle drăguțe. Artistul. Picasso al șahului. Gambit Mozart. Porecla lui Nolan?

Ucigașul de regi.

Ucigașul de regi se apleacă în față, aproape imperceptibil, iar expresia intensă și uluită de pe chipul lui îmi pare mult mai amenințătoare decât un scaun pliant care să mi se spargă în cap.

– Cine... dă el să spună și eu nu mai pot suporta.

– Mulțumesc pentru joc, îngaim fără să mai stau pe gânduri, iar apoi, deși ar trebui să-i strâng mâna, să semnez tabela de scor, să mai joc trei partide... în ciuda tuturor acestor lucruri, sar brusc în picioare.

„Nu e nici o rușine să-ți retragi piesele dacă ești prinsă la cotitură și poți ieși“, spunea tata. „Nu e nici o rușine să cunoști limitele jocului tău.“

Scaunul meu se prăbușește la pământ în timp ce o iau la fugă. Aud sunetul strident și totuși nu mă opresc să-l ridic.

CAPITOLUL 4

– Mal?

– *Mal.*

– Maaaaaaal!

Clipesc nedumerită. Nasul lui Darcy este lipit de al meu, ochii albaștri ca apele din Insulele Galapagos în lumina dimineții.

Casc.

– Ce s-a întâmplat?

– Bleah, Mal. Ea se dă înapoi. De ce respirația ta miroase a sconcs în sezonul de împerechere?

– Eu... s-a întâmplat ceva?

– Nu. Mi-am făcut singură fulgii de ovăz azi-dimineață. Nu mai avem Nutella.

Mă ridic în capul oaselor sau așa ceva. Mă frec la ochi ca să încerc să mă trezesc.

– Ieri mai era peste jumătate de borcan...

– Și azi nu mai avem. Viața, Mal.

– Mama și Sabrina sunt bine?

– Da. McKenzie și tatăl ei au luat-o pe Sabrina. Mama e bine. S-a trezit, apoi s-a întors iar în pat pentru că are o dimineață grea. Dar te așteaptă cineva la ușă.

– Cineva la...?

Amintirile de ieri mi se trezesc încet în minte.

Regele lui Sawyer, ținut în șah de regina mea. Poticnindu-mă pe trotuar în timp ce alergam spre tren. Mesajul trimis lui Easton despre o urgență inventată, după care am închis telefonul. Peisajul urban plictisitor derulându-se dincolo de ferestrele trenului, metamorfozându-se mereu într-o tablă de șah. Apoi restul nopții... un maraton *Veronica Mars* cu sora mea, cu capul golit de orice altceva.

Nu vreau să mă laud, dar mă pricep să separ lucrurile unele de altele. Împreună cu faptul că știu să aleg mereu cel mai gustos produs din meniu,

este cel mai mare talent pe care îl am. Așa am reușit să mă las de șah cu ani în urmă. Și așa reușesc să supraviețuiesc zi de zi fără să intru în hiperventilație pentru tot felul de lucruri. Fie separ lucrurile, fie ajung la sapă de lemn cumpărând inhalatoare.

– Spune-i lui Easton că...

– Nu e Easton. Darcy se înroșește. Deși ai putea să o inviți. Poate în după-amiaza asta...

Nu este Easton?

– Atunci cine este?

– O persoană oarecare.

Scot un geamăt.

– Darcy, ți-am mai zis: când oameni din sectele restauraționiste milenare vin să bată...

– ... îi informăm politicos că mântuirea veșnică este ceva peste puterile noastre, știu, dar este altcineva. A întrebat de tine, nu de capul familiei.

– Bine. Îmi frec nedumerită fruntea. Bine... spune-i că vin într-un minut.

– Super. Și a sosit asta ieri. Pentru mama, dar...

Îmi întinde un plic. Privirea îmi este încă înceţoșată. Trebuie să clipesc de câteva ori ca să citesc, dar când o fac, simt un gol în stomac.

– Mulțumesc.

– Ca să nu uităm, nu?

– Nu.

– Că trebuie să plătim ipoteca?

– Nu. Darcy...

– Ai banii?

Mă forțez să schițez un zâmbet.

– Nu-ți face griji!

Ea dă din cap, dar înainte de a ieși, spune:

– L-am băgat în buzunar când l-a adus poștașul. Mama și Sabrina nu l-au văzut.

Pistruii de pe năsucul ei se desenează în forma unei inimi vagi și, cu singurul neuron care îmi funcționează momentan în creier, mă gândesc cât de nedrept este că trebuie să-și facă griji pentru asta. Are 12 ani. Când aveam eu 12 ani, viața mea era compusă din boba și reîmprospătat pagina chess.com.

Îmi trag pe mine pantalonii scurți murdari și trioul purtat ieri. După reacția blândă a lui Darcy, decid să fac gargară cu apă de gură în timp ce-mi deschid telefonul. Descopăr că este 9.13 și că am un milion de notificări. Șterg potrivirile din aplicația de dating, alertele Instagram și TikTok, știrile. Citesc din avion mesajele de la Easton (o înlănțuire panicată de cuvinte, urmată de esențiala întrebare: a ce miroase Nolan Sawyer? Două paragrafe sau mai mult și o poză în care mușcă răzbunător dintr-un macaron), apoi mă duc spre ușă.

Nu știu sigur peste cine mă aștept să dau. Fără îndoială, nu peste o femeie înaltă, tunsă bob, un braț plin de tatuaje și mai multe piercinguri decât aș putea număra vreodată. Se întoarce cu un zâmbet larg, iar buzele îi sunt de un roșu îndrăzneț și perfect. Trebuie să aibă aproape 30 de ani, dacă nu mai mult.

– Îmi pare rău, spune ea, arătând spre țigară. Vocea îi este joasă și amuzată. Sora ta mi-a spus că dormi și m-am gândit că o să dureze mai mult. Nu o să te apuci de fumat pentru că m-ai văzut fumând, nu?

Simt că îi zâmbesc înapoi.

– Puțin probabil.

– Bun. Nu se știe niciodată cât de ușor de impresionat pot fi tinerii.

Stinge mucul de țigară, îl înfășoară într-un șervețel și îl pune în buzunar, fie pentru a evita poluarea, fie pentru a-și ascunde ADN-ul.

Bine, gata cu *Veronica Mars* pentru mine.

– Tu ești Mallory, nu?

Îmi înclin capul.

– Ne-am întâlnit?

– Nu. Eu sunt Defne. Defne Bubikoğlu... dar dacă nu cumva vorbești turcă, n-aș încerca să-mi pronunț numele. Mă bucur să te cunosc. Sunt un fan.

Îmi scapă un râset. Atunci îmi dau seama că vorbește serios.

– Poftim?

– Oricine îl înfrânge pe Nolan Sawyer așa cum ai făcut tu obține admirație pe viață din partea mea. Ea arată spre sine cu o înfloritură. Și livrare gratuită la domiciliu.

Încremenesc. Oh, nu. Nu, nu. Ce *este* asta?

– Îmi pare rău. Ai persoana greșită.

Ea se încruntă.

– Nu ești Mallory Greenleaf?

Fac un pas în spate.

– Ba da. Dar este un nume comun…

– Mallory Virginia Greenleaf, cea care a jucat ieri? Își scoate telefonul, îl atinge, apoi mi-l întinde cu un zâmbet. Dacă nu ești tu, ai niște probleme serioase de furt de identitate.

Derulează un videoclip. Un TikTok cu o tânără care îl face pe Nolan Sawyer șah-mat cu regina ei. Șuvițe de păr alb-blondin îi alunecă pe o parte a feței și i s-a întins dermatograful la ochi.

Nu pot să cred că Easton nu mi-a spus că machiajul meu arăta ca naiba.

Nu-mi vine să cred nici că a fost făcut videoclipul ăsta stupid și are peste *20 000 de aprecieri*. Există măcar 20 000 de oameni care joacă șah?

– Apropo, ce a fost cu ieșirea asta dramatică? mă întreabă ea. Ai parcat prost?

– Nu. Eu… bine, eu *sunt*. Îmi trec o mână peste față. Am nevoie de cafea. Și de o mașină a timpului, ca să mă întorc în clipa în care am acceptat să o ajut pe Easton. Poate aș reuși să mă întorc și mai departe în timp și să ucid din fașă toată prietenia noastră. Jocul… A fost doar o întâmplare.

Sprâncenele lui Defne se încruntă.

– O întâmplare?

– Da. Știu că se pare că sunt un fel de… talent la șah, dar nu joc. Sawyer trebuie să fi avut un fel de trac și…

Mă opresc. Defne izbucnește în râs. Aparent, sunt amuzantă.

– Te referi la campionul mondial la șah *en titre?* Cel care se întâmplă să fie și cel mai rapid campion absolut *en titre?* A avut trac?

Îmi strâng buzele împreună.

– Poate să fie campion *en titre* și totuși să aibă o lună proastă.

– Puțin probabil, din moment ce a câștigat săptămâna trecută campionatul de șah din Suedia.

– Ei bine, caut eu o ieșire disperată, este obosit de atâta câștigat și…

– Soro, încetează! Ea face un pas mai aproape, iar eu prind o aromă plăcută de citrice amestecată cu tutun. Ai câștigat împotriva celui mai bun jucător din lume. L-ai luat cu totul prin surprindere într-un joc al naibii de bun… cum ai dat impresia atacului? Cum ai ieșit din țintuire? Regina ta? Nu te mai discredita și asumă-ți toate meritele pentru asta… crezi că Nolan ar fi măcar pe jumătate la fel de reticent ca tine? Crezi că vreun *tip* ar fi?

Defne țipă. Cu coada ochiului o văd pe doamna Abebe, vecina mea, uitându-se lung la noi din curtea ei, cu un „Ai nevoie de salvare?“ evident în ochi. Scutur discret din cap. Defne pare doar o majoretă foarte pasionată și foarte gălăgioasă. E posibil chiar să-mi placă de ea. Chiar *dacă* a venit aici să vorbească despre șah.

– Nu se poate să fiu primul om care câștigă împotriva lui Sawyer, spun eu.

De fapt, știu că nu sunt. I-am studiat jocul, pe vremea când încă... mai studiam stiluri de joc. Antonov-Sawyer, 2013, Roma. Sawyer-Shankar, 2016, Seattle. Antoni-Sawyer, 2012...

– Nu, dar a trecut ceva timp de atunci. Și când oamenii câștigă împotriva lui, câștigă pentru că face greșeli stupide... pe care nu le-a făcut, nu că aș fi putut să-mi dau seama. Doar că tu ai fost... mai bună.

– Nu sunt...

– Și nu e ca și cum ar fi prima ta realizare când vine vorba de șah.

Eu dau din cap, confuză.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, te-am căutat și... Aruncă o privire spre telefonul ei. Pe carcasă scrie: *Mat, amice!* pe fundalul unei galaxii. Sunt articole care povestesc cum ai câștigat turnee regionale și poze cu tine făcând simultane de șah orb... erai un copil *adorabil*, apropo. Sunt surprinsă că nu ai jucat în turnee mari pentru că ai fi *rupt*.

E posibil să mă înroșesc.

– Mama nu a vrut, zic eu, fără să știu prea bine de ce.

Defne face ochii mari.

– Mama ta nu te încurajează să joci șah?

– Nu, nimic de genul asta. Doar...

Mamei îi plăcea la nebunie că jucam. A învățat și regulile pentru a-mi urmări discuțiile nesfârșite legate de șah. Cu toate astea, nici nu s-a sfiit să i se opună tatei. În cea mai mare parte a copilăriei mele, cel mai răsunător moment în familia Greenleaf a fost când tata a insistat că cineva atât de bun ca mine la manipulat numere și identificat modele trebuie să devină profesionist, iar mama a răspuns că nu vrea să am de-a face de mediul hipercompetitiv și hiperindividualist al șahului cu rating de la o vârstă fragedă, Sabrina ieșind din camera ei ca să întrebe categoric: „După ce nu vă mai certați pe fiica voastră preferată, oare putem să luăm cina?“ În cele din

urmă, au convenit că voi începe să concurez de la 14 ani în diviziile cu rating ale turneelor.

Apoi am împlinit 14 ani și totul s-a schimbat.

– Nu m-a interesat.

– Înțeleg. Ești fiica lui Archie Greenleaf, nu-i așa? Cred că l-am cunoscut...

– Scuze, o întrerup brusc. Mai ascuțit decât mi-aș dori din cauza nodului pe care îl simt în gât. Lucrurile pe care le spune sunt ca și cum ai dezgropa un cadavru. Scuze, repet pe un ton mai blând. Există... vreun motiv pentru care ești aici?

– Așa, da. Dacă este ofensată de întrebarea mea directă, nu lasă să se vadă. În schimb, mă surprinde spunând: Sunt aici să-ți ofer un job.

Clipesc.

– Un job?

– Da. Stai o clipă... ești minoră? Pentru că, dacă ești, unul dintre părinții tăi ar trebui probabil să...

– Am 18 ani.

– 18! O să te duci la facultate?

– Nu. Înghit în sec. Am terminat cu școala.

– Perfect, atunci. Ea zâmbește de parcă mi-ar face un cadou. De parcă aș fi pe cale să fiu fericită. De parcă ideea de a mă face fericită pe mine o face fericită și pe *ea*. Uite cum stă treaba: conduc un club de șah. Zugzwang, în Brooklyn, pe lângă...

– Am auzit de el.

Poate că Marshall este cel mai vechi și mai renumit club din New York, dar Zugzwang a devenit în ultimii ani cunoscut pentru că atrage oameni mai puțin tradiționali. Are un cont TikTok care devine uneori viral, merge pe implicarea comunității, organizează turnee de șah pe dezbrăcate. Îmi amintesc că am auzit în treacăt despre o rivalitate mai mult sau mai puțin înverșunată între Marshall și Zugzwang... ceea ce ar explica bucuria ei pentru că l-am bătut pe Sawyer, membru al clubului Marshall.

– Uite ce-ți propun: unii dintre membrii noștri decid să-și folosească creierul superdezvoltat de șah pentru ceva ce nu este șah și... ei bine, ies în lume, obțin posturi în finanțe și alte domenii profitabile și amorale, câștigă tone de bani și *adoooră* să aibă scutiri de taxe. Pe scurt, avem o grămadă de donatori. Iar anul acesta am instituit o bursă.

– O bursă?

Vrea să mă angajeze să țin evidența donatorilor? Crede că sunt contabilă?

– Este un salariu pe un an pentru un jucător care are potențialul de a deveni profesionist. Vei fi instruită și trimisă în turnee pe cheltuiala noastră. Scopul principal este să oferim un avantaj tinerilor jucători de șah promițători. Scopul *secundar* este să stau să mănânc floricele în timp ce îl bați pe Nolan de-l asculți cu urechea, *din nou*. Dar asta nu este, să spunem, musai.

Îmi scarpin nasul.

– Nu înțeleg.

– Mallory, mi-ar plăcea la nebunie să fii bursiera Zugzwang de anul ăsta.

Nu îi analizez imediat cuvintele. Apoi o fac, și tot trebuie să le întorc pe toate părțile în capul meu, iar și iar, pentru că nu sunt sigură că am auzit bine.

Tocmai mi-a propus să mă plătească să joc șah?

Ce nebunie! Incredibil. Bursa asta... este ca un vis frumos. Care îți schimbă viața. Tot ce și-ar fi dorit Mallory Greenleaf de 14 ani.

Păcat că Mallory Greenleaf de 14 ani nu mai este prin preajmă.

– Îmi pare rău, îi spun lui Defne. Ea continuă să se uite la mine cu o expresie luminoasă și fericită. Ți-am spus, nu mai joc.

Expresia luminoasă și fericită se întunecă puțin.

– De ce?

Îmi place de ea. *Chiar* îmi place de ea și pentru o clipă aproape mă gândesc să-i explic. Toată povestea. Viața. Surorile mele, mama și cotizațiile la concursurile pe role. Bob, schimbatul de ștergătoare de parbriz și faptul că nu-mi trebuie o bursă de un an, ci o slujbă pe care să o am și la anul, și în anul următor și în cel de după. Tata, amintirile și noaptea în care mi-am jurat că am terminat-o cu șahul. Pentru totdeauna.

Pare prea mult pentru o primă întâlnire, așa că decid să comprim adevărul.

– Pur și simplu, nu mă interesează.

Ea se întristează brusc. Fruntea i se încruntă ușor și mă studiază îndelung, de parcă și-ar fi dat seama că e posibil să existe ceva ce nu știe despre mine. Ha.

– Facem așa, spune ea în cele din urmă. Eu o iau din loc... duminica e cel mai aglomerat la Zugzwang. Multe pregătiri. Dar te las să te gândești câteva zile la asta...

– Nu o să mă răzgândesc...

– ... și, între timp, îți trimit contractul pe e-mail.

Mă bate ușor pe umăr și mă trezesc din nou învăluită de parfumul ei cu aromă de lămâie. Observ că unul dintre tatuajele ei este o tablă de șah, cu piesele desfășurate pe ea. Poate o partidă celebră, dar nu o recunosc.

– Eu... nu ai e-mailul meu, îi spun.

Ea a ajuns deja la mașină... Volkswagen Beetle 2019.

– O, ba da. Din baza de date a turneului.

– Ce turneu?

– Cel de ieri. Îmi face cu mâna în semn de rămas-bun când se urcă pe scaunul șoferului. Eu l-am organizat.

Nu aștept ca ea să plece. Mă întorc, revin în casă și mă prefac că nu observ că mama se uită la mine de la fereastră.

CAPITOLUL 5

Sunt înconjurată. Sub asediu. Atacată fără încetare din toate părțile.

Honda Civic din care se scurge lichidul de răcire? Deasupra mea.

Scrisoare ipotecară de la bancă? În rucsac.

Mesajul Sabrinei în care îmi amintește că taxele pentru concursul ei trebuie plătite până vineri și, dacă nu le plătesc, se va alege praful de viața ei? Pe telefon.

Prezența superticălosului Bob, furios că am refuzat să-i schimb frânele mașinii unui licean? Domnește prin tot atelierul.

Easton, văitându-se fără oprire de parcă aș fi congresmenul ei local? Undeva lângă Civic.

Am reușit să o evit cu succes timp de trei zile. Acum este miercuri, ea a apărut la atelier și nu am mai avut unde să mă retrag. Exceptând o scurgere neîntreruptă de lichid de răcire.

– Te porți ca o ciudată, spune ea pentru a douăzecea oară. Să câștigi împotriva lui Sawyer și apoi *să o iei la sănătoasa?* Să refuzi *bani* ca să joci șah?

– Ascultă, îi spun și mă opresc.

În parte pentru că scurgerea s-a intensificat. În parte pentru că mi-am epuizat explicațiile acum zece minute.

Am nevoie de un loc de muncă stabil, pe termen lung, care să-mi permită să fac ture în plus atunci când nu stau bine cu banii. Am nevoie de ceva aici, în Paterson, în caz că i se întâmplă ceva mamei și surorile mele au nevoie de mine. Nu mă interesează să revin la șah.

Există un număr limitat de moduri în care să pot reformula aceste trei idei simple.

– Pleci miercurea viitoare, nu?

Ea mă ignoră.

– Oamenii *vorbesc* despre jocul tău. Îl analizează pe chessworld.com. Folosesc cuvinte precum *capodoperă*, Mal. Zach îmi tot trimite linkuri!

Peticesc radiatorul și ies de sub Civic, mă uit atentă la bustiera lui Easton cu Universitatea din Colorado și strâmb din nas.

Pare un pic prea devreme.

– Zach a mai apucat să joace împotriva lui Lal?

– *Acum* te interesează turneul? Ea își dă ochii peste cap. Nu. Dar e probabil cel mai bine așa, din moment ce a pierdut fiecare partidă. Zâmbesc cu o bucurie răutăcioasă, dar ea își flutură un deget spre mine. Hei... măcar Zach nu m-a lăsat fără jucător pentru că s-a speriat când Nolan Sawyer i-a făcut cu ochiul.

Pufnesc.

– În primul rând, mă îndoiesc serios că Nolan Sawyer a făcut vreodată cu ochiul, va face vreodată cu ochiul sau știe măcar ce înseamnă să faci cu ochiul.

Mă ridic, ștergându-mi mâinile de partea din spate a salopetei. Expresia serioasă și intensă de pe chipul lui Sawyer nu este un lucru la care să-mi fi permis să mă gândesc. Bine, *poate* l-am visat uitându-se lung la mine pe deasupra unei table de șah cuprinse brusc de flăcări. Împingând spre mine ceasul de șah, cu umbra unui surâs pe buze, și spunându-mi cu vocea lui gravă: „Știai că sunt un sex-simbol al Generației Z?“ Răsturnându-mă așa cum fac oamenii cu regii lor când se dau bătuți și apoi întinzându-mi cu obstinație o mână, dornic să mă ajute să mă ridic. *Bine*, poate că în ultima săptămână am avut trei vise diferite cu Nolan Sawyer. Și ce dacă? Să fiu dată în judecată. Să se cheme poliția de somn.

– În al doilea rând, am avut o urgență.

– Ai uitat să pornești multicookerul, nu-i așa?

– Ceva de genul. Hei, vreau să vin la aeroport când... Vocea lui Bob se aude bubuind din atelierul principal și mă încrunt. Așteaptă aici o secundă, spun eu, alergând să verific zgomotul mult prea cunoscut.

Pe vremuri, unchiul meu deținea atelierul auto împreună cu Bob, iar eu lucram aici peste vară, cu mult înainte ca el să fi acceptat să mă țină sub papuc. M-am priceput mereu să repar lucruri, dându-mi seama cum sunt interconectate diferitele piese într-un sistem mai mare, văzând cum funcționează împreună ca părți componente ale unui întreg, calculând felul în care schimbarea uneia le poate afecta pe celelalte. „La fel ca în șah“, obișnuia să spună tata, și nu știu dacă avea dreptate, dar unchiul Jack se bucura să mă aibă prin preajmă. Până când nu a mai fost el prin preajmă: în

săptămâna după ce am terminat liceul și am început să lucrez pentru el cu normă întreagă, a luat nefericita decizie de a-și vinde partea lui Bob și a se muta în regiunea Nordwest Pacific „pentru crabii Dungeness". Pe cale de consecință, am acum plăcerea de a răspunde doar în fața lui Bob.

Ce noroc pe mine!

Îl găsesc stând în fața unei femei pe care nu o recunosc, flancat de ceilalți doi mecanici, cu mâinile în șolduri. Toți par supărați.

Enervați la culme, chiar.

– ... pentru un schimb de ulei și mi s-a spus că o să coste în jur de 50 de dolari, nu 200...

– Costă 200 din cauza spălării motorului.

– Ce este o spălare a motorului?

– Ceva ce au nevoie mașinile, doamnă. Poate am uitat să vă spunem când ați adus mașina la noi. Cu cine ați vorbit?

– Cu o fată. Blondă, puțin mai înaltă decât mine...

– Eu m-am ocupat. Îi zâmbesc clientei și intru în atelier, ignorând căutătura lui Bob. Este vreo problemă?

Ea se încruntă.

– Nu mi-ați menționat că mașina mea ar avea nevoie de un nu știu ce... al motorului. Nu-mi pot permite asta.

Mă uit la mașinile din jurul atelierului, încercând să o plasez.

– Este un sedan Jetta 2019, nu?

– Da.

– Nu o să aveți nevoie de o spălare a motorului. Zâmbesc cu un aer liniștitor. Pare tulburată și chinuită din cauza banilor... ceva ce pot înțelege. Mașina are cu mult sub 80 000 de kilometri.

– Deci spălarea motorului *nu* era necesară.

– Deloc. Sunt sigură că este o greșeală și... Mă opresc brusc când îmi dau seama ce a spus. *Era*. Scuze, vreți să spuneți că s-a spălat deja motorul?

Femeia se întoarce spre Bob cu o privire rece.

– Nu plătesc pentru un serviciu despre care până și *mecanicul dumneavoastră* spune că nu era nevoie. Și nu o să mai vin niciodată aici. Dar frumoasă încercare!

Îi ia mai puțin de un minut să achite factura de 50 de dolari. Tensiunea planează apăsătoare și urâtă în atelier, iar eu rămân lângă tejghea, simțindu-mă ciudat de stânjenită, până când Jetta pleacă. Apoi mă întorc spre Bob.

Surprize, surprize, spumegă de furie.

– Îmi pare rău, spun eu, un amestec de remuşcare, aer defensiv şi bucurie. Este clar că munca alături de Bob trezeşte înăuntrul meu emoţii complexe, pe mai multe niveluri. Nu ştiam că ai făcut deja spălarea sau nu i-aş fi spus că nu era necesară. Părea că nu are bani pentru...

– Eşti concediată, spune el fără să se uite la mine, încă bâjbâind cu tranzacţia făcută cu cardul de credit.

Nu sunt sigură că l-am auzit bine.

– Poftim?

– Eşti concediată. Îţi plătesc ce-ţi datorez, dar nu vreau să te mai întorci aici.

Clipesc nedumerită spre el.

– Ce vrei să...

– M-am *săturat* de tine, ţipă el, întorcându-se şi înaintând spre mine. Fac doi paşi în spate. Bob nu este înalt şi nu este masiv, dar este *răutăcios*. *Mereu* faci asta.

Scutur din cap, aruncând o privire spre ceilalţi mecanici, sperând că vor interveni. Nu fac decât să se uite la noi cu figuri împietrite, iar eu...

Nu-mi pot pierde slujba. *Nu pot*. Am o scrisoare în geantă şi un mesaj în telefon şi se pare că porcuşorii de Guineea cad în depresie dacă nu trăiesc în pereche.

– Ascultă, îmi pare rău. Dar lucrez aici de peste un an, iar unchiul meu nu ar...

– Unchiul tău nu mai este aici şi eu am terminat-o cu tine. Nu numai că nu vinzi la suprapreţ niciodată, dar nici pe mine nu mă laşi să o fac? Strânge-ţi lucrurile!

– Dar asta nu e treaba mea! Treaba mea este să repar maşinile oamenilor, nu să le vând lucruri de care n-au nevoie.

– De acum nu mai e treaba ta.

– Are dreptate, nu o poţi concedia aşa. Mă întorc. Easton stă în spatele meu cu o expresie de „Acum îţi voi corecta gramatica“ pe chip. Există reglementări care protejează angajaţii de concedieri făcute pe nedrept...

– Din fericire, blondina aici de faţă n-a fost angajată cu acte de la bun început.

Ceea ce îi închide gura lui Easton. Iar ideea că Bob poate face orice vrea cu mine... o închide şi pe a mea.

– Strânge-ți lucrurile și cară-te, spune el pentru ultima oară, nepoliticos, nesuferit și crud ca întotdeauna.

N-am ce face în privința asta. Sunt complet neputincioasă și trebuie să-mi încleștez pumnii ca să nu mă duc și să-mi înfig unghiile în fața lui. Trebuie să mă străduiesc să plec, altfel îl distrug cu mâna mea.

– Și Mallory?

Mă opresc, dar nu mă întorc.

– O să opresc costul pentru spălarea motorului din ce-ți datorez.

La drept vorbind, n-am fost niciodată înghițită de o alunecare de teren și trupul meu ciopârțit nu a fost azvârlit pe versantul stâncos și colțuros al unui munte pentru a zace o scurtă vreme la poalele lui și a deveni hrană pentru mistreți. Cu toate astea, îmi pot imagina că, dacă ar fi să mă regăsesc într-un scenariu similar, nu ar fi mai dureros decât săptămâna ce urmează după ce am fost concediată.

Din mai multe motive. În primul rând, nu vreau ca mama sau surorile mele să-și facă griji, ceea ce înseamnă să nu le spun că Bob m-a concediat, ceea ce înseamnă că trebuie să găsesc un loc unde să mă ascund în timpul zilei cât îmi caut altceva de muncă. Nu este ușor, dat fiind că este încă august în New Jersey și că locurile în care să te bucuri pe gratis de AC și Wi-Fi nu sunt suficient de multe în anul de grație 2023. Mă trezesc redescoperind Biblioteca Publică Paterson: s-a schimbat foarte puțin de când aveam șapte ani și ne urează bun-venit mie și laptopului meu ponosit, în sânul ei subfinanțat.

Binecuvântate fie bibliotecile!

– După o cercetare amănunțită, îi spun lui Easton la telefon, joi seară, după o zi de căutări mai puțin decât fructuoase, am descoperit că *nu* poți plăti facturi cu lingourile de aur din Candy Crush. O bătaie de joc. De asemenea, pentru a fi angajat ca mecanic auto de cineva care nu este unchiul tău pasionat de crabi, ai nevoie de lucruri extravagante precum certificări și referințe.

– Și nu le ai?

– Nu. Deși am benzile desenate despre *Mallory, mecanica de mașini* pe care mi le-a desenat Darcy când avea opt ani. Crezi că se pun?

Ea oftează.

– Știi că ai altă opțiune, nu?

O ignor și îmi petrec ziua următoare căutând altceva... *orice* altceva. Paterson este al treilea cel mai mare oraș din New Jersey, la naiba! Trebuie să existe o slujbă, *orice* slujbă pentru mine, la naiba! Deși se întâmplă să aibă și a treia cea mai mare densitate din Statele Unite, ceea ce înseamnă multă concurență. La naiba!

De asemenea, la naiba: cifrele roșii care pâlpâie la mine mai târziu în acea noapte, când mă uit la contul bancar online la care mi-a dat acces mama după ce tata a dispărut din peisaj. Simt un gol în stomac.

– Hei, îi spun Sabrinei când dau de ea singură în sufragerie. Îmi bag mâinile în buzunare ca să nu mi le frământ. Apropo taxele pentru derby-ul tău.

Ea ridică privirea din telefon, cu ochii mari și speriați, și mormăie:

– O să le plătești, nu?

Mă ustură ochii de la stat cu privirea toată ziua într-un ecran și pentru o clipă... o clipă oribilă, terifiantă, derutantă, sunt furioasă pe ea. Pe sora mea frumoasă, inteligentă și talentată, de 14 ani, care nu știe, nu înțelege cât de mult îmi dau silința. Când am împlinit *eu* 14 ani – chiar în acea zi stupidă a aniversării mele stupide – totul s-a schimbat, și l-am pierdut pe tata, am pierdut șahul, am pierdut *ce* eram și de atunci tot ce am făcut a fost să încerc să...

– Mal, poți, te rog, să nu strici *măcar chestia asta* pentru mine?

„Spre deosebire de orice altceva“ este subînțeles, iar balonul de furie explodează în vină. Vină că Sabrina trebuie să-și ceară cotizațiile. Dacă nu erau deciziile mele stupide, nu aveam nici o problemă să ne permitem taxele de participare.

Îmi dreg glasul.

– S-a făcut o confuzie la bancă. Mă duc să verific mâine, dar poți cere o prelungire? Doar câteva zile.

Ea îmi aruncă o privire plată.

– Mal.

– Îmi pare rău. O să plătesc cât pot de repede.

– Bine. Ea își dă ochii peste cap. Termenul-limită este miercurea viitoare.

– Poftim?

– Ți-am zis că este doar cu câteva zile mai devreme pentru că te cunosc.

– Doamne!

Mi se taie respirația, ușurată, și mă arunc pe canapea să o gâdil. În treizeci de secunde o cuprind într-o îmbrățișare, iar ea râde în timp ce-mi spune „bleah", „scârbos" și „Serios, Mal, te faci de rușine".

– De ce miroși a cărți vechi și a suc de mere? mă întreabă ea. Avem suc de mere?

Încuviințez în tăcere și mă duc la bucătărie să-i torn un pahar, sufocată de cât de mult îmi iubesc surorile și cât de puține le pot oferi.

În acea noapte, Gmail îmi reamintește de un mesaj fără răspuns de la defne@zugzwang.com. *Primit acum 5 zile. Răspuns?* Mă uit la el vreme îndelungată, dar nu-l deschid.

Sâmbătă și duminică am șansa să-mi mai trag sufletul: câteva ciubucuri – fac puțin grădinărit pentru o vecină de ai cărei copii mai am grijă din când în când, plimb câini – și e plăcut să ai niște bani, dar nu este sustenabil, nu pe termen lung și nu cu o ipotecă.

– Trebuie doar plătit, spune casiera de la bancă luni dimineață, când îi arăt scrisoarea cu „îți reamintim, urgent, ești în urmă cu plata și nu reușești să ai grijă de familia ta, inutil membru al societății". De preferat, toate cele trei luni restante. Îmi aruncă o privire scrutătoare. Câți ani ai?

Nu cred că par mai tânără decât vârsta pe care o am, dar nu contează, pentru că 18 ani este o vârstă destul de fragedă, chiar și atunci când te simți oricum mai puțin tânăr. Poate că sunt doar o copilă care se joacă de-a adultul. Dacă e așa, pierd.

– Probabil ar trebui să o lași pe mama ta să se ocupe de asta, spune casiera, fără a părea nepoliticoasă.

Dar mama are o săptămână îngrozitoare, una dintre cele mai proaste de când a început coșmarul diagnosticului pe care l-a primit, și probabil că trebuie să-i schimbăm din nou medicamentele, ceea ce costă mult. I-am spus să se odihnească, că am totul sub control, că îmi iau ture suplimentare.

Ca o adevărată mincinoasă ce sunt.

– Pari obosită, îmi spune Gianna când mă duc la ea acasă mai târziu în seara aceea, având nevoie disperată să-mi fac de lucru și să nu mă mai gândesc la bani. Obișnuiam să facem algebră împreună. Aveam sesiuni de studiu chiar în această casă care este probabil mai degrabă un conac și ne petreceam aproximativ un minut făcând funcții și două ore distrându-ne de minune în camera ei. Părinții ei sunt plecați din oraș într-o croazieră, iar ea

pleacă la o mică facultate de arte liberale peste mai puțin de o săptămână. Hasan, celălalt prieten bun pe care îl am, pleacă în săptămâna de după.

– Obosită este starea mea naturală, îi spun eu cu un zâmbet forțat.

Când ajung acasă, nu chiar atât de relaxată pe cât speram, găsesc mesajul lui Easton („Acceptă bursa, Mal“) și mă străduiesc să arunc o privire peste propunerea de contract.

Este o sumă frumușică. Un program bun. Nu ar fi ideal să fac naveta, dar nici imposibil după ce vor începe surorile mele școala. Defne ar putea chiar accepta un program flexibil.

Totuși, sunt multe de luat în calcul. Sentimentele mele pentru șah, în primul rând, pe care nu le pot disocia de sentimentele pentru tata. Se întrepătrund strâns. Există durere. Regret. Nostalgie. Vină. Ură. Mai presus de toate, furie. Atâta furie înăuntrul meu. Munți de furie, peisaje întregi cuprinse de flăcări, fără măcar un colțișor în care să nu vibreze furia.

Sunt furioasă pe tata, furioasă pe șah și, prin urmare, nu pot să joc. E destul de simplu.

Și lăsând asta deoparte, sunt suficient de bună? Știu că sunt talentată – mi s-a spus de prea multe ori și de către prea mulți oameni ca să nu fiu. Dar nu m-am mai antrenat de ani buni și chiar cred că victoria împotriva lui Nolan Sawyer (care, în ultimul meu vis, a rupt o bucată din regina lui și mi-a oferit-o ca pe un Kit Kat) nu a fost altceva decât un noroc chior.

Pe patul de lângă al meu, Darcy sforăie ca un bărbat de vârstă medie care suferă de apnee de somn. Goliat este în cușcă și rătăcește de colo-colo fără nici o noimă. Adevărul este că șahul de competiție este un sport și, asemenea altor sporturi, ai puțin loc la vârf. Toată lumea știe cine este Usain Bolt, dar nimeni nu dă nici o ceapă degerată pe al cincisprezecelea cel mai rapid om din lume... chiar dacă și aceștia sunt al naibii de rapizi.

Restaurantul unde obișnuiam să fiu chelneriță are toate posturile ocupate, iar băcănia din oraș e posibil să caute un ajutor, dar pozițiile de început sunt plătite cu salariul minim. Nu e de ajuns. Mă gândesc la știrile de marți și mă vait la telefon.

– Ascultă, scorpie încăpățânată: acceptă pur și simplu bursa și joacă-ți rolul, spune Easton, exasperată, afectuoasă și brusc mi se face frică din nou.

Că va uita de mine, că nu mă voi ridica niciodată la înălțimea universității din Colorado și a oamenilor pe care îi va întâlni acolo. Sunt pe cale să o

pierd, știu asta. Pare o concluzie atât de inevitabilă, de bătută în cuie dinainte, că nici măcar nu mă mai obosesc să-mi exprim temerile.

În schimb, întreb:

– Cum anume?

– Poți să iei banii pentru un an și să joci cât poți de bine, dar nici să nu-ți pese de șah. Nu te mai gândi la asta după ce-ți termini programul. Nu trebuie să fie obsedant sau să te consume, așa cum a fost înainte ca tatăl tău să... Doar te duci la muncă, te întorci acasă. Între timp, poți să-ți obții certificările de mecanic.

– Ha, zic eu, impresionată de planul ei mai mult sau mai puțin viclean. Ha!

– Cu plăcere. Poți să faci asta?

– Să fac ce?

– Să nu fii o nebună obsedată în legătură cu ceva?

Zâmbesc.

– Mi-e neclar.

Ea pleacă miercuri, după ce trece pe la mine ca să-și ia rămas-bun. Mi-am închipuit că va fi diferit. Mă așteptam să ne luăm rămas-bun la aeroport și să rămân cu privirea pierdută spre avionul ei în timp ce decolează, dar nu are sens: avem 18 ani. Are părinți – doi oameni care nu sunt imobilizați la pat și sunt încă împreună, care au grijă de ea, o conduc la aeroport și plătesc pentru o cameră frumoasă de cămin de 529 de dolari pe care nu au fost nevoiți să îi scoată din bancă atunci când vechiul boiler și-a dat degrabă obștescul și durerosul sfârșit.

– Trebuie să vii în vizită, spune Easton.

– Da, îi spun, știind că nu voi veni.

– Când mă întorc, mergem la New York. Să ne luăm prăjitura aia cu macarons pe care nu o meriți.

– Abia aștept, spun eu, știind că nu o vom face.

Ea doar scoate un oftat, de parcă știe exact la ce mă gândesc, mă ia în brațe, îmi ordonă să-i scriu în fiecare zi și să am grijă la BTS. Darcy, care s-a învârtit pe lângă noi cu ochi emoționați, o întreabă ce înseamnă asta.

Mă uit la stradă multă vreme după ce mașina a dispărut în zare. Trag adânc aer în piept și îmi golesc mintea de tot și toate, permițându-mi luxul unei clipe rare și frumoase de pace. Mă gândesc la o tablă de șah părăsită.

Doar regele alb pe ea, în pătratul lui. Singur, neîndurător, ferit de amenințări.

Liber să hoinărească, cel puțin.

Apoi mă întorc înăuntru, îmi deschid laptopul și scriu mesajul pe care știam că îl voi scrie de când a început această alunecare de teren acum o săptămână.

Hei, Defne, mai e valabilă bursa?

PARTEA A DOUA

Jocul de mijloc

CAPITOLUL 6

8.55 – Sosire la Zugzwang! Ai cafea și covrigi în salon... servește-te! (Să nu mănânci covrigul curcubeu: este al lui Delroy, unul dintre Marii Maeștri (MM) rezidenți. Devine morocănos când mâncarea lui are mai puțin de cinci culori.)

9.00-10.00 – Memorează lista atribuită de variante de deschidere

10.00-11.00 – Memorează lista atribuită de poziții de închidere

11.00-12.00 – Treci prin lista atribuită de jocuri/tactici vechi

12.00-13.00 – pauză. Am inclus o listă cu locuri unde se mănâncă prin apropiere care ți-ar putea plăcea. (Gambit, pisicul clubului, o să miaune la tine de parcă n-ar fi fost hrănit de la glaciațiunea Vistula; nu este decât un act diabolic, bine exersat. Nu te simți obligată să-ți împarți cu el prânzurile cu carne.)

13.00-14.00 – Analizează jocurile adversarilor atribuiți

14.00-15.00 – Gândire logică și revizuire pozițională în șah

15.00-16.00 – Formare software/baze de date

16.00-17.00 – Mie-Vi: Întâlnire cu antrenorul MM pentru a revizui punctele slabe

Asigură-te că faci o scurtă pauză, după cum ai nevoie, ca să-ți păstrezi concentrarea.

Program de sport: 4, 5 zile/săptămână, 30 de minute. Hidratează-te și poartă protecție solară, cel puțin SPF30 (chiar dacă este înnorat... razele solare nu funcționează așa).

Mă uit peste programul dat de Defne ca să mă asigur că citesc realmente ceea ce tocmai am citit. Apoi ridic privirea și spun:

– Hm.

Ea zâmbește larg. Astăzi, rujul ei este roz, cămașa pe care o poartă are tematică Spice Girls și bobul mă face să-mi doresc să înhață cel mai apropiat cuțit și să-mi tai părul. Arată mișto într-o notă vintage, nonșalantă.

– Hm?

– Doar că este foarte mult... Îmi dreg glasul. Îmi muşc buza. Mă scarpin la nas. … şah?

– Ştiu. Zâmbetul ei se face şi mai larg. Grozav, nu?

Stomacul mi se face ghem. „De ce nu te prefaci?“ a spus Easton, iar de dimineaţă, în New Jersey Transit, în timpul noi-nouţei mele navete de o oră şi jumătate, mi-am repetat-o ca pe o mantra: Este un job. Doar un job. Nu o să mă gândesc la şah nici măcar o secundă după ora 17.00. Eu şi şahul ne-am despărţit cu ani în urmă şi nu sunt o fată care să-şi accepte înapoi fostul prieten infidel după ce a fost părăsită pe ringul de dans la balul de absolvire. O să fac exact cât trebuie.

Doar că nu mă aşteptam ca exact cât trebuie să fie egal cu un catralion de porcării.

– Da. Încerc să zâmbesc. Poate că nu sunt încântată să mă aflu aici, dar Defne ne salvează pe mine şi pe familia mea din impas. Şi nu sunt o nemernică ingrată... sper. Există un... program de sport?

– Tu nu faci sport?

Nu am transpirat de bunăvoie de la ultima oră obligatorie de educaţie fizică... în primul an de liceu, cred. Dar pare surprinsă să descopere că sunt ca un leneş, aşa că îndulcesc un pic adevărul.

– Nu chiar atât de des.

– O să vrei să faci asta. Cei mai mulţi jucători de şah se antrenează în fiecare zi ca să dezvolte rezistenţă. Crede-mă, o să ai nevoie de asta în mijlocul unui joc de şapte ore.

– Un joc de şapte ore?

Nu am făcut niciodată ceva timp de şapte ore una după alta. Nici măcar să dorm.

– Jucătorii ard cam 6000 de calorii pe zi când joacă într-un turneu. E ridicol. Îmi face semn să o urmez. O să-ţi arăt biroul tău. Nu te deranjează că-l împarţi, nu?

– Nu.

De dimineaţă, colega mea de cameră a tras în repetare rânduri vânturi pe perna mea pentru că am îndrăznit să o rog să nu cânte la xilofon la 5.30 dimineaţa.

– Sunt obişnuită cu asta.

Clubul de şah Paterson este o cameră într-un centru de recreere, marcată de becuri dureros de fluorescente, scânduri de vinil ieşite din podea şi

suficient azbest pentru a prăji creierul a trei generații. Mă așteptam ca Zugzwang să fie ceva mai mult în aceeași notă, dar fiecare colțișor este scăldat în razele soarelui, cu pardoseală din lemn de esență tare, mobilier scump și monitoare elegante de ultimă generație. Tradiție și tehnologie, nou și vechi. Ori am subestimat eu banii care se pot câștiga din șah, ori locul acesta este doar un paravan pentru afacerile mafiei.

Aproape că rămân fără cuvinte când Defne îmi arată biblioteca, ceva parcă venit direct de la Oxford... doar că la o scară mai mică. Rânduri peste rânduri de rafturi înalte, scări fanteziste, ceva care, după ce am văzut de două ori cu mama *Apusul e de vânzare*, cred că se numește mezanin și...

Cărți.

Atât de multe cărți!

Atât de multe cărți pe care le *recunosc* de pe rafturile pline ale tatei din sufragerie, apoi împachetate în grabă în vechile cutii de la Amazon de îndată ce s-a luat pe tăcute decizia de a-i șterge prezența cu buretele.

– Ești binevenită să folosești biblioteca oricând vrei, spune Defne. Mai multe volume de aici sunt pe lista ta de lectură. Și este chiar lângă biroul tău.

Este adevărat: biroul meu este peste hol, iar de data asta mi se taie răsuflarea, fără nici o urmă de rușine. Are trei ferestre, cel mai mare birou pe care l-am văzut vreodată în viața mea, diferite seturi de șah care probabil costă mai mult decât o vezică biliară pe piața neagră și...

– Liniște, vă rog!

Mă întorc. La biroul de vizavi stă un bărbat încruntat. Trebuie să aibă vreo 20 de ani, dar părul blond dă semne că se retrage deja în niște văi adânci. În fața lui se află un joc de șah în evoluție și trei cărți deschise.

– Bună, Oz. Defne fie nu-i observă încruntarea, fie nu-i pasă. Ea este Mallory. O să stea la biroul gol.

Preț de câteva secunde, Oz se uită la mine de parcă și-ar închipui cum mă eviscerează pentru a-mi folosi intestinul gros ca să-și croșeteze o eșarfă. Apoi oftează, își dă ochii peste cap și spune:

– Îți ții telefonul tău pe mut tot timpul... fără vibrații. Și calculatorul tot pe mut. Folosește un mouse silențios. Dacă vezi că mă gândesc și mă întrerupi, o să-ți îndes piesele de șah în nări. Da, pe toate. Nu te apuci să te plimbi de colo-colo în timp ce te gândești la scheme de joc. Fără parfum, alimente calde sau ambalaje. Nu-ți tragi nasul, nu strănuți, nu respiri apăsat, nu fredonezi, nu râgâi, nu tragi vânturi și nu te fâțâi de colo-colo. Nu vorbești

cu mine decât dacă ai un accident vascular și trebuie să sun la Urgențe. O pauză de gândire. Chiar și atunci, dacă reușești să-mi dai de veste, probabil poți să suni chiar tu. Ne-am înțeles?

Dau să deschid gura ca să spun da. Apoi îmi amintesc regula cu *nu vorbi* și dau din cap, încet.

– Excelent.

Face o grimasă spre mine. Doamne, acela e un *zâmbet?*

– Bun-venit la Zugzwang! O să ne înțelegem de minune, sunt convins.

– Oz este unul dintre Marii noștri Maeștri rezidenți, îmi șoptește Defne la ureche, parcă pentru a-mi explica purtarea lui. Să ai o primă zi bună!

Fluturarea mâinii ei este un pic prea veselă, din moment ce mă lasă singură cu cineva care mă va biciui dacă încep să sughit, dar când arunc o privire spre Oz, observ că a revenit la jocul lui. Ce ușurare, nu?

Iau nenumăratele liste pe care mi le-a dat Defne, scot cărți din bibliotecă, dau drumul la calculator, mă așez pe minunatul scaun ergonomic cât se poate de silențios (pielea scârțâie, lucru care sunt convinsă că îl face pe Oz să se gândească la perspectiva de a mă elibera de condiția mea de muritoare de rând), găsesc capitolul pe care trebuie să-l memorez din cea de-a cincisprezecea ediție a cărții *Deschideri moderne în șah* și apoi...

Bine. Mă apuc să citesc.

Nu este o carte nouă pentru mine. Tata îmi recita pasaje despre gambiturile inițiale și jocul pozițional cu vocea lui baritonală, liniștitoare și guturală, ignorându-le pe Darcy și Sabrina care urlau în fundal, pe mama trebăluind prin bucătărie și avertizând că se răcește cina. Dar asta se întâmpla cu secole în urmă. Acea Mallory nu știa nimic despre nimic și nu avea nimic în comun cu Mallory de azi. Și oricum, chiar trebuie să *studiez* toate chestiile astea? Nu ar trebui să-mi folosesc *rațiunea* într-un joc?

Pare o cantitate ridicolă de muncă și, de-a lungul zilei, situația nu se îmbunătățește cu nimic. La 10.00, mă apuc să citesc *Endgame Manual* al lui Dvoretski. La 11.00, este *The Life and Fames of Mikhail Tal*. Lucruri interesante, dar simpla *lectură* pare a fi un fel de a studia un manual despre cum să tricotezi fără a atinge vreodată andrelele. Absolut inutil. Din când în când, îmi amintesc că există Oz și ridic privirea pentru a-l găsi nemișcat, citind aceleași chestii ca mine – doar că el nu pare să se întrebe ce sens au toate astea. Își ține mâinile ca într-un fel de vizor pe frunte și pare atât de cufundat în lectură încât aproape că sunt tentată să spun:

– Ture, nu?

Dar este limpede că nu se află aici ca să-și facă prieteni. Când plec la prânz (PB&J[7]; da, lista de restaurante lăsată de Defne arată uimitor; nu, nu am bani să mănânc în oraș), el este la biroul lui. La fel și când mă întorc... aceeași poziție. Ar trebui să-i dau un ghiont? Să mă asigur dacă nu cumva s-a instalat rigor mortis?

După-amiaza se desfășoară la fel. Citit. Configurez motoarele de șah pe calculator. Îmi iau din când în când pauze lungi ca să dau cu grebla în grădina Zen pe care fostul ocupant al biroului meu a lăsat-o în urmă.

În trenul spre casă, mă gândesc la sfatul lui Easton despre *să te prefaci*. Nu o să fie greu. Nu o să mă îndrăgostesc din nou de șah... nu dacă nu joc și doar citesc despre scenarii ipotetice și abstracte.

– Cum a fost la muncă, scumpo? mă întreabă mama când intru în casă.

E trecut de ora 18.00 și familia ia cina.

– Grozav!

Fur un bob de mazăre din farfuria Sabrinei și ea încearcă să mă înjunghie cu furculița.

– Nu înțeleg de ce trebuia să-ți schimbi locul de muncă, spune Darcy îmbufnată. Cine ar prefera să organizeze turnee de popice pentru bunici în loc să se joace cu mașinile?

Există un motiv anume pentru care îmi mint familia în privința noului meu loc de muncă și acesta este: Nu știu.

Evident, șahul are legătură cu amintiri dureroase despre tata. Dar nu sunt sigură că asta justifică inventarea unui loc de muncă cu totul nou... un centru de recreere pentru seniori din NYC pe care am fost angajată să-l gestionez pentru că m-a recomandat un fost iubit. Și totuși, când i-am spus mamei că am plecat de la atelier, minciuna a venit parcă de la sine.

Îmi dau seama că nu o să facă nici o diferență. Un job este un job. Și acesta este temporar, să fie lăsat la ușă când vin acasă.

– Bătrânii sunt drăguți, îi spun lui Darcy.

Spre deosebire de Sabrina, care mă ignoră în prezent și trimite concentrată mesaje, ea este încântată să mă lase să-i fur din mazăre.

– Bătrânii miros ciudat.

– Definește bătrân.

– Nu știu. 23?

Eu și mama schimbăm o privire.

– În curând o să fii și tu bătrână, Darcy, spune ea.

– Da, dar o să locuiesc cu maimuțele ca Jane Goodall. Și nu o să angajez tineri care să vină în parc să mă ajute să hrănesc porumbeii. Ea se înveselește. Ai văzut vreo veveriță drăguță?

Ies discret pe la 21.00, când toată casa doarme. Mașina lui Hasan este parcată la capătul aleii, lumina din interior se reflectă blând peste trăsăturile lui frumoase. Am făcut asta toată vara, iar când el se apleacă pentru un pupic ca de obicei, de parcă am avea un fel de rutină, de parcă am fi la o întâlnire, mă gândesc că poate e bine că va pleca în curând.

Nu prea am loc pentru asta. Nu cu tot ce se întâmplă în paralel.

– Ce mai faci?

– Bine. Tu?

– Minunat. Fac niște cursuri foarte tari semestrul ăsta. Mă gândesc să-mi aleg specializarea… antropologie medicală.

Ascult, dau din cap și râd când trebuie, în timp ce îmi povestește despre un profesor care a spus cândva *prostituată* în loc de *persecutată*, dar când mașina se oprește, îi dau un prezervativ și apoi mai răsună doar cuvinte șoptite, mișcări grăbite, mușchi care se încleștează și se descleștează.

Easton, care este surprinzător de romantică și dureros de monogamă, m-a întrebat odată: „Te simți apropiată de ei?“

„De cine?“

„De bărbații cu care ți-o tragi. Te simți apropiată de ei?“

„Nu în mod deosebit“. Am ridicat din umeri. „Îmi plac ca oameni. Suntem prieteni. Le doresc tot ce e mai bun.“

„Și atunci de ce? De ce n-ai prefera să fii într-o relație?“

Adevărul este că-mi pare mai sigur să nu fii. Din experiență, angajamentul duce la așteptări, iar așteptările duc la minciuni, răni și dezamăgiri… lucruri pe care aș prefera să nu le experimentez sau pe care nu i-aș forța pe alții să le experimenteze. Dar sexul încă îmi place ca activitate de relaxare și sunt recunoscătoare că am crescut într-o familie foarte deschisă la minte. În familia Greenleaf, nu au existat aiureli de genul corpul tău este un templu sau a venit momentul să purtăm *acea* discuție. Mama și tata au discutat despre sex în termeni aproape stânjenitor de sinceri, de parcă și-ar fi deschis un card de credit: probabil o să vrei să încerci, o să fie argumente pro și contra, să o faci responsabil. Aici sunt anticoncepționalele. Suntem aici dacă aveți întrebări. Ai nevoie de o schemă? Ești sigură?

Tata era plecat de aproape doi ani, când Alesha Conner mi-a zâmbit timid din cealaltă parte a clasei, și-a trecut mâna peste a mea în timpul unei partide de lacrosse, apoi a chicotit în timp ce mă împingea în a doua cabină din stânga, în toaleta de lângă laboratorul de chimie. A fost stângaci, nou și bine. Pentru că m-am *simțit* bine și pentru că pentru o clipă am fost doar... eu. Nu Mallory, fiica, sora, cea care a greșit, ci Mallory cu suflarea întretăiată, trăgându-și chiloții și lăsând o ultimă mușcătură pe pielea lui Alesha.

Nu am spațiu să-mi pese de altceva ce nu este familie. Nu am spațiu să-mi pese de mine – nu că aș merita asta. Dar este frumos să furi momente efemere, inofensive și izolate de distracție. Să-i spun rămas-bun lui Hasan la mai puțin de treizeci de minute după ce a venit să mă ia, să mă strecor relaxată în pat și fără intenția de a mă gândi la el luni întregi.

Toate bune după sperietura de săptămâna trecută. Ipoteca este plătită (ei bine, luna cu cea mai mare întârziere, în orice caz), la fel și taxele la derby-ul pe role și toate bune și frumoase. Noaptea visez că Mihail Tal îmi spune cu un puternic accent rusesc că ar trebui să mă duc pe hol să formez 911 și totul este în regulă.

Ziua a doua este cam la fel. Navetă lungă, citit, memorat. Gândindu-mă la cum și de ce e așa acest program ciudat pe care mi l-a făcut Defne. Mă gândesc să-i trimit un mesaj lui Easton și să-i cer părerea, dar nu am mai vorbit de când a plecat săptămâna trecută și mi-e teamă să o deranjez când... Nu știu. Joacă ping-pong cu bere, descoperă marxismul leninist sau face o partidă de sex în patru cu colega de cămin, care se întâmplă să fie o bombă sapiosexuală. *Ea* știe ce a lăsat în urmă, dar *eu* habar nu am ce face, cu ce sunt în competiție, dacă ea a uitat deja de mine. Acesta este sindromul FOMO[8]? Bleah! În orice caz, aș prefera să nu o sun și să evit să cad în depresie pentru că nu a răspuns. În plus, sunetul pe care îl face telefonul când trimit mesaje i-ar putea provoca lui Oz o criză.

Reiau jocurile lui Bobby Fischer, parcurg cu greu o disertație despre avantajele și dezavantajele apărării lui Alekhine, aflu despre poziția Lucena în jocul tură și pion versus final de joc cu ture. Îmi pare ca o versiune diluată de șah, tot ce este interesant ducându-se pe apa Sâmbetei. Ca și cum ai scoate bobițele de tapioca din ceaiul cu bule: ce a mai rămas e OK, dar e doar ceai.

Totuși, nu-mi pasă, pentru că este doar un job. Și continuă să fie doar un job până miercuri dimineață, când intru în biroul meu și Oz este deja acolo, în aceeași poziție ca în ziua precedentă. Vreau să întreb dacă s-a dus acasă să doarmă, dar nu o voi face, pentru că nu-mi doresc nici să mi se scoată ochii din cap, așa că petrec doar patru ore citind despre siguranța regelui. La prânz mă duc în parc și îmi citesc cartea de navetă *(Dragoste în vremea holerei*... cam trist). Când mă întorc, ar trebui să învăț despre structura pionilor, dar mă uit pe furiș la Oz – încă în aceeași poziție. O avea nevoie să fie udat zilnic? – și-mi ascund cartea într-una mai mare pentru a continua să citesc despre discutabilele alegeri romantice ale Ferminei. La aproape 16.00, îmi iau geanta și mă îndrept spre Penn Station, apoi îmi amintesc:

Mie–Vi: Întâlnire cu antrenorul MM pentru a revedea/trece în revistă punctele slabe

Programul nu zice și unde.

– Oz? Dacă ar fi să te întâlnești cu un MM, unde te-ai duce?

El ridică privirea pentru prima dată în trei zile... cu ochi scăpărători, nări dilatate. O să-și descleștеze maxilarul, o să mă mănânce și apoi o să mă dizolve în acidul lui gastric.

– La bibliotecă, latră el arțăgos.

Mă grăbesc să traversez valvârtej holul înainte de a deveni o statistică, așteptându-mă să-l găsesc pe Delroy, cel care iubește curcubeul. Singura persoană din încăpere este Defne, așezată la o masă masivă din lemn.

– Bună. Poate n-am nimerit bine. Oz a spus...

– *Oz a vorbit?*

– Constrâns de împrejurări.

Ea dă din cap știind despre ce este vorba.

– Ar trebui să mă întâlnesc cu unul dintre MM și...

– Asta sunt eu.

– Oh. Mă înroșesc. Eu... îmi pare atât de rău! Nu credeam că ești... un MM.

Mă înroșesc și mai mult. De ce n-am crezut că este? Pentru că arată bine? O mulțime de oameni mișto joacă șah... Nici eu nu sunt vreo sportivă dintr-o comedie din anii ' 90 pentru adolescenți. Pentru că ea conduce locul ăsta? Ai nevoie de un jucător de șah pentru a conduce un club de șah. Pentru că nu

am auzit niciodată de ea? Nu este ca și cum aș păstra în baia de acasă o copie a *Chess Monthly Digest*. Pentru că este femeie? Sunt *o mulțime de femei* MM.

Doamne, oare la asta se referă Easton când vorbește despre misoginie interiorizată?

– Ești bine? mă întreabă Defne.

– Ah. Da.

– Arăți de parcă ai purta un monolog interior destul de intens. N-aș vrea să te întrerup.

– Eu... Mă scarpin pe frunte și mă așez în fața ei. Port mereu monologuri interioare intense. Am învățat să mă deconectez.

– Bun! Cum ți-au fost primele zile?

– Grozave!

Mă studiază câteva clipe. Astăzi poartă un machiaj ochi de pisică și o brățară de braț în formă de scorpion.

– Hai să mai încercăm o dată. Cum ți-au fost primele zile?

– Grozave! Ea continuă să se uite lung la mine. Nu, serios. Grozave, îți jur!

– N-ai o față de poker prea bună. Va trebui să mai lucrăm la asta înainte de turnee.

Mă încrunt.

– De ce ai crede așa ceva...

– Dacă nu merge ceva în privința programului de antrenament, ar trebui să-mi dai de veste.

– Toate bune. Am citit mult... am parcurs lista pe care mi-ai dat-o, am căutat pe motoarele de șah. Este distractiv.

– Dar?

Izbucnesc într-un hohot de râs.

– Nu există nici un dar.

– Dar?

Scutur din cap.

– Nimic, promit.

Dar Defne încă se holbează la mine, de parcă i-aș ascunde fără prea mare succes un trecut ucigaș și mă aud adăugând:

– Doar că...

– Doar că?

– Este... Ceva din mine mă roagă să nu-i spun. „Dacă îi spui, înseamnă că-ți pasă. Și nu e cazul. Poți să faci o treabă de mântuială, Mal. Poți face asta.“

Doar că... Dacă să citesc toate chestiile astea ar trebui să mă ajute să-mi îmbunătățesc jocul, nu sunt sigură că este cazul. Expresia lui Defne nu este chiar la fel de deschisă ca de obicei și nu știu dacă este pentru că îmi doresc aprobarea ei sau doar banii ei, dar mă trezesc bătând panicată în retragere. Sunt convinsă că știi ce faci! Este important să studiezi... să citești despre jocuri vechi, să revezi deschideri. Dar dacă nu *joci* niciodată șah...

Îmi frâng mâinile sub masă. Defne îmi aruncă o privire lungă și calmă înainte de a zâmbi și a ridica din umeri.

– Bine, spune ea.

– Bine?

– Hai să jucăm!

Trage un set între noi, albul pe partea mea, și aranjează piesele. Apoi îmi face semn să încep.

– Fără ceas azi, bine?

– Ah, bine.

La început, sunt aproape încântată. Să citesc despre șah fără să joc a fost cam pe muchie, un pic ca și cum mi s-ar fi fluturat prin față un morcov. Acum pot să mănânc și o să fie *al naibii de bun*. Nu?

Greșit. Pentru că îmi dau seama destul de curând că nu seamănă cu jocul meu împotriva lui Sawyer. Nu-mi dau seama imediat de diferență, dar după vreo treizeci de minute, când piesele sunt pe tablă și jocul este în desfășurare, știu ce lipsește.

A existat o tensiune anume cu Sawyer. Un dans încordat și plin de suspans alcătuit din atacuri agresive, ambuscade alunecoase, analize obsesive. Ce fac acum... Nu este nimic de genul. Încerc să fac lucrurile mai interesante dând dovadă de inițiativă, lansând amenințări pe care Defne nu le poate ignora, dar... ei bine. Ea mă ignoră. Își apără piesele, își păzește regele, face niște mutări tăcute de umplutură și cam atât.

Jucăm de 45 de minute când încerc o străpungere. Îmi doresc atât de mult să-i străpung apărarea, încât devin puțin nesăbuită și îmi pierd nebunul. Stomacul mi se face ghem într-un amestec de plictiseală și groază și revin la un joc prudent pentru o vreme, dar... nu. Trebuie să se întâmple ceva. Calul ei, de exemplu. Este suprasolicitat. Trebuie să apere prea multe piese. Dacă îl iau cu tura mea...

La naiba! Defne îmi ia pionul. Acum mai am două piese și...

– Remiză?

Ridic privirea. Îmi oferă o remiză? În nici un caz. Mă încrunt, nu mă obosesc să răspund și mai încerc un atac. Se face târziu. Dacă nu prind următorul tren, o să ajung acasă mai târziu decât de obicei și Darcy și mama o să fie dezamăgite. Sabrinei nu-i va păsa prea mult, dar...

– Șah.

Regina lui Defne vine după regele meu. Fir-ar! Am fost atât de concentrată să organizez un atac încât mi-a scăpat mutarea. Dar încă mai pot...

– Cred că ne putem opri acum, spune ea, zâmbindu-mi ca de obicei... cu o sinceritate amabilă, amuzată, fără urmă de îngâmfare, chiar dacă știm amândouă că ea este în avantaj. Ai prins ideea.

Clipesc confuză.

– Ideea?

– Ce s-a întâmplat adineauri, Mallory?

– Eu... nu știu. Jucam. Dar tu... ei bine, fără supărare, dar tu nu făceai prea multe. Jucai...

– Conservator.

– Poftim?

– Am jucat prudent. Precaut. Chiar și atunci când am fost în poziția de a căuta un avantaj, nu am făcut-o. Am fost defensivă. Ceea ce te-a derutat, apoi te-a frustrat, apoi te-a determinat să faci greșeli banale pentru că te-ai plictisit. Ea arată spre poziții. Mie îmi este ușor pentru că am crescut cu o educație formală în șah. Acum, tu ești o jucătoare mult mai bună decât mine...

Pufnesc.

– E clar că nu sunt...

– Lasă-mă să reformulez, atunci: ai mai mult talent. Am văzut înregistrări cu jocurile tale... instinctul tău când vine vorba de atac este fantastic. Îmi amintește atât de mult de... ei bine. Scutură din cap cu un zâmbet melancolic. Un prieten vechi. Dar există câteva elemente de bază pe care le cunosc toți jucătorii de top. Iar dacă *tu* nu le cunoști, orice adversar cu o bază tehnică solidă le va exploata cu ușurință împotriva ta. Și nici măcar nu o să apuci să-ți folosești talentul.

Diger cuvintele ei. Apoi dau din cap, încet. Brusc, simt că am rămas în urmă. De parcă aș fi irosit ultimii patru ani. Care...

Nu. A fost o decizie pe care am luat-o. *Cea mai bună* decizie. Oricum, am rămas în urmă în drum spre ce?

– Nu te ajută că ești bătrână, adaugă Defne.

Mă încrunt.

– Am 18 ani și patru luni.

– Majoritatea profesioniștilor încep mult mai tineri.

– Eu joc de la opt ani.

– Da, dar pauza pe care ai luat-o? Nu e bine. Adică, asta – face un gest spre tablă – a fost jenant de ușor pentru mine.

Obrajii mi se înroșesc. Îmi înăbuș o senzație de amar și rugină, amintindu-mi brusc cât de mult urăsc să pierd.

Atât de mult!

– Atunci ce să fac?

– Credeam că nu o să mai întrebi niciodată. Faci... Ea zâmbește larg, scoțând o bucată de hârtie din buzunarul de la spate și întinzând-o spre mine. O despăturesc. Asta.

– Este programul pe care mi l-ai dat luni.

– Da. Am imprimat două din greșeală. Mă bucur că mi-a fost de folos... Detest să irosesc hârtia. Oricum, o să revii în formă în cel mai scurt timp. Asta dacă faci tot ce scrie pe listă. Și o să analizăm tot ce ai învățat în timpul întâlnirilor noastre ca să ne asigurăm că ești pe drumul cel bun.

Fantastic! O să fiu testată.

Mă uit din nou la listă – toate lucrurile pe care ar trebui să le fac în fiecare zi de-a lungul întregului an. Mă gândesc la planul meu de a trage mâța de coadă. La discutabilele alegeri romantice ale Ferminei. La zâmbetul entuziast și încurajator al lui Defne.

Vreau să mă dau cu capul de birou. Dar doar oftez și încuviințez spre ea.

CAPITOLUL 7

Oz nu vorbește cu mine de două săptămâni... apoi o face și vreau să-l ucid.

Este joi dimineață. Sunt la birou, mă uit lung la grădina Zen și reiau în minte o partidă Fischer-Spassky din 1972 când spune:

– Deci vii la Philly Open.

Tresar. Apoi șuier printre dinți:

– Poftim?

Sunt extrem, virulent, irațional de enervată pentru că mă întrerupe când sunt atât de aproape de o străpungere. Mai devreme azi, în timp ce pregăteam fulgii de ovăz pentru Darcy („Spune-i pe nume: Nutella cu ovăz deasupra", a mormăit Sabrina mușcând dintr-un măr verde), mi-am dat seama că Fischer a făcut o greșeală, una de care Spassky ar fi putut să profite. Mă gândesc la asta de atunci, convinsă că dacă negrul ar fi folosit calul pentru...

– Eu o să conduc, spune Oz. Plecăm la 6.00.

De ce vorbește? Sunt *atât* de iritată!

– Să conduci unde?

– La Philly. Ce se întâmplă cu tine?

Îl ignor, mă întorc la reluarea jocului până la sesiunea mea de după-amiază cu Defne. Am început să aștept cu nerăbdare întâlnirile cu ea... în parte pentru că este singurul adult cu care interacționez în afară de mama, dar și pentru că am sincer nevoie să analizeze chestii de șah cu mine. Cu cât depun mai mult efort ca să învăț lucrurile tehnice, cu atât îmi dau seama mai mult cât de puține știu și cât de mult am nevoie să mă asculte cineva. Bănuiesc că de aceea Marii Maeștri au antrenori, formatori și toate cele.

– Putem să trecem printr-un joc? Încep să vorbesc din clipa în care pășesc în bibliotecă, împingându-mi caietul spre ea. M-am blocat...

– Să vorbim mai întâi despre Philly Open.

Mă opresc.

– Philly ce?

– Philly Open. Turneul. Primul tău turneu... de weekendul ăsta.

Clipesc.

– Eu…

Ea înclină ușor capul într-o parte.

– Tu?

Oh! *Oh?*

– Mă îndoiesc… Nu am cum… Înghit în sec. Crezi că sunt pregătită?

Ea zâmbește veselă.

– Sincer, absolut deloc.

Minunat!

– Dar, e o șansă prea bună. Philly este aproape și este un turneu foarte deschis. Am doar o idee vagă despre ce înseamnă asta, motiv pentru care Defne continuă: Atrage jucători de elită, primii zece din lume, dar acceptă și jucători necotați ca tine în secțiunea cu rating. Și este un turneu cu faze eliminatorii… învinsul din fiecare partidă este eliminat, câștigătorul merge mai departe. Deci nu o să rămâi blocată cu jucători mediocri doar pentru că nu ești cotată în prezent. Cu condiția să continui să câștigi. Ea ridică din umeri. Singurul cercel cu pene pe care îl poartă scoate un clinchet vesel. Vin și eu. În cel mai rău caz, riști doar să te faci de râs.

Super-extra minunat!

Și așa mă trezesc pe scaunul din dreapta al Miniului roșu al lui Oz într-o sâmbătă dimineață. Pe bancheta din spate, Defne enumeră regulile turneului așa cum îi vin în minte, vocea răsunând prea tare pentru ora 7.00.

– Atingi-muți și atingi-iei, desigur… dacă atingi o piesă când e rândul tău, va trebui să o miști. Trebuie să-ți înregistrezi toate mutările pe foaia de scor, în notații algebrice. Nu vorbești cu adversarul tău decât dacă este rândul tău și oferi o remiză. Când faci rocadă, folosești o singură mână și atingi mai întâi regele. Dacă există un conflict sau un dezacord, îl chemi pe unul dintre directorii turneului pentru a rezolva situația pentru tine, nu te certa *niciodată* cu…

– Ce ai impresia că faci? se răstește Oz.

Îi urmăresc privirea ațintită spre sendvișul PB&J împachetat în folie pe care tocmai l-am scos din geantă.

– Hm… vrei un pic?

– Mănâncă asta – sau orice altceva – în mașina mea și o să-ți tai mâinile ca să le fierb în propria urină.

– Dar mi-e foame.

– Atunci n-ai decât să mori de foame.

Mă muşc de interiorul obrazului. Sincer, cred că începe să fie mort după mine.

– Dar este sendvişul meu de sprijin emoţional.

– Atunci n-ai decât să ai o cădere nervoasă.

El semnalizează şi virează atât de tare la dreapta, încât aproape că mă lovesc cu capul de geam.

Philly Open nu seamănă deloc cu turneul caritabil din New York, iar primul semn în acest sens este că există presă. Nu foarte multă, precum paparazzii care alergau după Taylor Swift prin 2016. Dar o mulţime considerabilă de jurnalişti cu cameramani şi fotografi în mulţimea agitată din holul clădirii Penn State, unde va avea loc turneul. Este o atmosferă cu note vagi de suprarealism.

– A avut loc vreo crimă sau ceva? întreb eu.

Oz îmi aruncă privirea lui obişnuită care îmi spune că sunt prea redusă mintal pentru a mai trăi.

– Ei relatează de la turneu.

– Şi au impresia că suntem la NBA aici?

– Mallory, prefă-te măcar că ai un oarecare respect pentru sportul care este sursa ta de venit.

Are dreptate.

– Turneul nu o să înceapă decât peste vreo oră.

– Probabil doar speră să vadă...

Cineva intră în hol, şi Oz se întoarce într-acolo... odată cu toţi ceilalţi. Se iscă o oarecare agitaţie în timp ce jurnaliştii trec la acţiune. Nu văd mare lucru: un cap înalt cu păr negru, apoi un *alt* cap înalt cu păr negru, ambele strecurându-se printre camere şi microfoane şi îndreptându-se direct spre lift. Nu prea reuşesc să înţeleg ce întreabă presa, doar cuvinte vagi care au prea puţin sens împreună... în formă, premiu, Baudelaire, victorie, despărţire, candidaţi, Campionatul Mondial. Când apuc să mă ridic pe vârfuri, uşile de la lift s-au închis deja. Jurnaliştii îşi murmură dezamăgirea, apoi se împrăştie încet care-ncotro.

O parte din mine se întreabă cine a fost. O altă parte, cea care a avut vise ciudate şi invazive cu ochi negri şi mâini mari înfăşurate în jurul reginei mele, este aproape sigură că...

– V-am înregistrat, prieteni. Defne vine să ne dea ecusoane cu numele noastre. Să mergem la hotel, ne lăsăm lucrurile, apoi ne întoarcem la ceremonia de deschidere.

Dau din cap, sperând să prind un pui de somn, când un bărbat mai în vârstă cu un microfon face câțiva pași spre noi.

– MM Oz Nothomb? întreabă el. Sunt Joe Alinsky, de la ChessWorld.com. Ai timp pentru un scurt interviu?

– Oz este în prezent numărul 20, îmi șoptește Defne la ureche, în timp ce Oz răspunde amabil la întrebări despre cum se simte, pregătirea, speranțele, gustările lui preferate înainte de joc (în mod surprinzător: ursuleți gumați).

– 20?

– 20 în lume.

– 20 în lumea...?

– Șahului.

– Ah, corect.

Defne zâmbește încurajator. Având în vedere că am trăit și am respirat șah aproape un deceniu și cât de multe îmi amintesc încă despre jocul în sine, știu surprinzător de puține detalii despre lumea șahului profesionist, probabil din cauza moratoriului mamei pe tema jocului cu rating. Dar Defne nu mă face niciodată să simt că aș fi o nătângă, chiar și atunci când pun întrebări absolut idioate.

– Primii 20 din lume sunt importanți. Ei sunt cei care reușesc să treacă de la șahul competitiv la cel profesionist.

– Nu înseamnă unul și același lucru?

– Oh, nu. Oricine poate fi un jucător de competiție, dar profesioniștii trăiesc din șah. Ei se întrețin din premii în bani, sponsorizări, susținere din partea companiilor.

Îmi imaginez o reclamă pentru Super Bowl de la Mountain Dew, în care apare un jucător de șah. *Mtn Dew: Băutura Marilor Maeștri.*

– Și Oz este bursier?

– Dimpotrivă. Îi plătește pe unii dintre MM de la Zugzwang ca să-l antreneze.

– Oh! Cad pe gânduri. Are un al doilea job?

Poate face livrări la Instacart de la 2.00 la 5.00? Așa s-ar explica starea proastă care nu pare să se sfârșească vreodată.

– Nu, dar are un tată care este director la Goldman Sachs.

– Ah!

Observ că jurnalistul ChessWorld.com îi face o poză lui Oz și ies rapid din cadru.

E stupid. Sabrina și Darcy sunt cu prietenele lor până mâine. Mama s-a simțit mai bine și lucrează la câteva articole tehnice, care ar trebui să aducă niște bani care ne sunt atât de necesari. Le-am spus că o să-mi petrec ziua în Coney Island cu prietenii, apoi rămân la Gianna peste noapte. Așa că le *mint* în privința a ceea ce fac, dar nu o să permit să descopere unde m-am dus cu adevărat din fundalul unei fotografii cu Oz pe ChessWorld.com.

Sunt paranoică. Pentru că sunt obosită și îmi este foame. Pentru că Oz nu m-a lăsat să-mi mănânc sendvișul. Un monstru.

– Hei, spune Joe Alinsky, ignorându-l brusc pe Oz, cu ochii mici îndreptați spre mine, tu nu ești fata care...

– Îmi pare rău, Joe, trebuie să plecăm să ne împrospătăm puțin înainte de turneu.

Defne mă apucă de mânecă și mă trage afară din clădire. Aerul dimineții este deja prea fierbinte.

– Vorbea cu mine?

– Am chef de un Starbucks, spune ea și pleacă. Vrei Starbucks? Fac cinste.

Vreau să o întreb pe Defne ce se întâmplă. Dar îmi doresc mai tare o limonadă rece cu kiwi, așa că o iau la fugă după ea și o las baltă.

Când mă așez pentru prima partidă, în fața unui bărbat care ar putea să fie bunicul meu, inima îmi bate cu putere, palmele îmi transpiră și nu mă pot opri din a-mi mușca interiorul buzei.

Nu sunt sigură când s-a întâmplat. Eram bine până acum zece minute, uitându-mă prin încăperea aglomerată, coborând privirea spre rochia mea liliachie de vară, întrebându-mă dacă este ținuta potrivită de șah sau dacă îmi pasă. Apoi directorii turneului au anunțat startul și iată-mă! Mi-e frică să nu o dezamăgesc pe Defne. Mi-e frică de aroma acrișoară pe care o simt în gât ori de câte ori pierd.

Nici nu-mi mai amintesc ultima dată când am avut atâtea emoții, dar nu-i nimic, pentru că reușesc să câștig din douăsprezece mutări. Bărbatul oftează, îmi strânge mâna și am de pierdut 45 de minute. Mă plimb prin încăpere, studiez poziții interesante. Apoi fac o poză cu încăperea și îi scriu lui Easton.

Mallory: *Este numai vina ta.*

Boulder Easton Ellis: *Unde ești?*

Mallory: *La un turneu în Philly.*

Boulder Easton Ellis: *Mamă, ești la Philly Open???*

Mallory: *Poate. Cum se tratează educația superioară?*

Boulder Easton Ellis: *Dorm trei ore pe noapte și m-am alăturat unui grup de improvizație. Salvează-mă din chinul ăsta!*

Mallory: LMAO. *Povestește-mi despre improvizație!*

Punctulețele de răspuns ale lui Easton tresar în partea de jos a ecranului, apoi dispar și nu mai revin niciodată. Nici după cinci sau zece minute. Îmi imaginez o nouă prietenă care s-a apropiat de Easton și ea a uitat de mine. A postat deja câteva selfie-uri cu colegele de cameră pe Instagram.

Îmi strecor telefonul în buzunar și trec la următoarea rundă, pe care o câștig la fel de ușor, așa cum fac și cu a treia, și cu a patra.

– Fantastic! îmi spune Defne în timp ce împărțim o pungă de Twizzlers de la Costco în campus. Ea fumează o țigară pe furiș, pe care și-a aprins-o spunând: Te anunț că *nu* sunt un *model de bună purtare*. Dar *este* un turneu eliminatoriu. Cu cât câștigi mai mult, cu atât adversarii tăi sunt mai buni, cu atât devine mai greu. Îmi observă încruntarea și mă înghiontește ușor cu umărul. Așa e șahul, Mallory. Conceput cu minuțiozitate pentru a ne face zile amare.

Are dreptate. Îmi fac o idee la ultima partidă din zi, când mă trezesc pierzând o tură, apoi un nebun împotriva unei femei care seamănă ciudat de mult cu bibliotecara mea din liceu. *Nu doamna Larsen* este o jucătoare agitată, anxioasă, căreia îi ia o veșnicie să facă o mutare și scâncește de fiecare dată când înaintez spre ea. Pendulez între a mâzgăli pe foaia de scor și a mă simți ca la grădina zoologică, uitându-mă la cușca în care stă leneșul și așteptând să se miște. Jocul tărăgănează până la sfârșitul rundei, când nici una dintre noi nu mai are timp, suntem amândouă încolțite, amândouă blocate.

– Este remiză, spune detașat directorul turneului, examinându-ne tabla de joc. Merge mai departe negrul.

Adică eu. Trec în runda următoare pentru că am fost în dezavantaj. Știu că remizele sunt extrem de comune în șah, dar sunt tulburată. Frustrată. Nu... sunt furioasă. Pe mine.

– Am făcut o mulțime de greșeli. Atac înfuriată caisele uscate pe care mi le întinde Defne. Vreau să dau un pumn într-un perete. Trebuia să joc cu tura la c6. Ar fi putut să mă bată de trei ori... ai văzut cât de aproape a venit de regele meu cu nebunul? A fost jalnic. Nu-mi vine să cred că mi se permite să mă apropii de o tablă de șah.

– Ai câștigat, Mallory.

– A fost un *dezastru*. Se califică pentru ajutor federal... Nu meritam să câștig.

– Din fericire pentru tine, în șah, victoriile meritate și cele nemeritate contează la fel de mult.

– Nu înțelegi. Am dat-o de gard de atâtea...

Defne pune o mână pe umărul meu. Tac.

– Asta. Sentimentul care te încearcă în clipa asta? Să-l ții minte. Să-l păstrezi. Să-l hrănești.

– Poftim?

– De asta studiază jucătorii de șah, Mallory. De ce suntem atât de obsedați să rejucăm jocuri și să memorăm deschiderile.

– Pentru că urâm să facem remiză?

– Pentru că urâm să simțim că n-am dat ce aveam mai bun din noi.

Hotelul este la o distanță de cinci minute pe jos de campus. Camera mea nu e cu nimic deosebită, doar că este, pentru că are ceva: intimitate. Nu-mi amintesc ultima dată când m-am bucurat de un pat fără un public format dintr-un spiriduș de 12 ani și demonul de 3000 de ani care a intrat în porcușorul de Guineea. Ar trebui să profit de asta. Mă gândesc să mă uit la un film. Apoi mă gândesc să-mi scot telefonul, să deschid aplicații de dating, să caut potriviri în zona Philly. Ocazia perfectă pentru o aventură fără obligații. În plus, orgasmele chiar îmi îmbunătățesc starea de spirit.

În schimb, mă uit pe fereastră, rejucând în minte ultimul meu meci în timp ce soarele apune alene.

Este ca atunci când i-am trimis din greșeală un mesaj sexual mamei. Ca în ziua când întreaga echipă de majorete a dat buzna peste mine în timp ce mă prefăceam că deschid ușile glisante automate cu Forța. Ca în gimnaziu, când am deschis ușa de la toaleta profesorilor pentru a mă spăla pe mâini și am dat de domnul Carter stând pe veceu jucând sudoku. De fiecare dată când fac ceva cu adevărat stânjenitor, preț de câteva zile după incident trăiesc într-un chin absolut. Noaptea închid ochii și creierul mă azvârle din nou în

fântâna adâncă a rușinii mele, proiectând scene teribile în detalii chinuitoare pe pleoapele mele.

(Exagerez? Poate. Dar i-am trimis mamei un mesaj cu tentă sexuală. Mi se *permite.)*

Neuronii mei se agață de fiecare fărâmă de rușine, nu vor să dea drumul greșelilor pe care le-am făcut în timpul partidelor. Am câștigat, da, dar în al doilea joc mi-am lăsat *pur și simplu* nebunul descoperit. Scârbos. Dezgustător. Îngrozi...

Cineva bate la ușă.

– Defne m-a rugat să te duc la serată și să te prezint, spune Oz când deschid ușa.

Se uită în telefonul lui.

– La serată?

– E o recepție la parter, pentru jucătorii care s-au calificat pentru ziua următoare. Defne nu poate să meargă pentru că este doar pentru jucători. Cu mâncare și băutură gratis. El ridică privirea cu un aer cercetător. Câți ani ai?

– 18.

Mormăie ceva despre a o face pe dădaca pentru copilași și cum el nu este vreo afurisită de Mary Poppins.

– Probabil că au Sierra Mist pe undeva prin frigider. Hai!

Nu sunt sigură la ce mă așteptam de la o petrecere de șah. În afară de Easton, nu am ieșit niciodată cu oamenii de la CSP, dar ei mi s-au părut întotdeauna niște oameni tăcuți și hotărâți să fugă de realitate. Jucătorii de aici, însă, arată mai mult ca niște oameni de afaceri, purtând costume făcute pe comandă și râzând la un pahar de șampanie. Nu se văd pe nicăieri veste tricotate și nimeni nu deplânge sfârșitul prematur al *Battlestar Galactica*. Toți par zgomotoși și încrezători. Tineri. Bogați. Siguri de locul pe care îl au în lume.

Unul dintre ei îl observă pe Oz și își părăsește grupul ca să se apropie de noi.

– Felicitări că ai ajuns în Top 20. Îmi aruncă o privire... la început, absentă, apoi sfredelitoare, apoi insistentă. Un fior neplăcut îmi străbate șira spinării. Nu știam că putem veni cu o parteneră.

Oh, da... oamenii din camera asta? Sunt 98% bărbați.

– E sora ta?

Trebuie să fie cam de vârsta mea și, teoretic, ar trebui să fie de o frumusețe clasică și sănătoasă, dar are ceva alunecos, ceva neliniștitor în ochii albaștri, care îmi face pielea de găină.

– De ce naiba ar fi sora mea? întreabă Oz.

– Nu știu, omule. El ridică din umeri. Ea e blondă. Tu ești blond. Și e mult prea sexy ca să fie prietena ta.

Încremenesc. Sigur am auzit greșit.

– Mallory este jucătoare de șah, omule.

În tonul lui Oz răsună disprețul.

Indiferent de antipatia pe care o poate avea față de mine, intrusa de la birou, nu este nimic în comparație cu ce simte pentru acest tip.

La urma urmei, nu mă urăște. S-ar putea chiar să fiu cea mai bună prietenă a lui. Cât de înduioșător!

– Dacă spui tu. Engleza lui este perfectă, chiar dacă are un ușor accent. Vag nord-european. Ei bine, scumpo, petrecerea asta este pentru oamenii care și-au câștigat toate partidele, așa că... stai un pic! Se dă puțin în spate și mă studiază afectat. Tu nu ești fata care l-a făcut praf pe Sawyer la turneul caritabil?

– Eu...

– Ba da, tu ești. Băieți, asta este tipa care l-a umilit pe Sawyer!

Nu-mi dau seama ce se întâmplă sau de ce, dar grupul de oameni (bărbați, cu toții bărbați) cu care discuta nord-europeanul ne aruncă priviri interesate, apoi se îndreaptă spre noi.

– Ce ai făcut înainte de partidă? mă întreabă un bărbat înalt de vreo 30 de ani. Are un accent atât de apăsat, încât abia reușesc să deslușesc cuvintele. Am nevoie de genul ăsta de noroc.

– Sawyer a avut o zi foarte proastă?

– Purtai ceva decoltat? Asta e șmecheria?

– El știe că e aici?

– Ei bine, e încă în viață. Deci clar nu știe.

Toată lumea izbucnește în râs, iar eu sunt... paralizată. Îngrozită. Se uită la mine de parcă aș fi o bucată de carne inertă și mă simt ca un copil prost, expus la vedere, nepotrivită în rochia mea de vară din dantelă. Nu sunt vreo floare și, de-a lungul anilor petrecuți cu Bob am avut parte de discuții cu bărbați mai în vârstă și sexiști, dar acești oameni sunt atât de... atât de

flagrant, de *evident* nepoliticoși, că nici măcar nu știu cum ar trebui să răspund....

– Scuzați-ne... Oz mă apucă de cot și mă trage deoparte. ... ne ducem să găsim ceva bun de mâncare și poate oameni care nu sunt niște dobitoci de zile mari.

– Oh, haide, Nothomb!

– Învață să te bucuri de o glumă.

– Las-o să stea... pun pariu că vrea să ne cunoască!

Mă împleticesc în spatele lui Oz, cu gura uscată, cu mâinile tremurânde. Mă trage până în colțul opus al încăperii, spre o masă plină cu aperitive. Cred că sunt în stare de șoc.

– Cine *sunt* ei?

– Malte Koch și menestrelii lui.

Dau din cap. Îmi storc creierul. Numele lui sună cunoscut, dar nu-mi dau seama exact de unde...

– Numărul doi mondial în ultimii doi ani. Și nu-ți poți decât închipui că este și un nemernic din născare. Tipul puțin mai în vârstă care a întrebat dacă Sawyer știe că ești aici este Cormenzana, numărul șapte, sârbul înalt este Dordevic, undeva pe la poziția 30, dar ceilalți sunt cam la fel de importanți ca un bloc de beton cu ochi bulbucați. Niște căcănari renumiți că-l ling în fund pe Koch.

Își dă ochii peste cap și se întinde absent după o ciupercă umplută cu bacon. Oz Nothomb: în mod neașteptat, un om care mănâncă emoțional.

– Nu aveam de gând să te prezint. *Nimeni* nu ar trebui vreodată să vorbească cu ei. Locul lor este într-o colonie minieră secretă de pe Marte, dacă mă întrebi pe mine. Din păcate, nimeni nu întreabă niciodată. Mestecă ciuperca pentru o clipă, apoi mormăie încordat un: Îmi pare rău pentru asta.

Mă întreb dacă este prima dată când își cere scuze în viața lui. Sigur așa sună.

– Nu e vina ta. Dar asta a fost... Cred că îi urăsc?

– Da, o să-ți aduc ecusonul laminat al clubului. Mă studiază. O să izbucnești în plâns?

– Nu.

– O să dai apă la șoricei?

– *Nu*, sunt bine. Doar... Mă lipesc de peretele din spatele meu. Așa se comportă cu toate femeile?

Oz pufnește.

– Privește în jur. Câte femei vezi?

Nu trebuie să mă uit în jur. În schimb, întind mâna după o bucată de brie topită pe un colț de pâine.

– Majoritatea femeilor din șah decid să sară peste aceste evenimente și să concureze numai în turnee pentru femei. Pun pariu că te întrebi de ce.

– O adevărată enigmă. Îmi pun brânza înapoi pe un șervețel. Nu am poftă de mâncare. Ce au vrut să spună cu fraza că mai sunt încă în viață?

El scoate un oftat.

– Koch și gașca lui *adoră* că l-ai făcut de rușine pe Sawyer pentru că îl urăsc. Dar urăsc și faptul că l-ai învins dintr-o singură partidă, pentru că Koch se crede rivalul pe viață al lui Sawyer.

– Dar nu este?

– Nu poate să concureze. Nimeni nu poate să concureze cu Sawyer, la drept vorbind. Domină lumea șahului de aproape un deceniu. Adică... Bagă o jumătate de ou umplut în gură. ... Koch este un jucător excelent, chiar dacă inconsecvent. Are momente de strălucire. L-a forțat pe Sawyer să facă remiză și, o dată, chiar a fost la un pas de a-l învinge. Dar până la urmă nu pot fi comparați.

Trebuie să fie groaznic să pierzi meci după meci.

– Koch nu-și dă seama de asta?

– Sunt convins că este destul de conștient, dar ai văzut genul de oameni cu care se întreține. Susțin că Sawyer este un ticălos superdiabolic care a făcut șahul previzibil, fiind de neînvins... de parcă el nu ar fi motivul pentru care șahul a devenit atât de important în rândul tinerilor în ultimii câțiva ani. Vorbesc de parcă Sawyer ar fi Thanos și Koch – Tony Stark. Își dă ochii peste cap. În mod evident, *amândoi* sunt Thanos.

Oz Nothomb: în mod neașteptat, un fan Marvel.

– Ne-am... întors iar în școala generală?

Oz ridică din umeri.

– Destul de aproape de acolo. Koch *este* doar un copil, supărat că mereu moare în FMK. Între timp, Sawyer atrage toată atenția, face bani serioși, ajunge în topul *Time* al celor mai influenți oameni și se culcă cu surorile Baudelaire sau alte nimicuri...

– Surorile Baudelaire?

– Da. Este o trupă de rock experimental...

– Știu cine sunt surorile Baudelaire. Sabrina este obsedată de ele. Și mie îmi place muzica lor. Sawyer se *culcă* cu ele?

– Da. Și Koch își dorește asta pentru el. De parcă...

Simt că îmi explodează capul.

– El... Cu care soră Baudelaire a făcut-o Sawyer...?

– Nu știu, Mallory. *Nu* mă uit la reality show-uri.

– Așa e. Întorc privirea spășită. Asta va trebui să caut pe Google. *Mor* de nerăbdare să-mi scot telefonul chiar acum. Ei bine, primele zece locuri îmi par ocupate de o mulțime de nemernici.

– În mare parte doar Koch și Cormenzana. Și Sawyer, dar el este un brand mai bun. Nu o să-i fac o brățară de prietenie, dar prefer oricând un nemernic fandosit și îngrozitor ca Sawyer unui nemernic scârbos ca un limax ieșit pe afară după ploaie cum este Koch.

„Amândoi par la fel de oribili în felul lor", mă gândesc eu în timp ce un bărbat înșfacă niște gogoși pline cu cremă de pe masă și se îndepărtează repede, deloc impresionat de vorbăria noastră.

– În orice caz, încheie Oz, toți ceilalți din Top 10 cer mai puțini pumni.

Schițez un zâmbet.

– În lumea lui Oz, „a cere mai puțini pumni" înseamnă „drăguț"?

El își arcuiește o sprânceană.

– Și asta ce înseamnă?

– Ei bine, tu nu ești cel mai drăguț tip pe care să-l fi întâlnit în viața mea.

– Sunt o adevărată încântare, Greenleaf. Și ca să știi și tu, noi doi suntem *la fel* de sexy.

Mai rămân la recepție doar vreo treizeci de minute. Oz are dreptate și lumea șahului nu este formată doar din nemernici: îmi prezintă mai mulți oameni care nu mă insultă, nu mă hărțuiesc sexual și nu se comportă cu un complex de superioritate de înălțimi mesianice. Dar grupul lui de prieteni este în altă categorie de vârstă decât mine și ies din discuție când încep să vorbească despre soții și studii postuniversitare. Simt din când în când priviri piezișe dinspre banda lui Koch și nu prea pot să mă relaxez, așa că zic noapte bună și mă întorc în camera mea, gata să-mi petrec restul serii certându-mă pentru greșelile mele.

Până când văd semnul în lift. Câteva cuvinte mici în dreptul etajului cinci:

Piscină interioară și sală de sport.

Mă îndrept într-acolo fără să mai stau pe gânduri. Intrarea pentru piscină se deschide cu cartela de acces. Când arunc o privire înăuntru, sunt imediat învăluită de căldură, miros de clor și liniște.

Îmi place la nebunie înotul. Sau orice ar fi chestia pe care o fac și pare să semene cu înotul – plutesc ore întregi, mă mișc uneori ca un cățeluș care ai zice că se îneacă. Și iată aici piscina asta uluitoare și pustie.

Problema: nu am costum de baie. Slipul ponosit care abia mi se mai potrivea acum ceva timp zace pe undeva prin comoda de acasă, iar Goliat îl folosește probabil chiar în acest moment pentru a se șterge la fund. Totuși, am lenjerie intimă, care este practic un slip. Și o dorință nebună de a înota.

Așa că nu mă mai gândesc prea mult la asta: îmi trag rochia peste cap, mă descalț de sandale și le arunc pe cea mai apropiată bancă. Apoi mă arunc în apă într-o săritură zgomotoasă și haotică.

„Trebuie să reduc gafele", îmi spun cincisprezece minute mai târziu, plutind pe apă și privind lung în tavan. Reflexia valurilor pe tavan desenează ca o tablă de șah ciopârțită și deformată. „Ar trebui să am în vedere o gamă largă de cunoștințe, din moment ce este puțin probabil să aprofundez mult într-un an. Ar trebui să joc mai multe partide neconvenționale."

Când ies din apă, mă simt mult mai bine. Am greșit astăzi, dar mă concentrez să devin mai bună. Dacă îmi cunosc punctele slabe, pot să-mi personalizez pregătirea. Oricum, mă antrenez ridicol de mult.

„Te prefaci că știi ce faci la bursa asta", îmi amintește o voce. Fie a mea, fie a lui Easton.

„Ei bine, da", răspund defensiv, înșfăcându-mi rochia și pantofii, frecându-mi clorul din ochi. „Dar am semnat un contract pe un an, așa că aș putea la fel de bine..."

Mă opresc brusc.

Nu mai sunt singură. Cineva stă chiar în fața mea. Cineva desculț, care poartă slip. Mă uit în sus, și în sus, și în sus, și *tot mai sus* și...

Mi se cască un gol în stomac. Nolan Sawyer se uită lung la mine, cu o ușoară încruntare între ochi. Rămân mută de uimire că este... în formă. Pieptul lui. Umerii lui. Bicepșii lui. Nici un om care își petrece ore întregi pe zi mutând piese de câteva grame pe o tablă de șah nu are cum să arate așa.

– Eu... Bună, mă bâlbâi.

Pentru că rămâne pur și simplu în fața mea și nu știu ce altceva să spun.

Dar el nu răspunde. Doar mă privește de sus, studiindu-mi sutienul aproape transparent de acum, lenjeria cu curcubeie micuțe peste tot. Temperatura din piscină crește. Și gravitația. Mă tem că o să mă lase picioarele.

Apoi îmi amintesc ce spuneau prietenii lui Koch: „El știe că este aici?“

„Ei bine, e încă în viață, deci clar nu știe.“

Frica se trezește înăuntrul meu.

Nolan Sawyer mă disprețuiește. Nolan Sawyer vrea să mă ucidă. Nolan Sawyer se uită la mine cu intensitatea tăioasă rezervată celor pe care îi urăște cu puterea unui milion de urși fioroși.

Nu i-a spart odată septul nazal unui alt jucător? Îmi amintesc că am auzit niște povești. Ceva s-a întâmplat *după* un turneu și…

O să mă sfâșie în bucăți? Oare morga din oraș o știi cum să mă pună la loc? O să fie nevoiți să apeleze la un make-up artist profesionist, unul dintre acei guru ai frumuseții de pe YouTube care fac mereu videoclipuri cu explicații unul despre celălalt…

– Păzeeeeeeeeeeeeeeeeeaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!

Cineva trece în fugă pe lângă noi, o străfulgerare de piele închisă la culoare și slip roșu pentru a ateriza ca o ghiulea în piscină stropind totul în jur cu forța unui tsunami. Sawyer mormăie ceva de genul „La naiba, Emil“ și este șansa de scăpare pe care o așteptam. Fug mâncând pământul, cu picioarele plesnind podeaua udă. Sunt la ușă când fac greșeala de a mă uita înapoi: Sawyer mă privește lung, cu buzele întredeschise, cu ochi mai negri ca inima nopții.

Așa că fac singurul lucru înțelept: îi trântesc ușa în față și nu mă opresc din alergat până nu ajung în camera mea, aruncându-mă pe pat.

Este a doua oară când îl întâlnesc pe Sawyer. Și a doua oară m-am retras ca un cal țintuit.

CAPITOLUL 8

Dorm prost, cufundată în vise cu greșeli la șah, sub privirile scrutătoare ale unor ochi negri și critici și mă trezesc prea devreme din cauza unei crampe la piciorul stâng.

– Îmi urăsc viața, mormăi în timp ce șchiopătez până la baie, gândindu-mă să-mi tai piciorul cu un satâr.

Apoi aflu că mi-a venit.

Cobor privirea încruntată spre corpul meu neinspirat, necooperant și perfid și jur că nu-l mai hrănesc niciodată cu legume cu frunze ca răzbunare. „Acum să te văd, nemernicule!“

Mi-am luat o altă rochie de vară pentru azi, albastră, cu tiv din dantelă și mâneci cu volănașe, dar în secunda în care o îmbrac, îmi amintesc de căutătura lui Malte Koch.

„Ai purtat ceva decoltat?“

În al doilea an de liceu, Caden Sanfilippo, un elev pe care îl cunoșteam încă din școala primară și a cărui misiune în viață era să fie un măgar, a început să mă ia peste picior pentru felul în care mă îmbrăcam. Teoria mea este că era îndrăgostit de Easton și încerca să-i atragă atenția, enervându-i cea mai bună prietenă, pentru că hărțuirea a încetat chiar în ziua în care ea și-a declarat orientarea sexuală. În orice caz, de fiecare dată când ajungeam la ora de fizică, Caden spunea lucruri creative precum „Hei, granola“, „Bună dimineața, hipiotă care se îmbracă de la reduceri“ sau „Aici nu suntem la alimente integrale“. A făcut-o luni de-a rândul. Și, totuși, nu m-am gândit niciodată să-mi schimb alegerile vestimentare.

Astăzi însă mă privesc în oglindă și îmi dau jos rochia imediat.

– Pentru că o să dea aerul condiționat la maximum, îmi spun, aranjându-mi blugii și cămașa de flanel, dar nu prea mă uit în propriii ochi înainte de a coborî.

Câștig cu ușurință prima partidă, chiar mă simt ca un cadavru îmbibat cu apă. După prestația stânjenitoare de aseară, sunt foarte atentă la fiecare

mutare. Lucru care îmi consumă o parte din timp, dar am rezultate fiind mai puțin imprudentă.

– *Merde*, murmură adversarul meu înainte de a întinde mâna spre mine, probabil ca să-și recunoască înfrângerea. O accept cu o ridicare din umeri.

Al doilea adversar întârzie. Un minut. Două. Cinci. Eu sunt alb, iar directorul turneului mă încurajează să fac prima mutare și să pornesc ceasul, dar mi se pare prostesc.

Pe măsură ce se confirmă eliminările, numărul de jocuri pe tură scade. Pot vedea doar vreo câțiva, toți la mese îndepărtate, și observ că majoritatea jucătorilor rămași în joc par să fie cam de vârsta mea sau doar puțin mai în vârstă. Îmi amintesc ceva ce mi-a spus Defne zilele trecute, când a verificat dacă mi-am mărit programul de antrenament (nu am făcut-o): șahul este un joc pentru cei tineri, așa că fizic, mental, cognitiv, majoritatea celor mai buni MM încep să o ia pe o pantă descendentă pe la 30 de ani. Cu cât mă antrenez mai mult, cu atât cred mai mult în asta.

Ca să mai treacă timpul, mâzgălesc flori pe fișa de punctaj, gândindu-mă la e-mailul trimis de școala lui Darcy: în clasa ei sunt doi copii cu alergii la alune, iar PB&J-urile nu vor fi permise. Au sugerat unt din semințe de floarea-soarelui, dar am o mulțime de motive să cred că, dacă lui Darcy nu îi place, va trimite un e-mail la protecția copilului ca să spună că o otrăvesc...

– Îmi pare *atât* de rău, spune un accent britanic. Un tip înalt se așează pe scaunul de vizavi. Era coadă la baie și am băut trei cafele. *Jocurile foamei* sunt nimic în comparație cu toaleta bărbaților la un turneu de șah. Eu sunt Emil Kareem, mă bucur să te cunosc!

Îmi îndrept spatele.

– Mallory Greenleaf.

– Știu.

Zâmbetul lui este deschis și cald, dinții albi ca de fildeș pe pielea neagră și rasă. Are o frumusețe de star de cinema... și este conștient de asta.

– Ne-am mai întâlnit? îl întreb eu.

– Nu.

Zâmbește din nou, iar gropița de pe obrazul stâng se adâncește. Are ceva cunoscut și nu-mi dau seama ce până după a treia mutare.

El este tipul de la piscină. Cel care alerga. Cu slip roșu. Stropindu-mă pe mine și pe Nolan Sawyer, oferindu-mi o cale de ieșire. Probabil că ar trebui să cântăresc consecințele acestor informații, dar Emil este un jucător prea bun

ca să-mi las mintea să plutească în derivă. Stilul lui este atent, poziţional cu explozii de atacuri agresive. Am nevoie de mai multe mutări ca să mă obişnuiesc cu el şi chiar mai mult de atât ca să lansez un contraatac rezonabil.

– Greenleaf, spune el cu un zâmbet ironic când îi iau regina, ai puţină milă, nu?

Este primul jucător care vorbeşte cu mine în timpul unei partide şi nu am idee cum să răspund. În mod cert, şahul îmi distruge abilităţile sociale.

– Măi, măi, măi! L-am încolţit şi pare aproape mulţumit. Acum înţeleg de ce mi-a vorbit întruna despre tine, murmură el.

Sau poate că nu murmură neapărat, nu prea îi pot desluşi cuvintele. Îmi zâmbeşte din nou, plăcut şi prietenos.

Vreau să mă împrietenesc cu el.

– Eşti profesionist? îl întreb.

– Nu. *Eu* am o viaţă.

Râd.

– Cu ce te ocupi?

– Sunt în ultimul an la NYU. Fac Economie.

Îmi înclin uşor capul să-l studiez. Am crezut că este mai aproape de vârsta mea.

– Am 19 ani, dar am sărit câteva clase, spune el, citindu-mi gândurile.

– Eşti Mare Maestru?

– În această etapă a turneului, fiecare jucător este. În afară de tine, spune el, fără vreo urmă de răutate şi cu multă plăcere. O să-i trimiţi pe câţiva dintre ei să se smiorcăie în toaleta bărbaţilor.

– Pare mai degrabă că o să-mi zgârie maşina.

– Numai libidinoşii. Lasă-mă să ghicesc… ai făcut cunoştinţă cu Koch?

Dau din cap.

– Nu-l băga în seamă! O moluscă jalnică, veşnic amărât pentru că o dată a fost surprins cum i se scoală la televiziunea naţională.

– Nu te cred.

– Oh, ba da. La ceremonia de decernare a premiilor la Montréal Chess. Pubertatea este o nemernică, la fel şi internetul. L-au imortalizat în memeuri pentru eternitate. La fel ca atunci când a jucat un meci întreg împotriva lui Kasparov, cu un muc uriaş atârnându-i de nas. Mizeriile astea lasă cicatrici.

Îmi acopăr gura.

– Așa se explică de ce a ajuns un supericălos.

– Nu este ușor să crești ca un copil-minune în fața camerelor... Jurnaliștii sunt *necruțători*. Când Koch avea 16 ani și s-a hotărât să-și lase barbă? Toată lumea a făcut poze. Nimeni nu i-a spus că arată ca propriul lui geamăn malefic și subnutrit, cu o deficiență de fier.

Izbucnesc în râs... unul sincer, primul autentic de când a început turneul, poate chiar de când a plecat Easton. Emil mă privește lung cu o expresie blândă și curioasă pe chip.

– N-are nici o șansă, spune el criptic.

Îmi dreg glasul.

– Joci de mult?

– Dintotdeauna. Familia mea s-a mutat în Statele Unite când eram mic, așa că am avut cea mai bună pregătire cu putință. Dar spre deosebire de toți oamenii ăștia – face un semn spre încăpere –, mie îmi place șahul doar într-o măsură *rezonabilă*. Prefer să lucrez în finanțe și să joc uneori în turnee ca să mă distrez. Nu te ajută nici când cel mai bun prieten este cel mai bun jucător pe care l-a văzut sportul ăsta în câteva sute de ani. Îți cam pierzi figurile de Spider-Man în fața lui. Te face să-ți regândești prioritățile.

Mă încrunt.

– Tu ce faci...

– Albul merge mai departe, spune directorul turneului, întrerupându-ne. Următoarea rundă e în zece minute.

Urăsc să-mi închei discuția cu Emil, cu atât mai mult când o găsesc pe Defne afară, așezată lângă un Oz morocănos, posomorât și clocotind de furie.

– Ce s-a întâmplat? o întreb.

– Organizatoarea mea de nunți nu mai are bujori. Ce *crezi* că s-a întâmplat? Am pierdut. Îmi aruncă o privire încruntată. Tot turneul ăsta putea la fel de bine să fie un e-mail.

Mă scarpin în cap. Vreau să o întreb pe Defne dacă mai are vreun Twizzler de la Costco, dar nu pare să fie un moment bun.

– Pun pariu că a fost un joc foarte greu.

– *Nu* mă lua de sus!

Închid gura și fac un pas în spate.

– Am văzut că ai jucat cu Kareem, spune Defne. Este un jucător excelent.

– Este.

– Cum a mers?

Mă uit în jur, stânjenită, date fiind șansele ca Oz să sară la atac. Probabil îi pot face față, dar dacă scoate o seceră din buzunar? Este *cu siguranță* genul care să aibă o seceră portabilă.

– Am avut un foarte mare noroc. Nu era într-o formă prea grozavă, așa că...

– Oh, Doamne! Ea sare în picioare. Ai *câștigat?*

– Sunt sigură că a fost doar...

Ea mă ia de gât.

– E *fantastic*, Mal! De ce pierzi vremea pe aici?

– A fost doar un joc. N-am...

– Ai ajuns în sferturi!

Stai un pic!

– Stai un pic! Poftim? Poftim? Nu avem cum să fim deja în sferturile de finală.

– Te-ai *uitat* măcar la tabela de turneu? mă întreabă Oz înverșunat.

– Nu sunt sigură unde este. Am luat-o joc cu joc...

– Strici orzul pe gâște, mormăie Oz.

Mă încrunt.

– Tocmai mi-ai spus cumva că sunt o gâscă...

Defne mă trage înapoi în clădire, mormăind entuziasmată despre ratingul meu FIDE. Mă aștept să mă conducă înapoi în sala mare de turneu, dar o ia brusc la stânga.

– Unde ne...

– Sferturile au loc aici. Ea îmi aruncă o privire lungă, plină de apreciere. Ai vrut să te machiezi?

– De ce aș vrea să mă machiez?

– Oh, nu trebuie. N-am vrut să spun că ar trebui. Ea îmi aruncă o privire plină de regret. Arăți fantastic. *Mereu*. În plus, corpurile nu sunt decât carapacea din carne în care locuim atâta vreme cât ne mișcăm printre muritori. Nu e nevoie să le aranjezi pentru camere...

– *Camere?*

– Da. Și o mulțime de prim-planuri. Hai, am întârziat!

Locul cel nou mai mic, mai strălucitor și mai aglomerat. Sunt zeci de scaune care se umplu rapid, iar oamenii își șoptesc entuziasmați, de parcă urmează să fie proiectat următorul film din *Furios și iute*. Toate scaunele

sunt orientate spre un podium cu un rând format din patru table. Seturile de șah sunt elegante. Ceasurile sunt elegante. Până și sticlele de apă sunt elegante – Fiji? La trei dolari bucata? *Serios?*

– Camerele filmează fiecare set de jucători și tabla lor, iar partidele sunt transmise în direct pe ecranele mari din spatele podiumului. Și – arată într-o parte – comentatorii sunt acolo.

– Comentatorii?

– Nu-ți face griji! Lucrează pentru diferite servicii de streaming și canale TV. Nu va trebui să-i asculți cum povestesc despre fiecare gafă pe care o faci. Doamne! Directorul turneului te va chema pe scenă, dar…

– Iată-ne, începe un crainic. Tabla unu, Malte Koch și Ilia Miroslav. Tabla doi, Mallory Greenleaf și Benul Jackson. Tabla trei, Li Wei și Nolan Sawyer. Tabla patru…

Neliniștea se încleștează înăuntrul meu. Mă întorc spre Defne.

– Ce se întâmplă dacă câștig?

Defne îmi aruncă o privire confuză.

– Ajungi în semifinale.

– Împotriva cui?

– Împotriva oricui și-a câștigat meciul. De ce? Care e problema?

Care e problema? Care e *problema?*

– Defne, nu vreau să joc împotriva…

– Vă rog, jucători, veniți pe scenă și stați unul lângă altul pentru câteva poze.

Genunchii îmi tremură. Defne îmi trimite o încuviințare încurajatoare din cap. Apoi un zâmbet încurajator. Apoi, când devine limpede că picioarele îmi sunt parcă făcute din beton și nu au intenția de a se mișca, mă împinge încurajator în față. Îmi înfrâng cu greu spaima până ajung la podium, așteptându-mă să mă împiedic pe trepte. Sunt eu, Jennifer Lawrence la Oscar. Preoteasa accidentelor publice. Poate voi și vomita peste tot, doar pentru amuzament.

Mă duc până la capătul șirului de finaliști, lângă Koch (care-mi aruncă o privire ce spune „chiar acceptă pe oricine în ziua de azi“) și la două capete mai jos de celălalt jucător, unul mai înalt decât ceilalți, cel cu încruntarea adâncă și temperamentul problematic.

Refuz să mă gândesc la numele lui.

– Greenleaf, nu? mă întreabă directorul turneului.

Sunt tentată să neg, dar încuviințez din cap. Nu este greu de ghicit: eu sunt singura jucătoare care îi este necunoscută, din moment ce sunt un nimeni din Noonetown. Ca să nu mai zic, singura fată. Am grijă să nu mă uit înspre public. Sunetele blițurilor și ale șoaptelor sunt și așa destul de cumplite.

– Tabla doi. În dreapta.

Mă duc degrabă acolo, ținând capul în jos. Există o pereche de ochi negri și încruntați pe care nu aș vrea să risc să-i întâlnesc.

Benul Jackson este cu cel puțin trei ani mai mic decât mine și scoate din mine una dintre cele mai bune partide de șah pe care le-am jucat vreodată. Are o eleganță în mișcări, o frumusețe în atacuri, o clasă în apărare, care aproape că mă fac să uit că sunt în cel mai public moment al vieții mele. Tata mi-a spus odată: „Există două tipuri de jucători: războinicii și artiștii". Jackson face parte din ultima categorie.

De asemenea, este dureros de lent.

În timpul celorlalte partide pe care le-am avut, de fiecare dată când adversarului meu îi lua prea mult timp ca să se hotărască asupra mutării, mă ridicam și mă plimbam, mă întindeam puțin, poate chiar aruncam o privire la pozițiile interesante de pe tablele din apropiere. Pe podium, însă, nu îndrăznesc. Dacă alunec? Dacă mă ridic prea repede și leșin? Dacă mi se mișcă absorbantul și-mi pătează blugii? Malte Koch și erecția lui ar trebui să fie o poveste cu tâlc pentru noi toți. Așa că doar mă uit în jur – masa comentatorilor, linia verticală de pe fruntea lui Jackson, fișa de scor.

Îmi înregistrez mutările și mâzgălesc pe margini. Flori. Inimioare.

Ochi adânci, negri și intenși.

Mă opresc, roșie în obraji. Din fericire, Jackson alege chiar acest moment ca să-mi ia tura și să cadă în capcana mea. „Prea artist, nu îndeajuns de războinic." Câștig din patru mutări, iar el îmi strânge mâna cu un zâmbet confuz și încurcat.

– Impresionant, spune el. Remarcabil! Stilul tău îmi amintește de...

Privirea lui alunecă undeva pe lângă umărul meu. Cuvintele îi rămân suspendate în aer cu o clătinare din cap înainte de a părăsi podiumul. Când mă uit în jur în căutarea lui Defne, câțiva jurnaliști mă privesc curioși. Închid ochii și trimit o rugăciune în gând spre panteonul semizeilor șahului: „Nu lăsați ca următoarea partidă să fie împotriva lui Sawyer. Vă rog! O să sacrific un porcușor de Guineea răpit și cu depresie pe altarul vostru".

Abia când mesele sunt pregătite pentru semifinale îmi dau seama de greșeala mea. Cineva anunță că Sawyer va juca următoarea partidă împotriva lui Etienne Poisy. Caut în minte ca să mă asigur că nu este numele meu – ce ușurare – și mă îndrept veselă spre tabla mea, sperând că Darcy nu va fi prea supărată când îi voi sacrifica animalul de companie.

Atunci îl văd pe Malte Koch stând pe partea albă a tablei.

Mă opresc brusc.

Nu. Nu. Nu se poate. Nu joc împotriva unui ticălos a cărui înțelegere a diferențelor de gen a rămas undeva în anii '30. În nici un caz, eu...

– Toate bune? mă întreabă directorul turneului, observându-mi ezitarea.

„Aș prefera să beau o cutie de spray Axe în timp ce ratonii sălbatici se înfruptă din măduva mea decât să stau în fața unui asemenea ticălos."

– Da.

Înghit în sec.

Rânjetul lui Koch este, probabil, cel mai enervant lucru pe care l-am văzut în viața mea, dar felul în care își mânuiește piesele pe tablă face toți banii. Ori de câte ori le mută într-un pătrat nou, mai adaugă o înfloritură, de parcă ar scutura un muc de țigară. Mă face să-mi doresc să-l jupoi de viu și să-i folosesc pielea pentru a tapița canapeaua mamei.

Apoi începe să vorbească.

– Deci ai ajuns în semifinale.

– În mod evident.

– Ești aici prin programul Pune-ți o dorință? A existat un memoriu să te lăsăm să câștigi pe care eu să nu-l fi primit?

Îmi mut pionul ca răspuns la varianta lui Ruy Lopez cu care a deschis, despre care se întâmplă să fi citit până la saturație în ultimele două săptămâni. Sunt destul de sigură că este împotriva regulilor ca el să discute cu mine când e rândul meu. Destul de sigură, dar, din păcate, nu ferm convinsă.

– Știai că turneele cu eliminare simplă se mai numesc și moarte subită? Adică, atunci când pierzi, ești ca și mort.

Îmi încleștez maxilarul.

– Chiar este nevoie să vorbim?

– De ce? Ești enervată?

– Da.

Un alt rânjet.

– Atunci da, este.

Vreau să-i tai frânele. Doar un pic.

– Știi, continuă el nonșalant, îmi place mai mult când femeile rămân la turneele lor. Cred că există o ordine firească a lucrurilor.

Ridic privirea și îi zâmbesc dulce.

– Mie îmi place mai mult când bărbații își închid gura și își bagă turele în fund, dar este evident că nu primim mereu ce ne dorim.

Zâmbetul lui Koch se lărgește. Ridică mâna pentru a-i face semn directorului turneului să se apropie.

– Mă scuzați, ați putea să o rugați pe doamna Greenleaf să evite folosirea limbajului vulgar?

Directorul îmi aruncă o privire nimicitoare.

– Doamnă Greenleaf. Sunteți nouă aici, dar trebuie să respectați regulile. La fel ca toți ceilalți.

– Dar...

Închid gura, simt cum obrajii îmi iau foc.

O să-l omor. O să-l ucid pe Malte Koch. Sau o să fac următorul cel mai bun lucru: o să-i anihilez nenorocitul de rege.

Probabil.

Poate.

Dacă reușesc.

Partea cea mai proastă este că... Nu mă surprinde să aflu că este numărul doi în lume. Este un jucător *excelent*. Încerc să-i prind regina, dar reușește să scape. Încerc să preiau controlul asupra centrului, dar el mă împinge înapoi. Încerc să-i distrug linia de apărare, dar nu doar că-mi anulează încercările, mai și lansează un atac care aproape îi dă șah-mat regelui meu.

„Acesta este un jucător foarte periculos“, îmi spun.

„În afară de a fi cel mai nenorocit om pe care l-ai întâlnit vreodată“, adaugă o voce înăuntrul meu. Scot un hohot de râs înăbușit și joc cu atât mai agresiv.

Jocul nostru durează cu mult peste celălalt. Au trecut 70 de minute și încă ne mai luptăm. I-am luat regina, dar el mi-a luat tura și calul și o groază densă, ca de beton, începe să zvâcnească undeva în adâncul meu. Transpir. Îmi simt ceafa fierbinte, părul mi se lipește de piele.

– Ce faci aici? Ai venit să vezi cum se face?

Koch vorbește suficient de încet pentru ca microfoanele să nu capteze ce zice. Nu vorbește cu mine.

– O să te facă din mai puțin de cinci mutări, spune o voce adâncă și sigură din spatele meu.

O recunosc, dar nu mă întorc, nici măcar când aud pași care se îndepărtează.

Sawyer are halucinații. Nu sunt nici măcar pe aproape să câștig. Nu pot face aproape nimic cu poziția asta.

Apoi, din nou, Koch este aproape la aceeași...

Oh!

Oh!

Brusc are sens. *Din mai puțin de cinci mutări.* Da. Da, trebuie doar să...

Îmi mișc pionul. O mutare tăcută și sigură, dar ochii lui Koch se îngustează. Habar nu are ce fac și l-am făcut să se aștepte la atacuri din spate. El studiază tabla de parcă ar fi un cifru din Al Doilea Război Mondial, iar eu mă las pe spate și mă relaxez. Îmi iau pixul, îmi notez mutarea, încerc să fac un portret al lui Goliat pe fișa de punctaj ca să-mi mai omor timpul. Fiara asta prostănacă mi-a intrat pe sub piele...

Koch își mută calul. Răspund imediat cu nebunul, derutându-l cu atât mai mult. Repet aceeași mișcare, cu variații minime, iar și iar, până când...

– Timpul a expirat, spune directorul. Koch ridică privirea, cu ochi mari, cu un zâmbet din vârful buzelor. Intențiile mele i se dezvăluie. Este remiză. Negrul merge mai departe.

Maxilarul lui Koch se încordează. Nările i se dilată. Se holbează la mine de parcă i-aș fi furat banii de prânz și mi-am cumpărat un boa cu pene. Ceea ce, sincer, am cam făcut.

„Moarte subită“, îi spun în șoaptă.

– M-ai păcălit, scuipă el.

– De ce? Ești enervat de asta?

– Da!

Zâmbesc.

– Atunci, da. Te-am păcălit.

Urmează o pauză de 45 de minute înainte de finală, pe care mi-o petrec cu Defne și Oz pe un petic de iarbă la umbra tufelor de hibiscus. Încântarea de a-l fi învins pe Koch dispare degrabă și un alt fel de teamă se trezește în mine.

Următoarea partidă este împotriva lui Sawyer. Și pentru că creierul meu este făcut parcă din terci de ovăz, nu pot să nu mă gândesc la expresia aspră de pe chipul lui. La aerul încărcat de clor ondulându-i părul pe gât. La buzele aproape mișcându-se, de parcă era cât pe ce să spună ceva...

– Primul turneu și ajungi în finală, mormăie Oz, rupând furios o crenguță într-un milion de bucățele. Ai naibii copii-minune!

– Am 18 ani, subliniez eu.

– Ești un copil în șah. Un bebeluș. Aș putea să-ți dau să sugi de la sfârcul meu și n-ai ști să te agăți de el.

Sprâncenele lui Defne se arcuiesc în sus.

– Nu știam că ai alăptat, Oz.

– Vreau doar să spun că e *nedrept* de genială. Copiii-minune sunt atât de depășiți. Știți ce e la modă? Să muncești din greu. Efortul. Oameni ca tine și Sawyer, cu mintea voastră înzestrată și talentul nemărginit sunt adevărații plebei.

Schimb o privire amuzată cu Defne. Poate că Oz nu mă place, dar el sigur începe să-mi fie foarte drag.

– Ai jucat vreodată împotriva lui Sawyer? îl întreb.

– Desigur. De pe vremea când eram de-o șchioapă.

– Ai câștigat vreodată?

Își întoarce rezervat privirea, cu bărbia în sus.

– Nu ca atare. Dar odată i-am oferit o remiză și s-a gândit să accepte.

– Dar tu? o întreb pe Defne.

Sunt aproape sigură că al ei „Da. Am jucat“ este un pic încordat.

– Vreun sfat despre cum să nu mă fac de râs?

– Deschide cu Ruy Lopez sau Caro-Kann! Fă rocada devreme! Ea pare neobișnuit de tăcută. Reticentă. O să fii bine. Știi ce să faci cu Nolan.

Mă întreb de ce îi spune lui Sawyer pe numele mic, când numele de familie par să fie o regulă în lumea șahului.

– Presupunând că *vrei* cu adevărat să câștigi, subliniază Oz. Din moment ce este groaznic de înspăimântător, iese valvârtej de la conferințele de presă, dă cu pumnii în pereți și odată a spus unui arbitru că este un rahat. În plus, știm cu toții ce gen de gene are familia asta, așa că...

– Oz!

Tonul lui Defne este mai tăios decât l-am auzit vreodată.

– Ce? E adevărat. Bunicul lui Sawyer și Sawyer sunt niște dobitoci irascibili.

– Era un *copil*. A fost violent doar cu Koch, lucru pentru care cu greu poate fi acuzat și nu a mai făcut nimic din toate astea de ani în șir, răspunde Defne. Când a pierdut în fața lui Mallory, a stat acolo, s-a uitat lung după ea și... Defne ridică din umeri și îmi susține privirea. Nu trebuie să ai rețineri, Mal. E băiat mare. Indiferent ce strategie aplici, Nolan va ști să facă față. Zâmbetul ei este vag. Probabil că își *dorește* asta.

Mă îndoiesc că Nolan Sawyer cel fără de abilități de autoreglare emoțională vrea ceva de la mine. Probabil că mă pregătesc degeaba, iar el abia dacă știe că exist, nu-și amintește că am jucat vreodată și s-a uitat lung la mine aseară doar pentru că eram pe jumătate goală în piscină, ca o fată nebună care vorbește cu pereții.

Totul o să fie bine cu partida. Fără evenimente. Nu e mare scofală. O chestie minoră. O microchestie. O nanochestie. Probabil că voi pierde pentru că Nolan Sawyer este Nolan Sawyer și, deși latura competitivă a creierului meu (adică tot) urăște ideea, nu contează. Mă prefac la bursa asta...

– Mallory, ai o clipă?

Cineva îmi împinge un microfon în față în clipa când mă întorc în sala de turneu. Numărul jurnaliștilor pare să se fi triplat... sau poate așa mi se pare pentru că jurnaliștii de mai devreme se înghesuie în jurul meu, întreabă care este trecutul meu, dacă mă antrenez la Zugzwang, care este strategia pentru partida finală și care este jucătorul meu preferat:

– Cum te simți să fii o femeie în șah?

– Scuzați-ne, spune Defne, cu un zâmbet politicos, apoi se strecoară între mine și camere și croiește drum pentru amândouă prin mulțime.

Se fac fotografii, se lansează cereri de comentarii și nu e decât o singură cale de ieșire.

Pe scenă.

Sawyer este deja acolo. Așteaptă. Stând pe partea neagră, urmărindu-mi toate mișcările. Ochii lui ațintiți asupra mea mă tulbură. Au ceva prea ascuțit, prea feroce, aproape acaparant. De parcă partida este ca o completare și *eu* sunt cea pentru care a venit aici.

Singura explicație posibilă este că mă urăște. Este încântat să mă aibă acolo unde mă poate sfâșia cu ușurință în bucăți... ca să se răzbune pentru momentul în care l-am învins. O să mă ciopârțească în bucăți, o să mă dea cu oțet balsamic și o să se delecteze cu fiecare mușcătură.

„Calmează-te! Este doar imaginația ta hiperactivă. Ca atunci când vezi păsări pe cer și nu poți să nu te întrebi dacă nu sunt cumva o familie de vulturi care se învârt deasupra capului tău.“ O tensiune apăsătoare și fierbinte se strânge în mine. Sawyer este un tip intens. Probabil că nu mă place, dar doar un pic. În treacăt. De fațadă.

Îmi impun să mă apropii, pas cu pas. Blițurile scapără, mulțimea se agită și ajung în sfârșit pe partea albă a mesei.

Sawyer stă în picioare.

Întind mâna.

O strânge imediat, aproape cu nerăbdare. O ține o clipă prea mult timp. Palmele îi sunt calde, neașteptat de aspre.

– Mallory, murmură el.

Vocea îi este adâncă, serioasă pe fundalul camerelor, iar eu tremur. O senzație fierbinte și incandescentă mi se prelinge pe șira spinării.

– Bună, spun eu.

Nu-mi pot dezlipi privirea dintr-a lui. Am rămas fără aer?

– Bună.

A rămas fără aer?

– Bună, repet eu, ca o nătângă.

Ar trebui să mă așez, chiar ar trebui…

– Scuzați-mă!

O voce necunoscută. Sunt concentrată asupra lui Sawyer și îmi ia ceva timp până ajunge la mine.

– Domnișoară Greenleaf, îmi pare rău. Trebuie să vorbim.

Mă întorc. Directorul turneului urmărește strângerea noastră de mână cu o expresie tulburată și plină de regret.

– A fost o greșeală, domnișoară Greenleaf. Își drege glasul. Nu veți juca această partidă.

CAPITOLUL 9

În viața mea, care este o reconstituire a Festivalului Fyre[9] probabil n-ar trebui ca nimic din toate astea să mă surprindă. Dar nici *mie* nu-mi vine să cred... pur și simplu, *nu* pot să cred că am început să joc șah acum trei săptămâni și sunt deja implicată într-o dramă.

Serios: ce naiba?

„Oamenii scriu pe Twitter despre tine“, mi-a șoptit Defne acum câteva minute. „E o făcătură. Toată lumea e de partea ta.“

Dau din cap orbește, recunoscătoare că nici mama (prea sensibilă), nici Darcy (prea tânără), nici Sabrina (prea TikTok) nu sunt pe Twitter. Trebuia să-mi iau un pseudonim în șah. Quinn Von Rook. Horsie McCastle. Knighterella Black.

– A câștigat.

Defne, care i s-a prezentat directorului turneului drept antrenoarea mea, mi-a luat apărarea în ultimele zece minute. Stau lângă ea, abia urmărind discuția.

– A câștigat, da, spune directorul, părând a fi pradă unei suferințe chinuitoare.

A mutat conversația de pe scenă, aparent pentru a fi departe de camere, dar jurnaliștii pândesc în jurul nostru ca rechinii.

Drama șahistă în care sunt implicată? Se pare că este *televizată*.

– Dar *există* reguli, continuă directorul, iar una dintre aceste reguli este că pe fișa de scor n-ar trebui să se treacă nimic altceva decât mutările. Și domnișoara Greenleaf a scris, a desenat... hm... mai multe lucruri pe fișa ei și...

– Haide, Russel! Este evident că el și Defne se cunosc de multă vreme. Este primul ei turneu... habar n-avea.

– Cu toate astea, adversarul ei a raportat situația. După cum este și îndreptățit să facă.

Zece perechi de ochi se întorc spre Koch, care ne urmărește senin de la înălțimea tulburării sale de personalitate rânjită. Este în avantaj și mi-aș dori

să-l fierb la foc mic și să hrănesc cu el broaștele de copac din New Jersey.

– În orice caz, ce scop are regula care interzice mâzgălelile? o întreb pe Defne în șoaptă.

– Să împiedice jucătorii să intre pe sub mână cu notițe care ar putea să-i ajute împotriva adversarului. Dar... Ridică vocea. ... este o regulă care nu a mai fost aplicată de secole. Este ca acele legi care spun că nu se mănâncă pui prăjit cu o furculiță!!

– Ce desena? întreabă Sawyer cu o voce adâncă aproape tărăgănată.

Pentru că, cireașa de pe tort, Nolan Sawyer și managera lui – o roșcată frumoasă de vreo 30 de ani – participă la această conversație. El stă în picioare, cu brațele încrucișate peste piept, cu un blazer negru peste o cămașă albă deschisă la guler. „Groaznic de atractiv", îngaimă înăuntrul meu o voce nedorită și nepotrivită.

O reduc la tăcere.

Măcar a-l vedea pe Sawyer interacționând cu Koch este o dovadă evidentă că și el îl detestă din toți porii. Încă nu sunt sigură ce simte pentru mine, dar chiar dacă mă urăște, ocup un îndepărtat loc doi pe lista nemulțumirilor lui.

– Poftim!

Defne îi întinde fișa de scor și eu roșesc.

– Nu reușesc să înțeleg cum să mâzgălească o... Se uită la marginea foii mele și sprâncenele i se arcuiesc în sus. ... pisică a ajutat-o să câștige partida.

– E un porcușor de Guineea, mormăi eu și sunt răsplătită cu vreo duzină de priviri urâte pentru efortul meu.

– Din păcate, regula este formulată clar, explică Russel. Nu insistam dacă era după mine, dar dacă adversarul domnișoarei Greenleaf, domnul Koch, ne cere să facem asta...

– Asta e o prostie.

Sawyer returnează fișa neimpresionat.

– Ce zici, Sawyer? spune Koch. Rânjetul se adâncește. Ți-e teamă că o să te bat?

Este motivul pentru care Sawyer îmi ține partea? Pentru că mă consideră cel mai puțin periculos adversar? Fiori de dezamăgire mi se încolăcesc în stomac, dar îmi amintesc că nu-mi pasă... de șah sau de băieții care îl joacă. *Eu mă prefac. Mă prefac în povestea asta.*

– Taci naibii, Koch, spune Sawyer, mai degrabă enervat decât supărat, de parcă Koch ar fi un țânțar pe care îl gonește cu mâna. Dacă o elimini pe

Mallory, spune el, de parcă ar avea tot dreptul să-mi spună pe nume, de parcă ar putea să zică un cuvânt și să mă facă să roșesc, eu nu joc.

Russel pălește. Să ți se retragă din turneu cel mai bun jucător probabil nu dă bine.

– Dacă te retragi, domnului Koch îi va reveni automat locul întâi.

– Eu n-am nici o problemă cu asta, spune Koch.

Sawyer tace o clipă. Apoi dă din cap cu amărăciune. Maxilarul i se strânge și mă aștept să facă lucrul pentru care este cunoscut: să țipe. Să facă o criză. Să rupă chestii.

Totuși, nu o face. Se întoarce spre mine cu o privire lungă, indescifrabilă. Apoi mormăie:

– Urăsc mizeria asta, și o pornește spre scenă, ocupându-și din nou locul.

Russel răsuflă ușurat. Abia rezist tentației de a-i pune o piedică lui Koch în timp ce o ia pe urmele lui Sawyer spre scenă.

– Grețos, îmi spune Defne. Ochii ei sunt ațintiți spre monitoarele care transmit imaginile în direct pe măsură ce începe partida. Ce ticălos!

– Da. Sincer, ar trebui să plecăm. Nu vreau să-l văd pe Koch jucând... Stai! Ce face Sawyer?

Își mută calul într-un model ciudat. Înainte și înapoi, apoi reia aceleași mutări. O grămadă de mutări inutile și tăcute... în timp ce Koch lansează un atac serios. De pe alb.

– El... Un zâmbet larg se dezvăluie încet pe buzele lui Defne. Oh, Nolan. Pramatie mică!

– Ce face?

– Îi dă lui Koch o șansă să câștige din dezavantaj.

– Ce-i asta?

Ea își acoperă râsul cu o mână. Camera este cuprinsă de o învălmășeală de șoapte.

– Îi spune lui Koch că îl poate bate, chiar dacă este în dezavantaj.

– Asta e...

– Un risc serios.

– Și nesăbuit. Adică... dacă pierde?

Dar nu. Nu pierde. Câștigă într-o serie de mutări care pot fi descrise doar ca fiind jenante... mai ales pentru Koch, care încă este foc și pară în timpul ceremoniei de premiere, când Russel, tulburatul director al turneului, îi înmânează lui Sawyer un cec de 50 000 de... dolari.

Fac ochii atât de mari, că probabil voi avea nevoie de o operație.

– *50 000* de mii de dolari?

– Ei bine, este doar un turneu deschis, îmi explică Defne. Știu că este o sumă mică, dar...

– Sunt o grămadă de bani!

Aproape că mă înec cu propria salivă. Nu mă așteptam ca premiile să fie atât de mari. Unde suntem *aici*, pe OnlyFans?

Nu mă pot abține să nu urmăresc gesturile lui Sawyer în timp ce coboară de pe scenă. Presa îl ia cu asalt imediat, începe să pună întrebări, dar mâna pe care o ridică îi face să se tragă numaidecât înapoi, de parcă ar fi puși în gardă de acest tânăr de 20 de ani, imprevizibil și ale cărui nazuri au făcut deja istorie. Și apoi...

Apoi, o fată frumoasă cu părul lung și negru aleargă spre el și el o cuprinde în brațe. O văd râzând, pe el schițând un zâmbet, îl văd cum își trece un braț peste umărul ei și se îndreaptă spre ieșire. Întorc privirea pentru că... nu aș vrea să o întâlnesc pe a lui și să mă trezesc cu sufletul mistuit. Mă gândesc la cât de nefericită trebuie să fie prietena lui, cu toate poveștile legate de temperamentul lui și zvonurile despre surorile Baudelaire, când o tânără cu părul negru, cu un ecuson de la BBC, se apropie de mine. Deschid gura să spun „Nu, te rog nu, nu mă pune să fac asta, nu mă obliga să dau un interviu“, dar ea vorbește prima.

– Mallory? Sunt Eleni Gataki. Ce mă bucur să te cunosc!

– Nu prea...

Ea îmi urmărește privirea care se îndreaptă spre ecusonul ei.

– Nu sunt aici pentru... Sunt doar o stagiară.

– Oh!

Mă relaxez.

– Ei bine, deocamdată. Sper că într-o zi o să ajung să acopăr zona de șah pentru BBC. În orice caz, voiam doar să vă spun că jocul tău la acest turneu a fost *uluitor*. Sunt deja fanul tău! Între noi fie vorba, actualul corespondent de șah al BBC este un tip plicticos de școală veche, care scrie doar despre aceiași trei tipi, dar o să încerc să-mi scriu primul articol despre tine. Ei bine, nu despre *tine* ca atare, ci despre stilul tău de șah. Este atât de captivant și de interesant!

Sunt fascinată de entuziasmul ei. Neștiind cum să răspund, sunt aproape ușurată când Russel ne întrerupe și îmi cere să rămânem o clipă între patru

ochi.

– Îmi pare atât de rău pentru mai devreme. Îmi întinde un plic. Aici este premiul semifinaliștilor.

Îl deschid, așteptându-mă... Nu sunt sigură la ce. O broșură despre cum să folosești eficient apărarea siciliană. Un cupon pentru două ore de consiliere cu un psiholog sportiv. Autocolante cu *Lilo & Stitch.*

Nu un cec. De 10 000 de dolari.

Este clar o greșeală. Și totuși, primul meu instinct lacom și urât este să-l pun în buzunar. Să-l ascund. Să fug cu el.

Îmi doresc banii ăștia. Oh, câte lucruri aș putea face cu ei! Aș putea să ajung la zero luni în urmă cu ipoteca. Să deschid un cont de economii. Să-mi plătesc certificările de mecanic auto. Să le spun da lui Darcy și Sabrina data viitoare când îmi vor cere orice aiureală banală de care s-au îndrăgostit. Role. Plastilină Slime. Lecții de pian. Un tamarin din pluș și bumbac.

Doamne, *cât* de mult îmi doresc acești bani! Atât de mult, trebuie să scap de ei. Imediat!

– Trebuie să-ți spun ceva, îi spun lui Defne. Ea se spală pe mâini în toaleta femeilor, surprinzător de pustie. Eu... Mi-au dat un cec. Din greșeală, cred. 10 000 de dolari.

– Este premiul semifinaliștilor. Se chinuie câteva secunde cu dozatorul de săpun. Nu ai văzut informațiile pe site-ul turneului?

„Există un site de turneu?“

– Eu... clipesc. *Zece... mii... de... dolari.* Oh, Doamne! Dar... nu pot. Banii ar trebui să meargă la ea. Poftim! Îi întind cecul. Tu m-ai sponsorizat. Tu trebuie să-l primești.

– Nici vorbă. L-ai câștigat pe drept. Deși e posibil să fii nevoită să plătești taxe pentru el. Verifică exact cu contabilul tău.

„Cu contabilul meu. Cum să nu. Cel care este acum în vacanță în Seychelles cu managerul fondului meu de investiții.“

– Mă duc să iau mașina ca să mergem acasă, dar Mal... Ea îmi aruncă o privire plină de subînțeles. Premiul pentru Campionatul Mondial este de 2 000 000 de dolari. Challengers, 100 000. Doar mă asigur că știi și tu, din moment ce urăști site-urile turneelor.

Ea pleacă făcându-mi cu ochiul, iar eu mă uit lung la cecul meu.

Planul *Prefă-te în lumea șahului* va trebui regândit serios.

CAPITOLUL 10

Defne îmi ordonă să rămân acasă luni, să dorm după „mahmureala de șah“ și „mizeriile de turneu“. Este o rară zi liberă în care nu mă împiedic de surorile mele la tot pasul, iar când mă duc la culcare duminică seara, sunt hotărâtă să dorm până la prânz, apoi să merg la drive-in Krispy Kreme în pijama ca să-mi cumpăr greutatea în gogoși, să le mănânc în proporție de 90% cu mama în timp ce ne uităm la *Hoarders* pe YouTube.

Eșuez lamentabil.

Din motive care ar putea avea de-a face cu cecul ascuns în buzunarul de la geanta mea, mă trezesc la 6.30, derulez în jos pe ChessWorld.com, răsfoind toate jocurile pe care Malte Koch le-a jucat vreodată.

Sunt o mulțime, iar omul este un jucător al naibii de bun.

Dar nici nu duce lipsă de slăbiciuni pe care să le poți exploata. Încă nu m-am trezit de-a binelea, am ochii plini de urdori și totuși găsesc greșeli în jocurile lui.

Și, de asemenea, am un nou adversar pe cinste. „Îmi place mai mult când femeile rămân la turneele lor.“ Misiunea mea în viață este să-i repet cuvintele în timp ce dau șah-mat regelui lui inutil și ghiftuit.

– Te rog, du-ne la școală! mă roagă Darcy după ce-mi întoarce spatele ca să tragă un vânt spre mine... noul ei ritual preferat de dimineață.

În mașină, mă înnebunește cu trăncăneala ei: căluții de mare masculi poartă puii, meduzele sunt nemuritoare, orgasmele porcilor durează treizeci de minute (îmi notez în gând: să instalez software de control parental). Sabrina stă liniștită, cu căștile în urechi, cu capul aplecat spre telefon. Încerc să-mi amintesc dacă a spus ceva în dimineața asta. Apoi încerc să-mi amintesc ultima dată când am avut o conversație cu ea.

Mmm.

– Hei, îi spun când coboară, ieși cu o oră mai devreme decât Darcy, nu?

– Da.

Vorbește pe un ton defensiv.

– Atunci vin să te iau devreme.

– De ce?

Acum vorbește pe un ton defensiv și șovăitor.

– Putem face ceva împreună.

– Ca de exemplu? Atitudinea defensivă este încă acolo, dar presărată cu altceva. Speranță și poate un pic de entuziasm. Am putea să bem o cafea la locul din colț.

– Bine. Fără cofeină, totuși, mai adaug eu.

Ea se încruntă.

– De ce?

– Ești prea mică pentru cofeină. Încruntarea se adâncește. O pierd. Te pot ajuta cu temele, mă ofer eu, încercând să-i reanim entuziasmul.

– Beau cafea tot timpul. Și-mi fac temele singură de ani întregi. În caz că n-ai observat, nu mai am nouă ani, Mal. Ea își dă ochii peste cap și știu că am pierdut-o. O să stau pe afară cu celelalte fete de la derby, așa că mama nu trebuie să facă două drumuri.

Ea se strecoară din mașină fără să-și ia rămas-bun, iar eu mă adâncesc în întrebări despre tineri până ajung la bancă.

Mi-ar plăcea să depun cecul în contul familiei, dar nu mă pot gândi la o scuză credibilă care să nu implice șahul. „Mamă, am câștigat Powerball. Am pus prea mult la microunde fulgii de ovăz pentru Darcy și s-au transformat într-un diamant. Am o carieră secretă de scriitor de romane erotice.“ Da. Nu.

Plătesc facturile restante, depun ce mi-a mai rămas în cont și fac comisioane care i-ar reveni de obicei mamei. Și, când stau la coadă la magazin, la centrul de reciclare, lângă biroul de returnări al bibliotecii, în timp ce aștept ca mama să-și termine lucrul pentru a lua prânzul cu ea... de fiecare dată când am zece minute pentru mine, mi le petrec analizând pe telefon jocurile lui Koch, ei bine...

Nu ar trebui. Trebuie să ai limite și toate cele. Șahul este doar o meserie, iar azi sunt liberă. Mi-am făcut o promisiune.

„Dar nu se întâmplă nimic“, mă contrazice o voce. „Te gândești la premii în bani. *Nu* te îndrăgostești din nou de șah. Ți s-a luat o dată pentru totdeauna.“

Da. Exact. Întocmai. Așa.

Îmi recuperez surorile la mijlocul după-amiezii și sunt azvârlită cu brutalitate în universul cinematografic de clasa a 7-a, care este mai captivant

decât o telenovelă braziliană.

– ... așa că Jimmy a spus: „Rozul Pepto mă face să vomit“, iar Tina a spus: „Cămașa mea este roz Pepto“, iar Jimmy a spus: „Nu, cămașa ta este de un roz *bun*“, iar Tina a căutat pe Google roz Pepto și era aceeași culoare cu cămașa ei, atunci Jimmy a spus: „Ce vrei să-ți zic?“ și Tina a spus: „Recunoaște că urăști cămașa mea“.

– Și ce a spus Jimmy? întreb eu, parcând mașina pe aleea noastră, sincer amuzată.

– A fost ca și cum...

– E un tip pe verandă, ne întrerupe Sabrina.

– Probabil poștașul, spun eu distrată. Ce a făcut Jimmy?

– *Nu* e poștașul, spune Sabrina. Adică, mi-aș *dori* eu.

Mă uit spre locul pe care mi-l arată. Apoi mă cufund imediat cât pot de mult în scaunul șoferului.

– La dracu'!

– Ai voie să spui *la dracu'* în fața noastră? mă întreabă Darcy.

– Da... ce s-a întâmplat cu modelarea pedagogică a comportamentelor adecvate?

Imposibil! El *nu* este aici. Nu se poate. Am halucinații. Iluzii paranoice. Da. De la substanțele chimice din Twizzlers. Toată vopseaua aia.

– ... Mal. Mal?

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Un atac cerebral, poate? Începe să aibă o vârstă.

– Sună la Urgențe!

– Imediat!

– Nu... Sabrina, *nu* suna la Urgențe. Sunt bine. Am crezut că am văzut...

Arunc din nou o privire spre verandă. El este încă acolo.

Nolan.

Sawyer.

Este.

Pe.

Veranda.

Mea.

Bine. Este fie Sawyer, fie un extraterestru care arată ca el. Sunt tentată să susțin a doua opțiune.

– Îl cunoști? mă întreabă Sabrina.

– Sigur așa pare, spune Darcy. Este un alt prieten de-al tău sexual?

– Poate că o urmărește, propune Sabrina.

– Mal, te urmărește cineva?

Sabrina pufnește.

– Nu m-ai lăsat să mă uit la *Tu* pentru că am 14 ani și acum aflu că te urmărește cineva?

– Ar trebui să dăm peste el cu mașina? Sângele pătează lemnul?

– Nu! Ridic mâinile. Nu este urmăritorul meu, este doar, hm, un... prieten. „Care e posibil să mă urască. Dacă mă găsiți sugrumată, să verificați ce a cumpărat cu cardul de credit. O să găsiți frânghie. Sau multă ață dentară." De fapt, un coleg.

Darcy și Sabrina schimbă o privire lungă și periculoasă. Apoi sar din mașină cu un:

– Să mergem să facem *cunoștință* cu el!

Mă grăbesc după ele, sperând că nu am un vis lucid.

Bine. Un coșmar.

Sawyer stă rezemat de verandă, cu brațele încrucișate pe piept, cu ochii călătorind între noi trei ca și cum ar căuta să absoarbă asemănarea care îi lasă mereu gură cască pe oameni, iar eu trebuie să-mi înăbuș un: „Sunt surorile mele, nu fiicele mele..." Da, oamenii presupun tot felul de lucruri. Poartă blugi și o cămașă neagră și, poate pentru că nu există table de șah, arbitrii sau presă la vedere, aproape că nu pare să fie el cel de obicei. Ar putea să fie un atlet. Un student care are o bursă de fotbal. Un tânăr sever și frumos, care nu s-a întâlnit (zice-se) cu nici o soră Baudelaire, care nu i-a spus (fapt confirmat) unui jurnalist că este un cretin pentru că a sugerat că jocul lui părea obosit.

– Ești prietenul lui Mal? îl întreabă Darcy.

El pleacă ușor capul. O studiază. Nu zâmbește.

– *Tu* ești prietena lui Mal?

Dacă lumea ar fi un loc al dreptății, Darcy și Sabrina l-ar prăji de viu și l-ar alunga de pe proprietatea noastră. Și totuși, chicotesc cum fac de obicei în prezența lui Easton. Ce...

– Cum te cheamă?

– Nolan.

– Eu sunt Darcy. Ca domnul Darcy. Și aceasta este Sabrina. Ca Sabrina Fair. Mal nu a primit un nume din literatură pentru că... nu suntem sigure,

dar bănuiesc că părinții noștri s-au uitat la ea și au decis să-și tempereze așteptările. A zis că lucrați împreună?

El încuviințează din cap.

– Da.

– La centrul pentru bătrâni?

Nolan ezită nedumerit. Se uită la mine pentru prima dată. Mă găsește în pragul unui atac de panică. Apoi spune:

– Unde altundeva?

– Ai hrănit vreodată veverițele?

– Fetelor, o întrerup, duceți-vă să-i spuneți mamei că am ajuns, bine?

– Dar Mal...

– Acum.

Pleacă fără tragere de inimă și trântesc ușa, de parcă le-aș priva de o după-amiază fantastică holbându-se la Sawyer. Abia după ce sunt sigură că nu ne mai aud, îmi permit să mă concentrez din nou asupra lui.

Cred că suntem într-un pic de impas. În care eu mă uit la el, el se uită la mine și amândoi rămânem destul de nemișcați. Evaluăm. Ne simțim unul pe altul. În cazul meu, caut căi de ieșire. Apoi întreabă:

– Ai de gând să fugi?

Mă încrunt.

– Poftim?

– De obicei, fugi de mine. Ai de gând să faci asta acum?

Are dreptate. Mai este și *nepoliticos*.

– De obicei, îți pierzi regele în fața mea. Ai de gând să faci asta acum?

Voiam să-i aplic o lovitură tăioasă, care să țintească la jugulară. Dar Sawyer face ceva la care nu mă așteptam: *zâmbește*.

De ce *zâmbește?*

– De unde ai aflat adresa mea?

– N-a fost prea greu.

– Da, nu este chiar un răspuns.

– Nu. Nu este.

El se întoarce, cercetează din priviri curtea mea: trambulina ruginită pe care nu mă deranjez să o arunc, caisul prea amărât ca să dea roade, minivanul pe care îl peticesc o dată pe lună. Mă simt vag stânjenită și mă urăsc pentru asta.

– Aș putea să am un răspuns, atunci?

– Mă pricep la calculatoare, spune el criptat.

– Ai spart site-ul celor de la Ministerul de Interne?

Sprânceana i se arcuiește.

– Crezi că Ministerul de Interne stochează adresele de acasă?

Nu știu.

– Există vreun motiv pentru care ești aici?

– Chiar lucrezi la un centru de bătrâni? Se întoarce din nou spre mine. Pe lângă șah?

Oftez.

– Nu că ar fi treaba ta, dar nu.

– Îți minți surorile, nu?

– Nu este o idee bună să menționez șahul în preajma familiei mele.

Și îi spun lui asta... de ce?

– Înțeleg. Își sprijină brațul de balustradă, bătând alene darabana cu degetele. Știi, am jucat împotriva tatălui tău o dată.

Înlemnesc. Mă chinui să mă relaxez.

– Sper că ai câștigat.

„Sper că l-ai umilit. Sper că a plâns. Sper că l-a durut. Mi-e dor de el."

– Da. El ezită. Îmi pare rău că el...

– Mallory? Mama se strecoară prin deschizătura ușii. În timp ce vorbim despre tata. La naiba, la naiba... Cine e prietenul tău?

– Aceasta este... Închid ochii. Probabil că nu a auzit. E bine. Acesta este colegul meu Nolan. Lucrăm împreună și... ne-am făcut planuri să mergem să mâncăm ceva, dar am uitat de asta, așa că el... va pleca acum.

Nolan îi zâmbește, fără a părea deloc bărbatul îmbufnat pe care îl cunosc eu.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Greenleaf.

– Oh, ce păcat! Nolan, vrei să rămâi la cină? Avem o grămadă de mâncare.

Știu ce vede Nolan: mama la final de 40 de ani, dar care pare mai în vârstă decât atât. Obosită. Fragilă. Și știu ce vede mama: un tânăr foarte înalt și frumos pe deasupra. Politicos, de asemenea. A venit în vizită la fata care se întâlnește cu o mulțime de tipi, dar care nu aduce niciodată pe nimeni acasă. O situație predispusă la tot felul de neînțelegeri. Trebuie să se termine cât mai curând posibil.

La asta mă gândesc când deschid gura să-i spun mamei că Nolan chiar nu poate rămâne. La ce mă gândesc când Nolan este mai rapid cu o fracțiune de secundă și spune:

– Mulțumesc, doamnă Greenleaf. Mi-ar plăcea foarte tare.

El stă unde obișnuia să stea tata.

Ceea ce nu înseamnă mare lucru, din moment ce masa noastră este rotundă. Și are sens: el este stângaci, la fel și eu. Trebuie să ne grupăm... să nu le dăm coate dreptacilor. Totuși, există ceva peste măsură de ciudat în faptul că Nolan Sawyer se înfruptă cu lăcomie din friptura mamei, înfulecând o porție, două, servindu-se din fasolea verde, dând grav din cap când Darcy întreabă, fascinată de apetitul lui:

– Ai cumva o tenie?

Este evident că îi place cum gătește mama. A scos un sunet adânc și gutural după prima îmbucătură, ceva ce mi-a amintit de...

M-am făcut roșie în obraji. Nimeni altcineva nu a fost atent la asta.

– Lucrezi de mult la centrul pentru bătrâni, Nolan? îl întreabă mama.

Încremenesc, înțepând o singură teacă de fasole verde. Îmi apăs genunchiul de cel al lui Nolan sub masă, pentru a-i face semn să tacă.

– Nu trebuie să vorbim despre...

– De o vreme, spune el alene.

– Îți place?

– Cu suișuri și coborâșuri. Pe vremuri îmi plăcea, dar s-a instalat o urmă de... monotonie și chiar m-am gândit să renunț. Apoi a apărut Mallory. Genunchiul lui se împinge brusc în al meu. Acum îmi place din nou.

Mama înalță capul.

– Voi doi trebuie să lucrați foarte îndeaproape.

– Nu atât de îndeaproape pe cât mi-aș dori.

Oh, Doamne! Oh... Doamne... Dumnezeule!

– Cum se mai descurcă Mallory la serviciu? îl întreabă Darcy. O plac bătrâneii?

– Are reputația că șterpelește budinci.

Toată lumea se holbează la mine de parcă aș fi tipul din domeniul farma care a crescut prețurile medicamentelor de bază.

– Și pentru seminuditate în public.

Mama face ochii mari.

– Mallory, asta e îngrijorător...

– Glumește. Îl lovesc pe Nolan în gambă, tare. Nu pare să-i pese, dar îmi prinde piciorul între ale lui. Este cunoscut pentru *teribilul* simț al umorului

pe care îl are.

Piciorul meu este acum împletit cu al lui. Mișto! Mișto!

– Bine. Sabrina pune paharul jos. O să-l întreb eu, pentru că toate vrem să știm: faceți sex?

– Oh, Doamne! Îmi acopăr ochii. Oh, Doamne!

– Sabrina, o mustră mama, asta e chiar nepotrivit. Ea se întoarce spre mine. Dar da, faceți?

– Oh, Doamne, scot eu un geamăt.

– Nu facem, spune Nolan între îmbucăturile de pâine.

A treia mână de ajutor.

Oh!

Doamne!

– Poate veți face sex în seara asta? îl întreabă Darcy. De asta ai venit?

Sora mea de 12 ani, care doarme cu o vulpiță de pluș, tocmai l-a întrebat pe jucătorul de șah numărul unu din lume dacă a venit să mi-o tragă. Iar el doar răspunde firesc:

– Pare puțin probabil. Și nu, n-am venit de asta.

– Știai că Mal face sex și cu băieți, și cu fete? adaugă Darcy. Nu c-aș vrea să o dau în gât... ea mi-a spus că pot zice oricui.

Nolan îmi aruncă o privire. Fulgerătoare.

– Nu știam.

– Nu-i pasă, Darcy. Și ca să știi și tu, asta nu însemna: „Te rog, du-te și spune în gura mare tuturor".

– Mai vrei niște friptură, Nolan?

Mama intervine și se duce în bucătărie când Nolan încuviințează recunoscător din cap.

– Deci, Nolan, continuă Sabrina, *tu* faci sex și cu băieți, și cu fete?

– Doamne ferește! O imagine cu toată familia Baudelaire îmi trece fulgerător prin minte. Bine, am de gând să închei discuția aici și să-ți amintesc că nu poți să întrebi la cină ce orientare sexuală au oamenii pe care abia i-ai cunoscut. Și *nici* oriunde altundeva.

– Poate că nu-l deranjează, spune Sabrina. Te deranjează, Nolan?

– Nu, spune el remarcabil de neafectat.

Sabrina îmi aruncă un zâmbet triumfător. O ucid. Să o ucid este singura opțiune. O fac pe Darcy să mă ajute să ascund cadavrul. Sau pe mama. Sau pe Goliat.

– Deci băieți și fete?

Nolan scutură din cap.

– Nu.

– Mai ales fete?

– Nu.

– Mai ales băieți?

– Nu.

Sabrina pare pentru scurt timp confuză, apoi încântată.

– Nu vrei să excluzi persoanele non-binare!

– Deci, intervine Darcy, *când* o să faceți sex?

„Greu de spus“ rostit de Nolan se suprapune cu „Niciodată!“ al meu și îl înghite complet.

Mă bat cu o palmă peste frunte.

– Pun pariu că Mallory se pricepe foarte bine la asta. Sigur exersează mult.

Nolan îmi aruncă o privire lungă, scrutătoare, întreruptă din fericire de mama care revine cu mai multă friptură.

– Ai frați, Nolan? îl întreabă ea.

Nu am fost niciodată mai recunoscătoare pentru o schimbare de subiect.

– Doi frați vitregi. Din partea tatălui meu.

– Câți ani au?

El mijește ochii, de parcă ar încerca să-și amintească un detaliu știut cândva.

– Sunt pe la începutul adolescenței. Poate mai mici.

– Nu ești sigur?

El ridică din umeri.

– Nu ne vedem niciodată.

Fruntea mamei se încruntă.

– Trebuie să-ți petreci majoritatea vacanțelor cu mama ta.

El scoate un râset stins. Sau poate doar zeflemitor.

– Nu mi-am mai văzut părinții de ani întregi. De obicei, un prieten mă invită pe la el pe acasă.

– De ce nu te vezi cu părinții tăi? îl întreabă Darcy.

– O... diferență de opinii. Pe tema carierei mele.

– Nu le place centrul pentru bătrâni?

Nolan își înăbușă un zâmbet și dă serios din cap.

– E cam trist, spune Darcy. Eu îmi văd familia în fiecare zi din fiecare săptămână din fiecare an.

– Și asta e cam trist, mormăie Sabrina. Nu m-ar deranja să avem puțin spațiu.

Darcy ridică din umeri.

– Mie îmi place că suntem mereu împreună. Și ne spunem totul.

Privirea tăioasă pe care mi-o aruncă Nolan mă face să vreau să-i înfig un genunchi între picioare, dar piciorul meu este încă blocat de al lui, așa că mă gândesc să mă înec în sosieră. O moarte lentă, hrănitoare și gustoasă.

Nu sunt sigură cum se întâmplă sau ce fapte atroce am comis în viețile anterioare pentru a merita această umilință, dar după cină, Nolan este convins să rămână „doar un pic mai mult! Te roooooooog, stai!“ și să se uite la televizor cu surorile mele.

– Îți place *Riverdale?* îl întreabă Sabrina nerăbdătoare.

Ea și Darcy îl flanchează pe canapea, iar Goliat stă în poala lui.

(„Ce animal ciudat de cunoscut“, a spus Nolan când ea i l-a pus în brațe. „Mă întreb dacă n-am văzut cumva recent un portret de-al lui.“ Am fost la un pas să îi înfig furculița în ochi.)

Mama se sprijină de tocul ușii, urmărind scena cu o bucurie care îmi displace profund. Eu am fost trimisă să aduc înghețată, apoi trimisă înapoi când am adus înghețată de ciocolată, nu de căpșuni.

– N-am văzut niciodată *Riverdale*.

– Oh, Doamne! Bine, deci, el e Archie și e, cum ar veni, protagonistul, dar toată lumea îl place mai mult pe Jughead pentru că hei, e *Cole Sprouse*, și e vorba despre crima asta, care...

– E drăguț, șoptește mama în timp ce pun vasele în mașină.

– Cole Sprouse?

– Nolan.

Eu pufnesc. Nu-mi iese atât de indignat pe cât mi-aș dori.

– Nu, nu este.

– Și pare să aibă gusturi excelente.

– Pentru că a mâncat o friptură până n-a mai putut?

– Mai ales pentru asta. În al doilea rând, doar pentru că pare că nu-și poate lua ochii de la cea mai indiferentă fiică a mea.

„Sunt 93% sigură că e pe cale să pună o bombă cu napalm la noi în subsol“, dar nu îi spun și mamei. „Sau poate vrea să ne jefuiască. O să-și ia

tălpășița cu pușculița familiei în secunda în care nu o să mai fim atente. Și cu ce a mai rămas din friptură."

Încă nu înțeleg de ce este aici. Le întreabă pe surorile mele:

– Care dintre personaje este *Riverdale?* cu vocea lui catifelată de crainic la radio, făcându-le să chicotească și să-l bată ușor peste brațe, iar eu îmi doresc să plece din casa mea. Punct.

Și totuși, trece mai mult de o oră când mama îi amintește lui Darcy că trebuie să-și termine temele la engleză, iar Sabrina se închide în camera ei pentru a intra în apel video cu prietenii de la derby ca să discute cum ar trebui să fie Emmale atacantă și, în orice caz, ce are antrenorul în aceste zile?

– Mă duc la culcare, spune mama, puțin prea apăsat.

Mă uit pe fereastră: soarele încă nu a apus de-a binelea.

– Pleacă și Nolan.

– Nu trebuie să plece.

Ea îi trimite un zâmbet încântat și pleacă, sprijinindu-se în baston.

– Ba da, trebuie, strig eu după ea.

Trasul cu urechea nu este ceva ce aș exclude când vine vorba de familia mea, așa că, atunci când Nolan mă urmează afară, mă duc până la cais. În această perioadă a anului, are ceva mai mult decât o mână de frunze pe ramurile uscățive... ca în orice altă perioadă.

Cu mâinile în șolduri, mă întorc spre el. În lumina înserării, este chiar mai impunător decât de obicei, unghiurile și liniile chipului lui se ciocnesc dramatic unele de altele.

Sincer, nu are sens. Nu ar trebui să mi se pară atât de frumos pentru că pur și simplu nu este. Are nasul prea mare. Maxilarul prea definit. Buzele prea pline, ochii prea adânci, pomeții prea... prea *ceva*. Nici nu ar trebui să mă gândesc la asta.

– Acum că ai mâncat aproximativ doisprezece purcei odată cu friptura mamei, ai vrea să-mi spui ce cauți aici?

– Sunt sigur că era carne de vită. Întinde mâna spre una dintre cele mai înalte ramuri. Cu ușurință. Familia ta crede că ieșim împreună?

Nu pare supărat. Ci mai degrabă mândru.

– Cine știe. *Probabil*. E o problemă?

Vreau să spună da, apoi să-i scot ochii că este vina lui pentru că a apărut pe nepusă masă. Îmi dejoacă schema.

– Cui nu-i place o poveste cu o relație amoroasă doar de ochii lumii?

Îmi arcuiesc sprânceana.

– Sunt surprinsă că ești familiarizat cu conceptul.

– Un prieten este mare fan al Larei Jean. M-am uitat la șase dintre filmele ei.

Se referă la prietena lui.

– Sunt doar trei.

– Mi s-a părut că sunt mai multe.

Este atât de sigur pe sine. Atât de în largul lui fără cel mai mic efort. Te-ai aștepta ca un tip care nu știe să piardă, cu probleme de temperament și care își petrece 90% din timp studiind jocurile finale cu nebunul culorii adverse, să nu exceleze în societate. Și totuși...

Mă gândesc la munții de încredere în sine pe care trebuie să-i aibă. Indiferent de unde și cum. „Numai uită-te la el“, se aude vocea din capul meu. „Știi de unde.“

„Oh, taci din gură!“

– Ce cauți aici, Nolan?

El dă drumul ramurii. O privește cum se leagănă de câteva ori, apoi se oprește pe cerul care se întunecă. Când întinde mâna spre mine, sunt gata să-i dau una în bărbie, dar el dă laoparte o șuviță de păr de pe fața mea. Sunt încă ametită de scurtul contact când el spune:

– Vreau să joc șah.

– N-ai găsit pe cineva în New York? Trebuia să bați drumul până în New Jersey?

Presupun că mașina Lucid Air parcată în fața casei soților Abebes este a lui. Pentru că, desigur, trebuia să dețină mașina visurilor mele.

– Nu cred că înțelegi. El îmi susține privirea. Am impresia că înghite în sec. Vreau să joc șah cu tine, Mallory.

Oh! Oh?

– De ce?

– Trebuia să fii tu. A fost... Ai fost acolo. În fața mea, de cealaltă parte a mesei. Strânge din buze. Trebuia să fii tu.

– Mda, ei bine. „Ar fi fost amuzant să fiu eu.“ Un nod de regret se strânge înăuntrul meu și am vaga bănuială că nu are nimic de-a face cu premiul în bani și totul de-a face cu faptul că partida mea cu acest tip – acest tip îmbufnat, chipeș, ciudat – a fost cel mai distractiv șah pe care l-am jucat vreodată. Malte Koch a avut alte idei.

– Koch este o nulitate.

– Este al doilea cel mai bun jucător din lume.

– Are al doilea cel mai mare rating din lume, mă corectează el.

Îmi amintesc cum l-a umilit Nolan ieri și îi spun:

– Te-ai gândit vreodată că poate Koch ar deveni ceva mai puțin nemernic cu toată lumea dacă ți-ai rupe câteva minute pe săptămână să te prefaci că-i satisfaci iluziile de rivali de moarte?

– Nu.

– Bine. Dau să mă întorc. Ei bine, a fost distractiv, dar...

Mâna lui se înfășoară în jurul brațului meu.

– Vreau să joc.

– Ei bine, eu nu joc.

Sprânceana i se arcuiește în sus.

– Pe mine m-ai fi păcălit.

Mă înroșesc.

– Nu joc decât dacă sunt la serviciu.

– Nu joci decât dacă ești la Zugzwang?

El este clar sceptic. Și încă mă ține de încheietură.

– Sau la un turneu. Niciodată în timpul liber. De fapt, încerc să nu mă gândesc deloc la șah în timpul meu liber, iar tu faci cam imposibilă chestia asta, așa că...

El scoate un pufnet zeflemitor.

– Te gândești la șah tot timpul, Mallory, și știm amândoi asta.

Aș lua peste picior ce-mi spune, dar mi-am petrecut toată ziua analizând jocurile lui Koch în minte și aluzia lui nu e departe de adevăr. Mă eliberez din strânsoarea lui, ignorând căldura pe care o lasă în urmă pe pielea mea și îmi îndrept umerii.

– Poate *tu* te gândești. Poate *tu* ești complet dependent. Poate tu bagi seturi de șah în pungi de plastic și le ascunzi în rezervorul de toaletă pentru că n-ai alt loc în care să le pui. Îmi amintesc de zvonul cu surorile Baudelaire și mi se pare că, dintre noi doi, cel care nu are o viață cu siguranță nu este Nolan. Totuși, am ajuns prea departe ca să mă mai opresc. Dar unii dintre noi văd șahul ca pe un joc și se bucură de echilibrul dintre viața profesională și cea personală.

El se apleacă spre mine. Chipul lui este la doar câțiva centimetri de al meu.

– Vreau să joc șah cu tine, repetă el. Vocea lui răsună mai scăzut. Mai aproape. Mai adânc. Te rog, Mallory!

Are o formă de deschidere. O vulnerabilitate. Pare dintr-odată mai tânăr decât știu că este, un băiat care roagă pe cineva să facă ceva foarte, foarte important pentru el. E greu să spui nu.

Dar nu imposibil.

– Îmi pare rău, Nolan. Nu o să joc împotriva ta decât dacă asta se întâmplă într-un turneu.

– Nu. El scutură din cap. Nu pot să aștept atât de mult.

– Poftim?

– Abia dacă ai un rating. Nu o să ți se permită să fii invitată sau să participi la superturnee ani buni, iar următorul este tocmai la sfârșitul primăverii...

– Nu este adevărat, protestez eu, deși habar n-am.

Expresia încăpățânată, nemulțumită și aproape îngrijorată de pe chipul lui mă face să-mi dau seama că probabil este adevărat.

Ceva se strânge în stomacul meu.

– De ce? mă întreabă el. De ce regula asta stupidă de a nu juca decât la muncă?

– Nu-ți sunt datoare cu nici o explicație ție. „Atunci de ce îi oferi una?“ Dar... nu-mi place șahul. Nu cum îți place ție. Este doar un job, ceva la care am revenit și... dau din umeri. Momentul se simte tensionat, nefiresc. Așa vreau eu, pur și simplu.

Mă studiază tăcut. Apoi:

– Asta pentru că tatăl tău...

– *Nu*. Închid ochii. În urechi aud un vuiet puternic, tâmplele îmi bubuie. Respirațiile lente și adânci mă liniștesc. Un pic. Nu. Îi susțin privirea. Și, te rog, nu-l mai aduce niciodată în discuție pe tatăl meu.

O clipă, el pare că nu vrea să renunțe. Apoi dă din cap.

– Te plătesc.

– Poftim?

– Îți dau premiul turneului. Cel pentru care ar fi trebuit să concurezi tu.

– Tu vorbești serios?

– Da.

– Dacă te bat, îmi dai 50 000 de dolari.

– Ți-i dau și dacă o să câștig.

Eu râd.

– Aiurea.

– Nu mint. 50 000 de dolari nu înseamnă nimic pentru mine.

– Da, ei bine. Mă doare să aud că spune asta în fața casei mele și a caisului meu de clasă mijlocie mai de jos. Du-te naibii!

Plec din nou și, de astă dată, nu mă mai apucă de încheietura mâinii. Nici nu are nevoie: din doi pași ajunge în fața mea, între mine și casă. Soarele a apus, iar grădina este cufundată în întuneric.

– Am vrut să spun că n-am o problemă cu banii. Te plătesc să joci cu mine.

– De ce? Pentru că nu suporți să te bată cineva? Ești la fel ca Koch, incapabil să accepți că ai pierdut cândva în fața unei femei?

– Poftim? El pare cu adevărat îngrozit. Nu. Nu sunt ca el.

– Atunci *de ce?*

– Pentru că... aproape mârâie el. Pentru că eu... pentru că *tu*...

El se oprește brusc și face câțiva pași în spate. Face un gest frustrat, zadarnic cu brațul, pe care îl recunosc din rarele partide pierdute la șah.

Bănuiesc că am câștigat.

– Ascultă, Nolan! Îmi pare rău. Eu... nu o să joc cu tine. Mă aștept la expresia dezamăgită de pe chipul lui. Ca ea să se reflecte în pieptul meu, nu atât de mult. Nu e ceva personal. Dar mi-am promis că o să țin șahul la distanță.

Mă întorc fără să-mi iau rămas-bun și mă întorc în casă, detestându-mă până în dormitor pentru ciudatul sentiment de pierdere pe care îl simt în stomac.

Sunt o prostănacă. El urăște pur și simplu ideea că am jucat o dată și a pierdut. Nu sunt specială. Nu este vorba despre mine... este vorba despre el. Statutul lui. Nesiguranța lui. Nevoia lui de a domina.

Mă strecor ușor în camera mea. Mă doare capul și abia aștept să mă culc. Abia aștept ca ziua asta să se termine.

– A plecat Nolan?

Vocea lui Darcy mă face să tresar. Uitasem că va fi aici, făcându-și temele la birou.

– Da. A trebuit să plece acasă.

– Ei bine, e de înțeles.

Eu dau din cap, căutându-mi pijamaua.

– Trebuie să fie foarte ocupat. La urma urmei, este jucătorul de șah numărul unu din lume.

CAPITOLUL 11

Clipesc nedumerită.

Clipesc din nou.

Mai clipesc o dată și iau o decizie de moment: să mint.

– L-ai confundat cu altcineva, scumpo. Tușesc. Ai nevoie de ajutor cu temele?

– Nolan Sawyer, nu?

– Sunt doar doi oameni cu același nume. Îmi flutur nonșalant mâna în aer. Ca atunci când erai la grădiniță și erau patru Madison Smith în...

Ea își întoarce tableta. Este pe pagina de Wikipedia a lui Nolan, care include o imagine de înaltă rezoluție cu el încruntându-se spre o tablă de șah. Oricât de mult mi-ar plăcea să neg, este, *fără îndoială*, același tip care tocmai ne-a devalizat rezerva de friptură.

Clipesc.

Clipesc din nou.

Mai clipesc o dată și mai iau o decizie de moment: să mint din nou. Darcy are 12 ani. Pot să ies din încurcătura asta.

Îmi las răsuflarea să se taie cu un aer afectat.

– *Nu se poate!* Tu vorbești serios? Sunt o actriță îngrozitoare. Nu mă ridic nici la nivelul unui elev de școală primară. Nu mi-a pomenit niciodată de asta. Va trebui să-l întreb data viitoare când...

Amuțesc, pentru că Darcy a navigat la o nouă pagină. Unde este afișată o poză cu doi oameni: Nolan, care se profilează serios pe o parte a tablei, strânge mâna unei fete blonde care poartă un top de flanel ce arată exact ca al meu. Nici nu zâmbesc, nici nu vorbesc, dar își susțin privirile într-un mod care pare aproape intim și...

Ochii mei aterizează pe titlul paginii: *Cine este Mallory Greenleaf, noua jucătoare de șah?*

– La dracu'!

– E un articol întreg despre tine.

– La dracu'!

– Și poze.

La dracu'!

– Și chiar și un videoclip, chiar dacă nu reușesc să-l fac să meargă. Cred că reclamele pop-up sunt blocate, nu?

– La dracu', la dracu', *la dracu'!*

Desigur, mizeria asta este online. Presa era peste tot... ce credeam că vor face cu filmarea, cu caietul de notițe?

– La dracu'!

– Ar trebui să nu mai înjuri în fața copiilor de 12 ani. Doamna Vitelli spune că am creierul încă fragil. Probabil o să ajung la școala de corecție dacă mai înjuri o dată.

– *La dracu'!*

– Și așa se duce pe apa Sâmbetei încă o tânără promițătoare.

Smulg tableta din mâinile lui Darcy. Articolul este pe ChessWorld.com. În antet scrie mare: *Cel mai mare site de șah, cu peste 100 de milioane de vizualizări unice pe lună.*

Scot un geamăt.

... a intrat în turneu ca jucătoare necotată, dar a surprins pe toată lumea prin faptul că nu a pierdut nici un joc. Greenleaf, care se antrenează în prezent la Zugzwang cu MM Defne Bubikoğlu, este fiica regretatului MM Archie Greenleaf (cel mai bun clasament FIDE: 97), care a murit în urmă cu un an. Luna trecută, la turneul de caritate din NYC, ea l-a învins pe numărul 1 mondial, Nolan Sawyer. Sawyer a avut șansa unei revanșe la Philly Open, dar...

Arunc tableta pe pat. Mâinile îmi tremură.

– Cum ai găsit asta?

Darcy ridică din umeri.

– Îmi făceam temele.

– Teme pentru acasă.

– Este săptămâna genealogiei. Trebuie să scriu despre străbunicii mei din partea tatălui și nu este ca și cum aș putea să vă întreb ceva pe tine sau pe mama, pentru că intrați amândouă în modul ascuns de fiecare dată când aduc vorba de tata, așa că am căutat Archie Greenleaf pe Google și îmi pare rău dacă am...

Vocea lui Darcy este ascuțită și pare că stă să izbucnească în plâns.

Simt cum inima mi se strânge în piept.

– Bine... nu-i nimic! Nu ai greșit cu nimic, scumpo. Jur că nu sunt supărată! Și...

Are dreptate când zice că nu prea discutăm despre tata sau despre ce s-a întâmplat cu el. Poate ar trebui? Poate ar trebui să vorbesc eu despre tata cu ea? Nu mama... ar fi dureros pentru ea. Asta ar fi responsabilitatea mea.

Așa este corect, pentru că este mai ales vina mea dacă el nu se mai află prin preajmă.

Mă las pe genunchi în fața ei și îi iau mâna într-a mea.

– Vrei să vorbim despre tata?

– Nu acum. Ușurarea care mă cuprinde este jenantă. Totuși, aș vrea să știu ce este un bursier Zugzwang.

Intrăm direct în subiect.

– Este un... un job. Sunt plătită să învăț despre șah. Pentru un an.

– Și centrul pentru bătrâni? Ochii ei se fac mari. Și *porumbeii?*

– Nu sunt... ei bine, *sunt* porumbei, o grămadă, mai mulți decât ne-ar trebui. Dar nu există nici un centru pentru bătrâni.

– Mama și Sabrina știu? M-ai mințit doar pe mine?

– Nu. Scutur ferm din cap. Nimeni nu știe.

Pare ușurată. Pentru o fracțiune de secundă.

– Deci joci șah pentru bani?

– Da.

– Nu este ca la jocurile de noroc?

– Poftim?

– Jocurile de noroc nu sunt ilegale?

– Eu...

– De asta minți? Pentru că lucrezi pentru mafia jocurilor de noroc?

– *Nu* sunt jocuri de noroc, Darcy. Este un sport. Îi observ sprânceana arcuită. Ea îmi știe abilitățile atletice. Oarecum.

– Atunci de ce nu vrei să știm?

– Sunt... lucruri de care s-ar putea să nu-ți amintești pentru că erai foarte mică atunci când s-au întâmplat, dar...

– Pentru că tata obișnuia să joace șah.

Eu oftez.

– Da. În parte. Vreau doar să vă protejez de ceva care v-ar putea răni.

– Eu nu sunt fragilă sau...

– Dar eu sunt. La fel și Sabrina... chiar dacă este în faza rebelă și ar nega asta. Și mama... S-au întâmplat multe lucruri dureroase, Darcy. Dar acum suntem fericite.

– Sabrina este în mare parte doar îmbufnată.

Eu chicotesc.

– Adevărat. Vreau doar să am grijă de voi.

– Și totuși, l-ai adus pe Ucigașul de regi în casa noastră.

– De unde știi despre...

– Pagina de Wikipedia e foarte detaliată. Știai că a jucat odată cu Jeff Bezos la un eveniment de caritate? L-a bătut în douăzeci de secunde, apoi l-a întrebat dacă sticla de apă de lângă tabla de șah era ca să facă pipi.

– Un adevărat erou al clasei muncitoare. Darcy...

– De asemenea, există o mulțime de fanfiction pe AO3, în mare parte cu el când își face de cap cu un tip, Emil Kareem, dar...

– Poftim? De unde știi ce este fanfiction?

– Citesc mereu asta.

– Cum?

– Relaxează-te! Chestia cu interzis minorilor.

– Interzis minorilor înseamnă sub supravegherea părinților, ceea ce înseamnă că un părinte – eu – ar trebui să fie acolo cu tine.

Ea înclină ușor capul.

– Ești conștientă că nu ești părintele meu, da?

Trag adânc aer în piept.

– Ascultă, Darcy, motivul pentru care păstram secretul...

– Oh, Doamne! Mal, acum este secretul *nostru!*

Dintr-odată, ea pare nespus de entuziasmată.

– Nu. Nu, nu vreau să ascund secrete de mama...

– Nu mă deranjează, spune ea repede. Vreau!

– Darcy, la cină ziceai cum noi ne spunem totul. O să-i explic mamei...

– *Tu* ai spus că ar putea să fie dureros pentru ea. Și vreau să am un secret cu tine. Ceva doar al *nostru!*

Îi studiez ochii plini de speranță și strălucitori, întrebându-mă dacă s-a simțit izolată. La urma urmei, eu îmi petrec mare parte din timp la NYC. Nu pare că Sabrina ar putea să fie convinsă să se despartă de telefonul ei, iar mama are prea puțină energie pentru a petrece mult timp cu ea. În plus, a

spune adevărul ar deschide o întreagă cutie a Pandorei. Și am încredere că nici mama, nici Sabrina nu se vor apuca să mă caute pe internet.

– Bine, spun eu.

Este o idee groaznică, dar Darcy bate palma cu mine. Apoi pe chipul ei se ivește o expresie calculată.

– Dar o să te coste.

Fac ochii mici.

– Serios? Ai de gând să mă șantajezi?

– Cred doar că ar mai merge încă o lingură de Nutella în fulgii de ovăz de dimineață. O jumătate de lingură? O linguriță? Te rog?

Eu dau din cap și ne luăm în brațe.

*

Nu îl mai revăd pe Nolan.

Nu pentru totdeauna, ci preț de săptămâni, și nici nu mai aud de el, cu excepția unei după-amiezi de marți când apare pe paginile de Twitter de șah, după ce a uitat de un turneu virtual și a apărut în fața camerei cu cinci minute întârziere în timp ce își trage o bluză pe el (#UcigașulderegiEsteHot). Faptul că îi observ absența din viața mea mă tulbură ușor. Aș putea să fiu și *mai* tulburată, dar n-am mai fost niciodată atât de ocupată.

După Philly Open, Defne îmi schimbă rutina. Programează mai mult timp pentru mine cu MM-ii (inclusiv cu Oz, căruia îi place *la nebunie)* ca să mă concentrez asupra punctelor slabe specifice din jocul meu. De asemenea, mă pune să joc șah online ca să-mi crească ratingul și să am partide zilnice cu susținătorii Zugzwang.

– Ți se potrivește mai bine... să înveți din practică, îmi spune ea.

Are dreptate. Jocul meu se îmbunătățește rapid, pozițiile și strategiile îmi vin mai ușor la îndemână.

– Cine ar fi zis că o cultivare deliberată a unui talent natural poate duce la îmbunătățirea talentului respectiv, remarcă Oz caustic.

În semn de răzbunare, mestec o pungă întreagă de chipsuri la birou.

Îmi petrec o mare parte din timp rejucând partide vechi.

– Mulțumesc că *nu* ai cumpărat frișca pe care am cerut-o, mormăie Sabrina după ce am navigat o oră întreagă pe culoarele magazinelor, întrebându-mă dacă Salov ar fi putut să-și scoată calul din țintuire în ’95.

Mă antrenez atât de mult încât pare că nu mă pot opri, nici măcar în somn. Pozițiile de șah îmi domină cu totul mintea și, după nopți petrecute

întorcând pe toate părțile închiderile de joc ale lui Karpov, aproape că primesc cu dragă inimă visele trecătoare în care apar ochi negri și adânci care mă privesc frustrați.

În ultima săptămână din septembrie, aerul dimineții devine rece și îmi iau eșarfa albastră preferată, cea făcută de Easton în scurta ei perioadă de tricotat. („Lipsesc unele cusături. Licență poetică și toate cele.“) Îmi fac un selfie și i-l trimit, încruntându-mă când singurul ei răspuns este un emoticon leneș cu inimioare în ochi. Îmi dau seama că nu am mai vorbit de peste o săptămână și mă încrunt cu atât mai tare când ea nu-mi răspunde cu un *Cum mai merg lucrurile?* Când telefonul îmi sună o oră mai târziu, simt o explozie de speranță, dar este doar Hasan, care mă întreabă dacă aș vrea să ne vedem în weekend.

Nu știu sigur de ce, dar las mesajul necitit.

Pentru prima dată, când intru, Oz nu este la biroul lui.

– E la un turneu, îmi explică Defne.

Aproape că mor de ciudă.

– *Eu* de ce n-am putut să merg?

– Pentru că ratingul tău este sub nivelul mării. Majoritatea turneelor sunt fie pe bază de invitație, fie au criterii stricte de acces.

Mor de ciudă clar.

– Ești într-o situație fără precedent, Mal. Majoritatea jucătorilor cresc în joc, iar ratingurile cresc odată cu ei. Dar chiar dacă n-ai face altceva decât să câștigi la șah și să mănânci ton din conservă, tot îți va lua câțiva ani să ajungi la un punct în care ratingul să-ți reprezinte abilitățile reale. Mă bate ușor pe umăr. Te-am înscris la Nashville Open la mijlocul de octombrie. Premiul este de 5000, dar o să câștigi… jucătorii de top nu participă la competiții de genul ăsta. Își mușcă buza de jos, șovăitoare. Am fost abordată cu o altă oportunitate, dar…

– Ce oportunitate?

Ea își mestecă buza între dinți.

– Știi Olimpiada de Șah?

Clipesc.

– Nu există așa ceva, nu?

– Ba cum să nu.

– Să zicem că te cred. Ce este?

– Doar un turneu pe echipe. Nu o olimpiadă *adevărată*, dar are un format similar: o echipă pe țară, patru jucători pe echipă. Cinci zile. Anul acesta are loc la Toronto, în prima săptămână din noiembrie... ai pașaport?

Încuviințez din cap.

– Emil a sunat și m-a întrebat dacă...

– Emil? Kareem?

– Aha. Problema este că turneul Pasternak este imediat după, la Moscova, și acesta este un turneu mult mai prestigios.

– Mai prestigios decât... Jocurile Olimpice.

Îmi pare fals.

– Ei bine, știi cum este șahul profesionist. Defne trebuie să-și fi amintit că, de fapt, nu știu, pentru că apoi continuă: La urma urmei, e numai vorba de bani. Pasternak are premii ridicole, spre deosebire de Jocurile Olimpice, iar cei mai mulți profesioniști și Super MM nu vor să se obosească degeaba. Ei bine, nu *degeaba*. *Există* un trofeu. Arată frumos, ca o cupă. Cred că ai putea să-ți mănânci cerealele în ea? Supa? Salate, dacă nu te deranjează că furculița se lovește de metal...

– În afară de Emil, cine face parte din echipa SUA?

– Nu sunt sigură. Vorbește cu o urmă de prudență. Poate Tanu Goel?

– Tu vrei să mă duc?

– Eu...

Se scarpină pe ceafă și mâneca îi alunecă pe braț, dezvăluind tatuajul cu tabla de șah. Studiez pozițiile în timp ce ea pare să ia o decizie. Albul iese la atac cu turnul, iar negrul are doi pioni mai jos.

– Ar fi o ocazie extraordinară să-ți crești ratingul, să câștigi experiență, să socializezi. Ea zâmbește. Pentru prima dată în această conversație. Mi-ar plăcea să te trimit, dacă se sincronizează cu programul tău.

Câteva ore mai târziu, mă așez la masă cu familia mea, ronțăind dintr-un șnițel de pui uriaș, și menționez cât pot de dezinvolt:

– Centrul pentru bătrâni mi-a cerut să însoțesc rezidenții într-o excursie.

– Oh! Mama ridică privirea din farfurie. Unde?

– La Toronto. Cinci zile, în noiembrie. Simt cum ochii lui Darcy mă sfredelesc. Să ai un secret important cu un copil de 12 ani vorbăreț din fire nu este chiar cum ai crede. M-ar plăti cu o jumătate de normă în plus. Și ar fi grozav să văd Canada. Trebuie să le confirm până mâine...

– Stai! Sabrina își pune telefonul pe masă. Tare. Tu te duci să-ți faci de cap în Toronto și ne lași singure? Serios?

Clipesc, surprinsă de amestecul de panică și furie din vocea ei.

– Eu doar...

– Dacă Goliat are o urgență veterinară? Dacă Darcy își bagă un jeton de la Monopoly în nas și trebuie dusă la Urgențe? Dacă eu aș avea nevoie să mă duc la o întâlnire de derby... ar trebui să fac autostopul?

– Aș aranja totul dinainte, dau să spun eu, iar Darcy se aude zicând în același timp:

– Nu mi-am mai băgat ceva în nas de la cinci ani!

Și mama subliniază:

– O să fiu *eu* pe aici, Sabrina.

– Darcy e o toantă, iar tonții sunt imprevizibili, Mal. Și asta e ideea cu urgențele... *nu* te poți pregăti pentru ele. Dacă mama are o criză? Cine o să aibă grijă de ea? Cât de *egoistă* poți...

– Sabrina. Vocea mamei, de obicei blândă, răsună tăios ca un bici. Cere-le scuze surorilor tale!

– Nu am spus nimic care să nu fie adevărat...

– *Sabrina*.

Ea pleacă într-o învălmășeală de scaune care scârțâie și bocănit de picioare. Camera rămâne cufundată în liniște, iar câteva secunde mai târziu, o ușă se trântește pe hol.

Mama închide ochii preț de trei răsuflări. Apoi spune:

– Mallory, bineînțeles că ar trebui să te duci. Noi o să ne descurcăm.

Eu dau din cap. În adâncul meu, știu că Sabrina are dreptate. La urma urmei, eu sunt cea care le tot amintește cât de fragilă este sănătatea mamei. Nu ar trebui să fiu surprinsă dacă se sperie de ideea că plec.

– Nu. Sincer...

– Mallory. Mama îmi acoperă mâna cu a ei. Încă ține furculița înfiptă în șnițelul pe jumătate mâncat. Îți cer să-i spui, te rog, șefului tău că te duci, bine?

Dau din cap. Apoi rumeg povestea în sinea mea toată noaptea, fără somn, mâhnită, cuvintele Sabrinei răsunând cu ură în urechile mele. Sunt supărată. Vinovată. Furioasă. Tristă.

Egoistă. Nu înțelege sacrificiile pe care le-am făcut pentru familie? Crede că am vrut să renunț la școală? Crede că îmi *place* să știu că, peste patru ani,

Easton va avea o diplomă și o carieră și eu voi rămâne blocată într-o slujbă fără viitor, pe salariul minim? Că ne vom depărta din ce în ce mai mult pe măsură ce timpul trece, pe măsură ce eu rămân în urmă, uitată? La naiba cu Sabrina, sincer.

„Dar este vina ta dacă familia ta se află în situația asta", îmi amintește vocea nesuferită din mintea mea. „Are tot dreptul să fie supărată pe tine. Și nu ziceai că o să concurezi doar în turnee cu premii în bani? De ce să te duci la Toronto?"

„Ca să-mi fac rating! Ca să particip la viitoarele turnee!"

„Nu pentru că ți-a plăcut atât de mult fiorul șahului competitiv, după care tânjești de la Philly încoace? Tare. Voiam doar să mă asigur."

„Oh, taci din gură!"

„Tocmai ți-ai spus singură să taci din gură, dar du-te, n-ai decât."

Mă trezesc dimineață dornică să-i cer scuze Sabrinei pentru... Nu știu. Pentru că i-am distrus viața acum patru ani, poate? Însă camera ei este goală.

– Mama lui McKenzie o duce la școală, îmi explică Darcy. Pentru cineva care se teme așa de tare să nu ajungă la Urgențe, Sabrina Scorpia Adolescentă se pricepe de minune să-și găsească o urgență cât ai zice pește.

– În primul rând, *nu* folosim acest cuvânt. Zâmbesc și mă apropii, dându-i bretonul laoparte. Este ca și cum m-aș uita într-un filtru Snapchat cu pistrui și posibilitatea întineririi cu câțiva ani. În al doilea rând, știi că Sabrina te iubește, nu? Chiar nu crede că ești o toantă.

– Cred că mă iubește și crede că sunt o toantă. Pentru că *ea* este o toantă. Ea îmi aruncă o privire plină de apreciere. Apropo, nu cred că ești egoistă, Mal. Adică, te zgârcești cu Nutella, nu-i arăți lui Timothée Chalamet admirația ce i se cuvine și ești, obiectiv vorbind, o mincinoasă. Dar nu cred că ești egoistă. Simt că mi se pune un nod în gât. Până când Darcy se încruntă. Deși nu sunt 100% sigură că am definiția corectă a egoismului.

Câteva ore mai târziu, sunt în biroul lui Defne, care seamănă un pic cu proprietara lui: colorat, fericit și plin de nimicuri care nu ar trebui să meargă bine împreună, dar cumva reușesc să meargă.

– Bună dimineața! Ea zâmbește larg de la birou. Ai furat cumva covrigul curcubeu al lui Delroy? Este *foarte* supărat.

– Nu. Doar ce am ajuns.

– Oh! Ei bine, pot să te ajut cu ceva?

Îmi dreg glasul. Ei bine, să-i dăm drumul!

– Îi poți spune lui Emil că mi-ar plăcea să particip la olimpiadă?

CAPITOLUL 12

Îl simt pe Nolan înainte de a-l vedea.

Acum, mă chinui să-mi urc valiza de mână pe banda de bagaje de la LaGuardia și mă întreb de ce familia Greenleaf nu a investit niciodată în ceva cu roți (sau într-un set de gantere ca să facă ceva rezistență fizică); în secunda următoare, cineva ia geamantanul de la mine, îl ridică fără efort și îl pune pe bandă.

Mă întorc, dar corpul meu știe deja, de parcă atomii mei ar vibra diferit când el este aproape. Ceea ce probabil înseamnă doar că prezența lui emite radiații care mă otrăvesc.

– Bună, Mallory, spune el.

Poartă ochelari de soare și o cămașă neagră, dar vocea îi este aceeași. *Arată* la fel: Înalt. Nici o urmă de zâmbet.

Bun.

Câteva coșuri, de asta are nevoie. Un neg care să spargă imperfecțiunea perfectă a chipului lui.

– Bună, mă bâlbâi eu.

Au trecut peste două luni de când nu l-am mai văzut. Două luni de șah, șah, șah. De ciondăneli cu surorile mele, de dus cu mama la doctor, apoi și mai mult șah. Două luni în care am fost ținta încruntărilor lui Oz, am amânat să-mi verific contul de Tinder, apoi șah. Am câștigat Nashville Open și un alt turneu online. Încă nu am pierdut nici o partidă, dar ratingul meu nu a ajuns nici măcar în primii 1900. Există un motoraș într-un colț al creierului meu, care analizează constant poziții, structura pionilor, teoria pătratului.

– Zbori… undeva? îl întreb eu când tăcerea mi se pare prea stânjenitoare.

Vocea îmi răsună puțin prea emoționată. Sper să nu mă îmbolnăvesc chiar înainte de Jocurile Olimpice.

Colțul buzei lui se curbează în sus.

– Pentru asta sunt aeroporturile.

Îmi revin din emoții.

– Ai putea să zbori intern. Sau să fi venit să iei pe cineva. Sau să fii precum Tom Hanks în filmul ăla în care trăiește într-un terminal din cauza documentelor de imigrare bizare. Îmi dreg glasul. Unde zbori?

El își înclină capul.

– Pe bune?

Pe bune, ce?

– Te duci la turneul din Rusia?

– Nu ți-ai dat seama?

– De ce să-mi dau...

– Greenleaf.

Emil Kareem vine și mă ia în brațe de parcă aș fi sora pe care o regăsește după multă vreme. E însoțit de o fată, un supermodel care tocmai a zburat în LaGuardia pentru săptămâna modei. Stai, îmi pare cunoscută. De la Philly Open... iubita lui Nolan, cea pe care a îmbrățișat-o? Nu știu, dar și ea *mă* îmbrățișează de parcă aș fi sora pe care o regăsește după multă vreme.

– Mallory, mă bucur atât de mult că ești în echipă. Nu-mi vine să cred că o să am o discuție matură care să nu se învârtă în jurul fotbalului virtual. Stai... ești cumva pasionată de fotbalul virtual?

Miroase extraordinar. A lavandă, cred.

– Nu... nu sunt sigură că știu ce este.

– Pfui!

– Greenleaf, ea este Tanu Goel. *Nici* ea nu știe ce este fotbalul virtual, spune Emil. Și, bineînțeles, îl cunoști pe Nolan. De când l-ai bătut măr în vară.

Arunc o privire spre Nolan. Nu pare să-l deranjeze să i se reamintească... ba chiar dimpotrivă. Ceea ce, în sine, este enervant. Vreau să fiu ghimpele din coasta lui așa cum este el pentru mine. Vreau să viseze la ochii *mei* stupizi.

– Vă cunoașteți, băieți? spun eu, aruncând o privire între Nolan și Emil.

– Din păcate, spun ei în același timp, înainte de a schimba o privire lungă, frățească, și atunci îmi pică fisa.

Nolan este în echipă.

Nolan vine la Toronto.

Cu noi.

Să joace șah.

La Olimpiadă.

Emil nu mi-a spus niciodată. Pentru că nu am întrebat niciodată. Am ținut legătura ca să stabilim zborurile și cazarea, dar m-am gândit mereu că, indiferent cine ar fi al patrulea membru, sigur nu aș fi auzit de el.

Pentru că Defne mi-a spus că toți Super Marii Maeștri vor sări Jocurile Olimpice și se vor duce la Pasternak.

Pentru că sunt o idioată.

O idioată foarte tulburată, care trebuie să facă față propriei tulburări când trece prin procedurile de securitate și îmbarcare. Nu sunt o tipă timidă, dar mă simt pe dinafară cu cei trei. Sunt cordiali (cu excepția lui Nolan, care este indescifrabil, ca de obicei) și încearcă să mă implice în conversație (cu excepția lui Nolan, care este indescifrabil, ca de obicei), dar este limpede că se cunosc de ani buni. Glumele lor sunt de neînțeles, ascunse în spatele unei perdele de referințe pe care nu le pricep. Și dinamica lor pare a fi ca o cărare bătătorită... de fapt, mai multe cărări, făcute din alianțe schimbătoare și o doză sănătoasă de luat peste picior.

– Chiar cumpără chestia asta? întreabă Emil când Tanu înșfacă un pachet de Werther's Original. Câți *ani* ai?

– Las-o în pace, murmură Nolan, plătind pentru Werther's și M&M-urile cu alune cu un card de credit negru. Nu mai au salată Jell-O.

Nici cinci minute mai târziu, două grupuri separate îl recunosc pe Nolan ca fiind „tipul ăla de la șah din toate TikTok-urile". Asta duce la selfie-uri, autografe și două femei frumoase care își notează grăbite numerele de telefon pe șervețele Sbarro, de parcă ar fi Justin Bieber sau ceva de genul. Tanu și Emil se prefac că stau la rând, spunând în gura mare:

– Domnule, sunt cel mai mare fan al dumneavoastră. Îmi place felul în care vă lansați mereu la a patra mutare. Vreți, vă rog, să vă semnați pe lenjeria mea intimă?

(Nolan este surprinzător de binevoitor cu toate acestea; și aruncă imediat șervețelele.)

Apoi, în timp ce așteptăm ca avionul să decoleze, Emil se apucă să joace Candy Crush pe telefon.

– Serios? întreabă Tanu. Ea stă pe jumătate rezemată de pieptul lui Nolan, brațul lui fiind înfășurat în jurul taliei ei... Am evitat să mă uit la ei, spunându-mi că nu-mi pasă ce își murmură în tonuri șoptite și intime. Suntem experți ai celui mai sofisticat joc din lume și tu joci Candy Crush? Nolan, zi ceva!

El ridică din umeri.

– Pare nedrept să-l atacăm când este limpede că nivelul lui e atât de jos.

– Candy Crush este, de fapt, un joc foarte inteligent, insistă Emil. Presupune o *strategie*.

Tanu scoate un geamăt.

– Oh, Doamne! Scuză-mă, Mallory, putem să facem schimb de loc? Trebuie să-i spun lui Emil cât de mult se înșală. Chiar acum.

Și așa mă trezesc pe scaunul de la geam lângă Nolan, Tanu și Emil certându-se zgomotos din cauza culorilor bomboanelor de cealaltă parte a culoarului. Îi studiez profilul, brusc intimidată. Apoi îmi amintesc că a venit o dată să-și bage în vene friptura mamei și să o întrebe pe Sabrina dacă Jughead este „prenume sau nume de familie".

– Deci care-i faza aici?

Se întoarce spre mine nedumerit.

– Sunteți într-o relație poliamoroasă?

– Tocmai m-ai întrebat dacă mă culc cu *ambii* noștri colegi de echipă? El arcuiește o sprânceană. Mă duc la HR-ul de la FIDE.

– Poftim? Nu... nu te duce la HR!

– Întreci măsura, Mal!

– *Tu* ai venit la mine acasă și ai mâncat *multe* din înghețatele mele.

– Ah, da. El vorbește dezaprobator. Un lucru de neiertat. Raportează-mă!

Îmi dau ochii peste cap.

– În fine... Deci cine iese cu cine?

– Nimeni nu iese cu nimeni. Nu mai iese, cel puțin.

Arunc o privire spre Tanu și Emil. Ea i-a furat telefonul și îl privește încruntată, cu limba printre dinți în timp ce explodează bomboane. Emil se uită lung la ea, surprinzător de serios.

– Ei au ieșit împreună?

Nolan încuviințează din cap în tăcere.

– Apoi s-au dus la școli diferite... Tanu și-a luat săptămâna liberă, dar este la Stanford. Emil este la NYU.

– Înțeleg. Îi cunoști de mult?

– Dintotdeauna. Ne-am antrenat cu... El se oprește. Până au decis că șahul profesionist nu este de ei.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum trei ani pentru Emil. Pentru Tanu, mai înainte.

Mă întreb dacă ei sunt Easton pentru el. Și întrucât am vorbit din ce în ce mai puțin cu Easton despre lucruri care par din ce în ce mai banale, îmi scapă pur și simplu întrebarea:

– Te simți ciudat? Că ei s-au dus la facultate, iar tu, nu?

Pare gânditor pentru o clipă.

– Uneori. Uneori îmi pare că ei sunt pe punctul de a avea niște vieți pe care nu o să le înțeleg niciodată. Uneori mă bucur că nu trebuie să citesc *Marile speranțe* sau să studiez pentru un examen final de trigonometrie.

Zâmbesc.

– Sunt destul de sigură că trigonometria e o materie de liceu.

– Da?

– Da. Nu ai făcut liceul?

Își deschide punga de M&M și mă invită să iau.

– Am făcut școala acasă.

– Din cauza șahului?

– Din mai multe motive. Și habar n-am ce este un cosinus.

Pune o bomboană galbenă pe limbă. Când înghite, gâtul i se mișcă, o mișcare puternică, fascinantă pe care o observ pentru că... O iau razna?

– O să supraviețuiești. Deci Emil și Tanu s-au despărțit din cauza distanței, dar sunt încă interesați unul de celălalt?

– Și refuză să facă ceva în privința asta.

– Se tachinează mult, îmi închipui.

– Primesc nenumărate telefoane de supărare noaptea târziu, în care sunt întrebat de ce lui Tanu i-a plăcut poza de pe Instagram în care apare nu știu ce înotător de la Stanford fără cămașă sau cine este parașuta care face duet cu Emil pe TikTok.

– Pun pariu că te pricepi de minune să-i liniștești.

– M-aș descurca și mai bine dacă aș ști ce naiba este un duet pe TikTok.

Râd. Emil și Tanu îmi aruncă o privire, apoi schimbă între ei o privire pe care nu o pot descifra.

– Ai fost gelos când au început să iasă împreună prima dată?

– Gelos?

Ai zice că întrebarea i se pare surprinzătoare.

– Da. Adică, păreți apropiați. Și sunt amândoi foarte atrăgători...

Îmi simt obrajii în flăcări. Cred că observă, pentru că îi apare un zâmbet în colțul gurii.

– Nu am fost gelos. Nu reușeam să înțeleg cum cineva poate să fie atât de încântat de ideea de a fi singur într-o cameră cu o altă persoană fără să aibă și o tablă de șah.

– Dar acum poți?

El îmi aruncă o privire lungă prin ochelarii de soare.

– Acum pot. Se întoarce. Dar dacă te interesează vreunul dintre ei…

– Nu de asta am întrebat, mă bâlbâi eu. În plus, nu mă încurc cu oamenii cu care lucrez. Complică lucrurile.

De fapt, nu prea mă mai încurc deloc, în ultima vreme. Au fost câteva luni în care am stat surprinzător de mult pe uscat. Poate șahul îmi ucide libidoul?

– Complică?

– Da.

– Cum adică?

– Prea multă apropiere. Oamenii își fac idei. Cred că mă interesează să le dedic timp. Energie.

El mă studiază.

– Și ești prea ocupată să ai grijă de familia ta ca să ai timp pentru asta.

– De unde știi?

El nu răspunde, doar mă studiază prin lentilele negre preț de câteva secunde, până când nu mai suport tăcerea care se așterne între noi și îl întreb:

– În orice caz, de ce ești aici? Nu te duci la competiția de săptămâna viitoare?

– Te interesează planurile mele?

Răspunsul evident este: da.

– Nu te-au invitat, nu-i așa? Știu că o să arunci o tablă de șah într-un arbitru și nici o agenție de asigurări nu i-ar lăsa să te aibă în turneu.

– Plec la Moscova din Toronto. Vineri.

– Te duci la *ambele* turnee?

Mă recompensează cu o ridicare din umeri, ca pentru a-mi spune „Ce, parcă ar fi greu?“

– Defne a spus că două turnee mari atât de aproape ar face pe oricine să intre în moarte cerebrală. Și că majoritatea jucătorilor mari nu văd de ce ar participa la Jocurile Olimpice… Îmi trece un gând prin minte. Nu ești aici pentru că…?

„Nu ești aici pentru că sunt și eu aici, nu-i așa?“

„Haide, Mal! Nu este aici pentru că încă mai ține la ideea de a juca împotriva ta. În nici un caz. Vrea să iasă cu prietenii lui. Poate a mințit și îi place de Tanu. Sau de Emil. Sau de amândoi. Nu e treaba mea. Cui îi pasă…“

– Ba da, spune el.

Monologul meu interior se oprește brusc.

– Poftim?

– Motivul pentru care te gândești.

Vocea lui stupidă și adâncă. Brrr!

– De aceea sunt aici.

– Nu știi la ce mă gândesc.

El zâmbește.

– Adevărat.

– Nu, serios. Nu știi.

– Bine.

– Încetează să mai spui asta! Nu te mai preface că-mi poți citi gândurile și…

Însoțitoarea de zbor se apropie cu căruciorul, întrebându-ne dacă vrem să bem ceva. După aceea, nu mai spunem nimic… Nolan privește lung în față, iar eu sorb îmbufnată din Sunkist, gândindu-mă că nu.

Nu are de unde să știe.

CAPITOLUL 13

Există două diferențe principale între Jocurile Olimpice și un turneu obișnuit: suntem testați antidopaj (da: presupune să faci pipi într-un pahar) și concurăm ca echipă. Jucăm toate partidele individual, dar ni se adună punctele. Fiind cel mai puternic dintre noi, Nolan este primul pe tabelă. Dar apoi *eu*, cea mai puțin experimentată jucătoare, sunt aleasă pe locul al doilea. (Îl întreb pe Emil în repetate rânduri dacă este o idee bună. El îmi aruncă o privire uimită și scoate un pufnet: „Hai, Greenleaf!“)

Mă simt diferit, știind că orice victorie reușesc să obțin va fi pentru *noi* – indiferent cât de efemer și de abstract am fi acest *noi*. E frumos când Emil bate palma cu mine după ce câștig la timp împotriva jucătorului eston sau când Tanu mă sărută pe frunte pentru că am evitat la mustață o remiză cu Singapore. Nici măcar nu mă mai deranjează privirile lungi, gânditoare și insistente ale lui Nolan. El își învinge mereu adversarul repede. Apoi găsește ceva cald de băut pentru restul echipei, ni le pune lângă tablele noastre și vine să se așeze undeva în spatele adversarului meu. Ochii lui se plimbă între mine și jocul meu, negri, concentrați și lacomi într-un fel pe care nu îl înțeleg pe deplin.

El nu bate palma cu mine când câștig. Nici măcar nu-mi spune că m-am descurcat bine. Doar dă din cap o dată, de parcă se aștepta la fiecare dintre victoriile mele și încrederea lui în mine este nestrămutată. De parcă nu s-ar mai putea mira că joc bine mai mult decât se miră în fața soarelui care apune noaptea.

Presiunea care vine cu atitudinea asta ar trebui să fie enervantă. Însă mi se pare măgulitoare încrederea de neclintit din partea unui jucător de calibrul lui, ceea ce mă irită cu atât mai tare. Așa că fac lucrul la care mă pricep cel mai bine: evit să mă gândesc la asta.

Și nu este greu. Toronto este frumos, iar atmosfera turneului este distractivă: rucsacuri, jucători care stau pe podea și desfac sendvișuri făcute în casă, oameni care nu s-au mai văzut de ani buni îmbrățișându-se între runde. Este un aer tineresc și presiune scăzută, ca o excursie pe care o faci cu

școala, doar că bucurându-te de un șah excelent în loc de muzee. Port blugi skinny și un pulover larg, fără a mă simți prost îmbrăcată.

– Totuși, să nu ți se urce la cap. Până acum am avut noroc, îmi spune Emil în timp ce revenim la hotel la sfârșitul primei zile. Nolan o cară pe Tanu în spate pentru că „îmi doresc foarte tare, Nolan". N-am întâlnit nici una dintre cele mai puternice echipe.

– Și care ar fi?

– China, India, Rusia. Și încă vreo duzină.

– Cine este campionul *en titre*, apropo?

– Germania. Dar nu o să fie puternici anul ăsta, întrucât Koch este deja la Moscova.

– De *aia* pare continentul nord-american să fie mult mai plăcut decât de obicei, mormăie Nolan.

– Managera ta este încă supărată că ai venit la Olimpiadă? îl întreabă Emil.

– N-aș ști să zic, din moment ce am încetat să-i mai răspund.

El ridică din umeri. Ceea ce o face pe Tanu să chicotească pe umerii lui și să întrebe:

– Mai ții minte cu ani în urmă, când l-ai împins pe Koch, l-ai bruscat puțin și a dat să o sune pe mama lui?

– Una dintre cele mai de preț amintiri pe care le am.

– Lacrimile. Panica. Merită pe deplin amenda cu care te-a admonestat FIDE.

– De ce l-ai lovit? întreb eu, deși îmi pot închipui un milion de motive.

– Chiar nu-mi amintesc, murmură Nolan, aproape prea nonșalant.

– Vorbea despre bunicul tău, spune Tanu. Ca de obicei.

– Ah, da. Maxilarul i se încleștează. Îi place la nebunie să vorbească mai ceva ca o moară stricată despre lucruri pe care nu le știe.

Ne-am cazat într-un hostel, patru dormitoare separate care converg într-o sufragerie și o baie comune. Aseară m-am întrebat cum se simte Nolan, domnul *50 000 de dolari sunt un nimic pentru mine*, dar dacă i se pare cazarea necorespunzătoare, nu a menționat nimic în acest sens. Aseară m-am culcat devreme și apoi mi-am petrecut ore întregi ascultând tonurile blânde și intime ale celorlalți discutând, simțindu-mă vag geloasă. I-am trimis un mesaj lui Easton (*Cum mai e viața? Îți vomiți inima într-un vas de toaletă?*) și i-am derulat TikTok-ul așteptând un răspuns care nu a venit niciodată.

E ocupată. E bine.

După prima zi, cad lată pe canapea înainte de cină, înainte chiar de a suna acasă. Este un somn fără vise, epuizat, fericit, imagini vagi cu nebuni și ture care alunecă încet pe o tablă mare de șah. Mă trezesc ghemuită în pat, având încă pe mine hainele de ieri. Cineva mi-a scos pantofii, mi-a pus telefonul la încărcat, mi-a lăsat un pahar cu apă pe noptieră. Cineva a avut grijă de mine.

Nu mă întreb cine.

A doua zi este cam la fel. Dimineața, câștigăm toate partidele… cu excepția lui Emil, care pierde împotriva cuiva din Sierra Leone.

– Cum ne scufunzi tu toate corăbiile, nenorocitule, îi spune Nolan cu blândețe la un prânz cu specific canadian, aplecându-se ca să evite cartoful prăjit pe care Emil îl aruncă în el.

Tanu încuviințează din cap.

– Ți-am spus că trebuia să aducem pe cineva care știe să facă rocada.

Din păcate, *ea* se apleacă prea încet.

Nolan îmi face semn din bărbie.

– E rândul tău, Mallory.

– Rândul meu?

– Să-l desființezi pe Emil. Este o tradiție.

– OK. Înghit o bucățică de brânză. Îmi scarpin nasul. Emil, n-a fost, hm… prea inspirat, nu?

Nolan scutură din cap.

– Jalnic.

– Serios, Mal? Îmi reproșează Tanu. Asta e tot ce poți?

– Clar, Mal se pricepe să-și bată joc de cineva pe cât m-am priceput eu să joc contra cuiva din Sierra Leone.

– Are alte talente, spune Nolan și îmi întâlnește privirea. Ca, de exemplu, să deseneze purceluși de Guineea.

Îmi ascund zâmbetul în spatele mâinii, dar mă simt mai în largul meu cu cei trei. Nolan este mai abordabil atunci când îl consumi prin filtrul prietenilor lui, chiar dacă mai rămâne ceva intimidant în prezența sa imposibil de ignorat, deși adesea discretă. Ceva care mă face să-mi pierd mințile.

Pe măsură ce adversarii noștri devin mai puternici, acumulăm mai multe pierderi și remize, mai ales de la Tanu și Emil. Îmi place să câștig – îmi place *la nebunie* să câștig –, dar înfrângerile colegilor mei nu mă deranjează atât

de mult, iar cu Nolan pare să fie la fel. În a doua partidă din a treia zi, Jakub Szymański din Polonia greșește zece mutări și eu obțin o victorie în timp-record. Clipesc ca să mă scutur de senzația sentimentală de la finalul unui joc, mă dezmorțesc puțin, apoi mă opresc chiar în spatele lui Nolan.

Este prima dată când termin înaintea lui... prima dată când îl văd jucând. A venit rândul lui să se miște și se lasă pe spate în scaun, cu gâtul ușor îndoit, cu brațele încrucișate pe piept. Apoi își mișcă tura, cu mâinile mari ciudat de grațioase, și apasă ceasul.

Încă trebuie să-i studiez jocurile. Defne alege partidele pe care le analizez și nu am găsit nici unul dintre jocurile lui Nolan în lista mea. Totuși, este imposibil să știi ceva despre șah fără a avea niște noțiuni teoretice despre el ca jucător: este cunoscut pentru felul viclean, agresiv, versatil. Activ. Făcând mereu ceva riscant pentru a crește presiunea. Strategiile lui pot părea impulsive, spontane, dar sunt complexe și cu bătaie lungă, aproape imposibil de dejucat. Exploatează fără încetare fiecare avantaj, poziție, distragere a atenției. Îmi amintesc că am citit despre o calitate a jucătorilor de șah numită „iritantă": abilitatea nu doar de a juca bine, ci și de a-i face pe alții să joace prost. Din toate punctele de vedere, Nolan o are din plin. Iar când adversarul a căzut în capcană la mijlocul jocului, își înfige dinții în el și face prăpăd.

Chiar că Ucigașul de regi.

Îl privesc în acțiune pe măsură ce înaintează, înconjoară centrul, își mută calul și nebunul în tandem, ia tot ce găsește în cale și...

Simt că rămân fără suflare. Amețită. Confuză. Atât sunt de frumoase mutările lui. E crud și de neoprit. Am câștigat împotriva lui o dată, dar știu și că s-ar putea să nu mai câștig... este *atât* de bun! Și mai este ceva: eu sunt o jucătoare pragmatică, mereu concentrată mai degrabă să-mi închid adversarul cât mai repede posibil decât la artă și eleganța jocului. Dar jocul lui Nolan este uluitor. Peste 5000 de ani arheologii vor plânge în fața grației lui. Deși, dacă nu oprim emisiile de carbon, lumea va fi doar un morman de cenușă, așa că poate ar trebui să îl punem într-o capsulă a timpului. Să-l trimitem în spațiu pe o sondă extraterestră. Să împărtășim cu restul universului...

– Ești bine? mă întreabă Tanu.

– Hm... da.

Nu o observasem. Chiar dacă este chiar lângă mine.

– Păreai... fascinată.

– Nu. Eram doar...

– Da, jocul lui Nolan face asta. Nolan, în general. Ea râde încet. Eram atât de îndrăgostită de el pe vremuri, că am crezut că o să mor dacă nu ne căsătorim și nu facem patru copii dolofani pe care să-i numim după deschiderile de joc pe care nu le mai folosește nimeni. Eu fac ochii mari. Oh, nu-ți face griji! Avea cât... 12 ani? Iar lui nu i-ar fi putut păsa mai puțin de chestiile astea. Ridică din umeri. Am crezut că era incapabil să-i pese înainte... ei bine. Pe hârtie, ar trebui să aibă milioane de jocuri, dar în realitate are foarte puține.

Zâmbește liniștitor.

Vreau să o întreb de ce presupune că mi-aș face griji sau înainte de ce, dar Nolan își înfige colții în regele polonez, iar Tanu este prea ocupată să aplaude.

Sunt într-o dispoziție bună până la ultimul meci al zilei... cu Serbia. Pentru că un fel de Dumnezeu al șahului mă urăște, a doua partidă este cu cineva de care îmi amintesc din echipa lui Koch de la Philly Open... Dordevic, mă informează ecusonul, și îmi amintesc brusc ce m-a întrebat în acea seară.

„Ce ai făcut înainte de partidă? Am nevoie de genul ăsta de noroc."

– Greenleaf, spune el, rânjetul lui fiind un semn clar al afilierii cu Koch.

Îmi jur să-l distrug. Și mă țin de cuvânt în primele patruzeci de minute și ceva, blocându-i cu ușurință atacurile și obținând controlul asupra centrului. Până când ia o pagină din Manualul Micului Nemernic Koch și mă acuză că am făcut o mutare nepermisă.

– Ba nu, îi spun.

– Dacă ai mutat înainte tura...

– Dar n-am făcut asta.

– Arbitru!

Îmi dau ochii peste cap, dar îl las să facă semn celui mai apropiat arbitru... o femeie blondă care dă din cap și se apropie de noi.

O recunosc imediat. Simt un gol în stomac, care mai apoi îngheață într-o picătură pe beton ce ar putea să mă tragă prin podea. În schimb, frânturi dintr-o conversație de acum patru ani îmi învolburează mintea.

„Cine era?"

„Nimeni."

„Dar ai fost..."

„Nimeni, Mal."

– Da? îl întreabă ea pe Dordevic, și în urechi aud un vuiet puternic.

Știu totul despre ea… numele, vârsta, chiar și adresa la care stă. Sau, cel puțin, la care stătea acum câțiva ani. Este posibil să se fi mutat. Să nu mai lucreze la bancă, să nu mai meargă la sală la Pure Barre, să…

– Nu este nepermis, îi spune ea lui Dordevic, care începe să gesticuleze în dezacord.

Tot corpul îmi tremură și nu mă pot concentra.

– Te simți bine? mă întreabă o voce la ureche. Nolan. Tocmai și-a terminat jocul. Mal?

Întind o mână tremurândă spre Dordevic.

– Remiză? ofer eu.

Este prima dată.

Expresia lui devine din confuză neîncrezătoare, apoi ușurată atunci când acceptă. Amândoi știm că, dacă am fi continuat, câștigam, dar… nu pot. Nu acum.

– La urma urmei, nu ești așa un mare talent, nu? chicotește el.

Eu o iau deja la fugă spre baie când îl aud pe Nolan spunându-i că este un cretin.

Mă spăl pe față, tremurând din toate încheieturile. Îmi amintesc că nu-i nimic, pentru că nu s-a întâmplat nimic. S-a întâmplat acum un an. „Nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic…“

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă Nolan în clipa în care ies din baie.

M-a așteptat și aproape că mă ciocnesc de pieptul lui.

– Eu… Îmi pare rău pentru remiză.

– Nu-mi pasă. Cine era arbitrul?

La naiba! A observat.

– Nimeni. Eu doar…

Dau să îl ocolesc, dar o mână se strânge pe brațul meu.

– Mallory, nu ești bine. Ce s-a întâmplat?

Tonul lui este ferm. La fel și al meu:

– Am nevoie de un minut, Nolan. Poți, te rog, să…

– Domnule Sawyer? Un grup de jucători se apropie de noi. Suntem mari fani. E posibil să ne dați un autograf…

Profit de ocazie și scap de lângă el, de Heather Turcotte, de șah. La hotel, mă închid în camera mea, mă întind, respir adânc pentru a-mi limpezi mintea.

„Poate, dacă ți-ai fi văzut de treaba ta, nimic din toate astea n-ar fi…“

Nu.

Îmi golesc mintea din nou, de data asta definitiv, și mă cufund încet într-un somn binecuvântat fără vise.

Mă trezesc în miezul nopții, simțindu-mă mai mult în firea mea.

Când ies pe furiș să merg la baie, găsesc o pungă maro în afara ușii. Înăuntru este un sendviș, o sticlă de Fanta și un pachet de Twizzlers.

CAPITOLUL 14

Ultima zi este combinația perfectă de șah provocator, mize mari și lucru în echipă. Știm deja că nu avem suficiente puncte să luăm aurul, dar dacă ne jucăm bine cărțile, reușim să urcăm pe podium.

Și o facem. Decid să-mi scot din minte evenimentele din ziua precedentă și să mă concentrez la joc. Adversarul meu încearcă un gambit Muzio. Sunt confuză pentru scurt timp, apoi îmi amintesc că am revăzut mutarea cu Defne și știu exact ce să fac. Nu prea facem praf Rusia, dar o șifonăm puțin. La festivitatea de premiere, ne strângem cu toții pe treapta cea mai de jos a podiumului, imnul național amestecându-se în urechile mele cu blițurile camerelor. Tanu mă trage spre ea, Emil strigă: „Așa se face!“, iar Nolan ne aruncă o privire pe jumătate mulțumită, pe jumătate plină de reproș. Simt că fac parte din ceva. Cum n-am mai simțit de mult, de foarte mult timp.

Este un stupid turneu de șah. Am jurat că nu-mi va păsa și totuși mă simt fericită. În mulțime, o văd pe Eleni Gataki de la BBC care ridică încurajator degetul mare spre mine și îi fac cu mâna uluită. Cred că încep să cunosc oameni din lumea șahului.

– Hai, Mal, presa vrea să ne ia un interviu, îmi spune Tanu după aceea.

– Oh... De fapt, prefer să nu.

– De ce? Este *CNN!* Așa devine Anderson Cooper[10] prietenul meu cel mai bun!

– Cred că îl are deja pe Andy Cohen...

– Trebuie să vii, insistă ea. Tu ești motivul pentru care am câștigat. O, lasă sprânceana aia în jos, Emil, știi că este adevărat!

– Serios, sunt în regulă.

– Dar...

– Nu vrea, spune Nolan pe un ton calm, dar categoric.

Îi trimit o privire recunoscătoare. Se uită lung la mine de parcă n-ar fi observat sau nu-i pasă de recunoștința mea. Mă gândesc la incapacitatea mea frustrantă și absolută de a-l citi când cineva mă bate pe umăr.

– Domnișoară Greenleaf. Este un bărbat mai în vârstă îmbrăcat într-un costum gri. Barba lui este lungă ca a unui gnom de grădină, cu un accent pe care nu îl pot repera. Pot să te felicit pentru victorie?

– Oh... desigur.

Caut un mod politicos de a-l întreba cine este și nu găsesc nici unul.

– A fost un efort de echipă.

El dă din cap.

– Dar ai fost de departe cel mai impresionant jucător din echipă.

– Nu mai mult decât Nolan.

Bărbatul râde. Totuși, privirea lui este scrutătoare.

– Este greu să mai fii impresionat de Sawyer zilele astea. Ne-a obișnuit cu un anumit nivel de performanță. Unii spun chiar că a *distrus* șahul.

Mă încrunt, gândindu-mă la oamenii care l-au recunoscut în ultimele zile, spunându-i că s-au apucat de șah după ce l-au văzut jucând.

– Nu cred că este adevărat. Simt că vreau să apăr numele lui Nolan Sawyer? O să înceapă să plouă cu broaște dintr-o clipă în alta. A făcut șahul vizibil și popular.

– Cu siguranță. Dar mereu câștigă. Nu a mai avut un rival de ani întregi, iar oamenii se implică rareori într-un sport al cărui rezultat este un final stabilit dinainte. Știu ce zic. Eu organizez turneul Challengers.

– Oh!

Îmi sună cunoscut, dar nu știu de ce și nu-mi pasă. Bărbatul ăsta, privirea lui de șoim și lucrurile ciudate pe care le spune despre Nolan mă fac să nu mă simt în largul meu.

– Îmi pare rău. Fac un semn undeva în spatele meu. Trebuie să mă văd cu colegii de echipă.

– Am auzit multe despre tine, domnișoară Greenleaf. Am crezut că zvonurile sunt exagerate și totuși...

Privirea lui este lungă și scrutătoare. Îmi vine să mă cuprind cu brațele.

– Du-te! Prietenii te așteaptă. Oricine ar fi ei.

„Bleah!“

Mă îndepărtez, verificându-mi telefonul ca să par ocupată. Am un mesaj de la Defne („Te-ai descurcat bine, scumpo“) și milioane de la Darcy... se pare că amândouă și-au petrecut ultimele patru zile dând refresh la pagina ChessWorld.com.

Darcybutt: *BRONZ!!!!!!*

Darcybutt: *Tu și Nolan ați obținut cele mai multe puncte din istoria Jocurilor Olimpice. Ar trebui să vă căsătoriți și să faceți un copil. Ar fi atât de bun la șah!*

Darcybutt: *Sau ar fi groaznic. Ar trece cu greu prin viață apăsat de o dezamăgire copleșitoare. Ți-ar purta pică până la adânci bătrâneți. Ți-ar lua cheile de la mașină și te-ar duce la azil în clipa în care lași garda jos. Bine, renunțăm la planul ăsta.*

Darcybutt: *Ajungi acasă mâine-seară, nu? Mi-e dor de tine. Sabrina îmi vorbește doar ca să spună „Bleah“.*

Mallory: *Cum să nu. Și când spune bleah, de fapt înseamnă te iubesc. Sau ceva de genul.*

Mallory: *Ce cadou vrei din Canada?*

Darcybutt: *O parteneră pentru Goliat.*

Oftez. Și atunci aerul îmi iese brusc din plămâni pentru că Tanu mă îmbrățișează din nou și un nor de lavandă mă învăluie.

– Ultima seară la Toronto! Știi ce înseamnă asta, nu?

– Mă gândeam să fac o plimbare prin centru…

– Oh, nu. În nici un caz. Se trage înapoi și îmi cuprinde fața între mâini. Ochii ei ca două steluțe pline de emoție. În seara asta, Mallory, jucăm *Popice!*

Popice e un joc ca șahul.

De fapt: popice *este* șah… fără ceas sau fișă de punctaj, înconjurat de cutii de bere pe jumătate goale și cântece Salt-N-Pepa mai vechi decât noi, sub lumina unui proiector LED cu cer înstelat pe care o fată din Belgia l-a adus drept „cadou ca să facă puțină căldură în camerele de hotel“.

Este o petrecere multiculturală studențească, unde joci șah în loc să învârți sticla. Din motive pe care trebuie să le atribui abilităților de planificare de evenimente ale lui Tanu și Emil și reputației lui Nolan, au loc chiar în zona *noastră* comună. Oamenii vin și pleacă încontinuu preț de ore întregi, aducându-și seturile și jucând șah pe bandă rulantă.

Șah pe dezbrăcate.

– La 19 ani e legal să bei, Mal, spune Tanu când refuz o băutură fructată pentru a doua oară. Și-a pierdut un nebun și șosetele acum vreo zece minute.

Este legal! Ca o captură *en passant!* Sau ca scoaterea reginei din joc! Sau ca roca... La naiba, îmi pare *atât* de rău!

Își varsă paharul pe italianul învins ieri de Nolan și se apucă iute să picteze mustăți pe un japonez drăguț, uitând cu totul de fata de 18 ani care sunt.

Mă întorc la jocul meu rapid împotriva unei fete din Sri Lanka cu care m-am împrietenit după ce i-am observat insigna cu Silas din *Dragon Age*. Este foarte drăguță și o jucătoare extraordinară pe deasupra, iar Mallory de acum câteva luni s-ar fi dat la ea. Am jurat pe toți sfinții că nu voi juca pentru distracție. Da, exact asta fac. Nu, *nu* aș vrea să vorbesc despre asta.

– ... data aia, când Nolan a furat un cal negru de pe tabla lui Kaporani la turneul GE și toate partidele au fost amânate cu douăzeci de minute din cauza căutărilor?

– Asta a fost după Gibraltar, când Kaporani mi-a înlocuit apa cu oțet distilat.

– Ne-am răzbunat pentru asta cu bomba cu sclipici. A strălucit *luni* întregi.

Oamenii râd. Emil și Nolan sunt pe canapea, jucând în echipă tactică, înconjurați de un amestec de vechi prieteni și fani. O fată, de exemplu, aproape la fel de blondă ca mine, stă ghemuită lângă Nolan. Greu de spus ce simte el în privința asta, din moment ce este atât de concentrat la jocul lui. Probabil și-a trecut o mână prin păr, pentru că este oarecum ciufulit și irezistibil de atrăgător.

Altceva despre care aș prefera să nu vorbesc.

– Trebuie să fie tare să joci cu el, spune fata din Sri Lanka, urmărindu-mi privirea.

Privesc în altă parte.

– Poate fi cam neisprăvit, spun eu, deși chiar nu a fost așa cu mine.

Ea chicotește, încet și gutural. Chiar e genul meu.

– Toate geniile sunt. Am auzit că are un IQ de 190. Poate mai mare, dar testele nu pot măsura asta.

– Nu mănâncă friptură cum o face cineva cu un IQ de 190, mormăi eu supărată.

– Poftim?

– Nimic. Apropo, șah-mat. Mă ridic în picioare, ștergându-mi palmele de colanți și abandonându-mi planurile de seducție cu jumătate de inimă. Inima mea nu prea are chef sau poate sunt prea obosită să mi-o trag. A fost minunat să te cunosc. Trebuie să mă trezesc devreme și...

– Unde te duci, Mal? Tanu apare de nicăieri. Nu este nici măcar miezul nopții!

– Oh, nu trebuie să o lăsați mai moale pentru mine. Doar că trebuie să mă duc să cumpăr cadouri pentru surorile mele mâine-dimineață, așa că...

– Dar nu pleca *acum!* Nu vrei pizza?

– Pizza?

– Da, hai să luăm niște pizza!

– Sunt cam obosită și...

– Atunci ne ducem să o luăm noi și venim cu ea! Se întoarce și strigă amețită: Cine vrea pizza la miezul nopții?

Poate pentru că Tanu este sufletul petrecerii sau pentru că pizza este cea mai bună mâncare din lume, dar în jumătate de minut muzica se oprește și în spațiul nostru comun nu mai rămâne nimeni în afară de mine.

Poate că am 80 de ani pe dinăuntru, dar: ce liniște binecuvântată!

– Nu vii? întreabă de la ușă blonda care era cu Nolan mai devreme.

Are un accent foarte frumos. Dar nu am vorbit niciodată cu adevărat, așa că nu înțeleg de ce ar vrea să știe dacă...

– Nu.

Tresar și mă întorc. Nolan... vorbea cu Nolan.

Care mai este încă pe canapea.

– Sigur?

Abia dacă îi mai aruncă o privire.

– Foarte.

Probabil urăște pizza. Mănâncă doar calzone sicilian autentic făcut cu roșii cultivate la poalele muntelui Etna.

În fine. Mă duc la culcare.

– Nolan, când se întoarce Tanu, îi spui tu că m-am dus la culcare? Flutur o mână în aer pe după scaune, table de șah, canapea. Noapte...

Mâna lui mă apucă brusc de încheietură. Sunt prea surprinsă ca să mă mai desprind din strânsoarea lui.

– Hai să jucăm un pic, Mallory!

Eu mă blochez. Încremenesc. Și de data asta mă desprind din prinsoarea lui.

– Ți-am spus că nu...

– ... joci în afara antrenamentelor și turneelor. Da. Dar ai jucat toată noaptea, în afara antrenamentelor și turneelor. Cu cinci persoane diferite.

Afișez un pufnet zeflemitor.

– Ai numărat?

– Da. Ridică privirea spre mine. Stelele dansează pe alocuri peste linia maxilarului lui, a pomeților. Eram convins că o să-ți închei noaptea în camera lui Bandara.

– Bandara?

– Ruhi Bandara. Tocmai ați jucat împreună.

Fac un pas în spate și refuz să recunosc că am avut același gând. În schimb, zic:

– Nu vreau să joc împotriva ta.

– Este o problemă, pentru că eu îmi doresc *foarte* mult să joc împotriva ta.

Tremur, pentru că parcă ar spune altceva. Precum...

Nu știu.

– Ai jucat deja.

– O singură dată.

– O dată a fost de ajuns.

– O dată a fost *nimic*. Am nevoie de mai mult.

– Sunt sigură că sunt o mulțime de oameni cărora le-ar plăcea să joace. Care *probabil* ar plăti doar să stea vizavi de tine.

– Dar eu te vreau pe tine, Mallory.

Înghit în sec, apoi îmi întorc privirea. Are dreptate... Am încălcat deja toate regulile mele *fără șah în afara muncii.* Deci să mă mai opun atât de tare?

Poate pentru că l-am văzut jucând. Am văzut că este genial, că citește pozițiile dintr-o privire, că face lucruri pe care nici măcar nu le pot înțelege. Dacă am juca, aș pierde. Și da, urăsc să pierd, dar nu este o partidă corectă. Deci jucătorul numărul unu din lume este mai bun decât reticenta bursieră a Zugzwang din acest an. Mare lucru. Un subiect la fel de demn de știre precum a fi mai lent decât Michael Phelps la 1200 m fluture.

Atunci poate că mă deranjează altceva. Nu că voi pierde, ci că el va ști că am pierdut.

Da. Interesul, obsesia, fascinația pe care pare să o aibă față de mine au apărut pentru că l-am bătut. *O dată*. Sunt bună la șah de la natură, dar nu sunt mai bună decât cineva care este la fel de bun de la natură și are decenii de pregătire profesională. Am juca, el ar câștiga, apoi eu aș fi la fel ca toți ceilalți: cineva care a fost învins de Nolan Sawyer.

Fascinația lui față de mine ar scădea brusc și...

Ar fi un lucru bun, nu-i așa? Nu-mi place ca Nolan Sawyer să apară la mine acasă și să vorbească despre *Riverdale* cu surorile mele, nu-i așa? Ar trebui să accept să joc și să încheiem odată cu povestea asta.

Și totuși...

– Nu, mă aud spunând.

El își încleștează maxilarul.

– Bine, atunci. Se relaxează și se întinde peste sticle, piese de șah, pungi cu chipsuri pe jumătate mâncate, ia un creion și un fluturaș al Federației Germane de Șah. Ia loc!

– Ți-am spus, eu...

– Te rog, spune el și ceva în tonul lui mă oprește.

Încerc să-mi amintesc ultima dată când l-am auzit spunând asta. Ceva atât de simplu, *te rog!* Nu-i așa?

– Bine.

Mă așez în fața lui, cât se poate de departe. Uite cu ce mă aleg pentru că refuz pizza.

– Dar nu am de gând să joc, așa că...

– Șah.

– Poftim?

– Ai spus că nu o să joci șah. N-ai menționat nimic altceva, așa că...

El întoarce fluturașul spre mine. A desenat un pătrat de trei pe trei, a pus un X într-un spațiu și...

Râd.

– X și 0? *Serios?*

– Dacă nu cumva ai Uno la îndemână? Dame? Operation?

– Asta e mai rău decât Candy Crush.

El zâmbește. Strâmb.

– Nu-i spune lui Tanu sau o să-mi mai pună o altă piuneză sub pernă.

– O *alta?* Clatin din cap amuzată. N-ai cum să vrei să joci X și 0.

El ridică din umeri și soarbe lung din berea IPA.

– Am putea ridica miza. Să fie distractiv.

– N-am de gând să joc pentru bani.

– Nu vreau banii tăi. Ce zici de întrebări?

– Întrebări?

– Dacă câștig, pot să-ți pun o întrebare, orice întrebare vreau, iar tu răspunzi. Și invers.

– Ce să-ți dorești să mă întrebi care...

– Batem palma?

Pare o idee proastă, dar nu știu de ce, așa că încuviințez din cap.

– Batem palma. Cinci minute. Apoi mă predau.

Îi smulg creionul dintre degete și notez 0.

Primele trei partide sunt remize. A patra îmi revine mie și zâmbesc din toată inima. Îmi place să câștig.

– Deci pot să pun o întrebare?

– Dacă vrei.

Nu știu sigur ce să întreb, dar nu vreau să-mi pierd premiul. Îmi storc creierii pentru o clipă, apoi știu:

– Ce este turneul Challengers?

El își arcuiește o sprânceană.

– Întrebarea ta pentru mine este ceva ce ai putea căuta cu ușurință pe Google? Mă simt ușor stânjenită, dar el continuă: Turneul care stabilește ce jucător se va confrunta cu actualul campion mondial la șah.

– Care ai fi tu?

– În acest moment.

Eu pufnesc încet.

– Și în ultimii șase ani.

– Și în ultimii șase ani.

Nu există nici o urmă de laudă în vocea lui. Nici o urmă de mândrie. Dar mă gândesc pentru prima dată că a devenit campion mondial la aceeași vârstă la care eu am părăsit șahul pentru totdeauna. Și dacă aș mai fi rămas în joc doar câțiva ani, ne-am fi întâlnit mult mai devreme. În cu totul alte circumstanțe.

– Challengers are zece jucători, care se califică câștigând alte superturnee sau sunt selectați pentru ratingurile FIDE mari pe care le au. Concurează unul împotriva celuilalt. Apoi, câteva luni mai târziu, câștigătorul concurează pentru titlu la Campionatul Mondial.

– Cel al cărui premiu este de 2 000 000 de dolari?

– Trei, anul ăsta.

Inima îmi tresare în piept. Nici nu-mi pot închipui ce ar putea face pentru familia mea o asemenea sumă de bani. Nu că aș putea să câștig împotriva lui Nolan într-o partidă de mai multe zile. Sau că aș ajunge la Challengers, din

moment ce nu sunt invitată la superturnee și ratingul meu este momentan ca guma pe talpa unui pantof.

Iau creionul puțin prea smucit și mai desenez un pătrat. Mintea mea trebuie să se mai concentreze încă la bani pentru că Nolan câștigă următorul joc.

Îmi dau ochii peste cap.

– N-am fost atentă. Chiar nu meriți...

– De ce ai renunțat la șah la 14 ani?

Mă încordez.

– Poftim?

– În septembrie, după Philly, ai spus că moartea tatălui tău nu a fost motivul pentru care ai renunțat la șah. Atunci?

– N-am fost niciodată de acord că întrebările o să fie despre...

– Am fost de acord cu orice întrebare. Nu mă slăbește din priviri, cu o urmă de provocare în tonul vocii. Desigur, poți oricând să te retragi din joc.

Este exact ce ar trebui să fac. Să mă retrag și să-l las pe Nolan cu întrebarea lui stupidă și intruzivă. Dar nu mă pot determina să fac asta și, după câteva secunde în care îmi mușc buzele și simt o dorință arzătoare de a tatua următorul 0 pe pielea lui, spun:

– Eu și tata ne-am înstrăinat o vreme – „trei ani, o săptămână și două zile“ – înainte să moară. Am încetat să mai joc atunci.

– De ce v-ați înstrăinat?

– Sunt două întrebări. Și dacă câștigi din nou, nu sunt permise alte întrebări pe aceeași temă.

El se încruntă.

– De ce nu?

– Pentru că *așa* spun eu, răbufnesc.

El tace o secundă, dar îmi citește bine tonul, pentru că dă din cap.

După aceea, mai ajungem la remiză cu câteva jocuri. Mai exact: douăzeci și trei de jocuri. Devine evident că nici unul dintre noi nu vrea să fie în situația de a i se pune următoarea întrebare când câștig cel de-al douăzeci și patrulea joc, iar Nolan își dezlănțuie străvechiul sine, lovind cu pumnul în masă. Sincer, e o senzație plăcută.

Mi-am irosit întrebarea despre Challengers, așa că mă gândesc bine ce aș vrea să știu despre el. Ceva despre relația lui cu Koch, poate? Povestea cu

surorile Baudelaire? Bunicul lui? E ceva ce mă întreb de săptămâni, dar mi se pare prea mult.

Pe de altă parte, el a întrebat despre tata şi *simt* că vreau să mă răzbun. Poate chiar să fiu răutăcioasă.

– Acasă, când Sabrina te-a întrebat cu cine faci sex, ai spus... lucruri *contradictorii* şi...

Îmi las cuvintele să plutească în aer.

– Care este întrebarea? Cu cine fac sex?

Confirm repede din cap. Îmi simt obrajii în flăcări. Îmi regret deja întrebarea.

– Cu nimeni.

Hm?

– Poftim?

– Nu fac sex. Sau, cel puţin, nu am făcut niciodată.

Am nevoie de câteva momente ca să pricep cuvintele. Ca să le absorb cu adevărat: Nolan Sawyer, Ucigaşul de regi, recunoscând cu voioşie că este virgin la 20 de ani. Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta. Dar...

Nu. Am înţeles greşit. Dar chestia cu surorile Baudelaire?

– N-ai făcut niciodată sex, repet eu.

– Nu, spune el, încrezător, calm, de parcă n-ar avea nimic de demonstrat nimănui, de parcă nu-i pasă să fie altcineva decât el însuşi, pe deplin el însuşi.

Cel puţin aici, astă seară, cu mine.

– Oh! Simt că ar trebui să fiu cu băgare de seamă. Deci tu...? Adică, eşti mulţumit cu asta sau îţi doreşti asta...?

Mă înroşesc mai tare.

Lui i se face milă.

– Mi-aş dori să fac sex?

Dau din nou din cap. Doamne, pot vorbi. Sunt mai *bună* de atât.

– Nu. Nici nu se gândeşte la asta. Nu până de curând.

– Ce... ce s-a schimbat recent?

El se uită lung o clipă.

– Fără alte întrebări pe temă, mi s-a spus. Colţul gurii lui se curbează într-un zâmbet. În plus, am auzit că tu faci sex cât pentru noi doi.

Gem.

– Abia dacă am... N-ar trebui să crezi niciodată nimic din ce spune Darcy...

– Nu e ca și cum ar fi un lucru rău.

Mai desenează un pătrat. Sunt încă tulburată și el câștigă imediat.

– Ce ai de gând să faci la sfârșitul bursei tale?

– Ce știi despre bursa mea?

– Nu se răspunde la întrebări cu alte întrebări.

Îmi dau ochii peste cap.

– O să-mi caut un job de mecanic auto. Ai vreo pistă?

– Și cu șahul cum rămâne? Ai de gând să nu mai joci?

– Da. Îi fur creionul din mână. Nu există viitor pentru mine în șah.

El pufnește.

– Nu poți pur și simplu...

– Am răspuns la întrebare. Următoarea rundă!

El îmi aruncă o privire enervată și încăpățânată și câștigă imediat. Cum? El bea, dar eu sunt cea care dă greș. În fine... Îmi dau ochii peste cap.

– Fără alte întrebări pe temă.

Se aplecă spre mine deasupra mesei, cu ochi negri serioși, luminițele licărind pe pielea lui.

– Știi cât ești de incredibilă?

Nu pot să respir. Pentru o clipă. Așa că mă chinuiesc să râd.

– Serios? Îți iroșești întrebarea cu asta?

– Vorbesc serios. Îți dai seama cât ești de excepțională, Mallory?

– Ce vrei să...

– N-am mai văzut niciodată ceva precum ce faci tu în șah. *Niciodată*.

– Eu... Tu ești de zece ori mai bun decât mine. Te-am bătut *o dată*, în timp ce jucam cu albul, și probabil te așteptai să fie un joc ușor.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. El se aplecă și mai aproape. Miroase a săpun, a bere și a ceva bun și întunecat. Știi cât ești de *bună?*

Ochii mei îi susțin pe ai lui.

– Da, știu. Aproape că doare să recunosc asta. Acest talent fără margini pe care îl am, pentru ceva ce mi-am jurat că nu o să continui... o promisiune de care am de gând să mă țin până în pânzele albe. Te deranjează că sunt atât de bună?

– Nu. Nu minte. Minte vreodată? Poate că ar trebui. Dar...

Își lasă *dar*-ul suspendat misterios în aer.

– De ce?

Cloncăne din limbă.

– Nu ți-ai câștigat dreptul la o întrebare.

Un pătrat nou. Un joc nou. O nouă victorie pentru Nolan. A venit rândul meu să dau cu pumnul în masă. Sticla lui Nolan, acum goală, scoate un zăngănit pe plasticul ieftin, iar iritarea mi se ridică în gât. La naiba cu jocul acesta!

– Trișezi? întreb eu pe un ton acid.

Furioasă.

– Nu. Dar este fascinant cum ți se modifică performanțele când îți pierzi cumpătul. Poate vrei să lucrezi la asta.

– Nu-mi pierd cumpătul, iar performanța mea la X și 0 este cu greu...

– Întrebare, mă întrerupe el, cu o notă ascuțită în voce. De ce te prefaci că nu vrei asta?

– Asta?

Face un semn în jur. Dar apoi spune:

– Șahul. De ce te prefaci că nu *vrei* să joci?

– Nu mă *cunoști*, mă răstesc eu. Pur și simplu, nu-mi place atât de mult șahul.

El scutură din cap cu o urmă de zâmbet pe buze și mai desenează un pătrat... apoi câștigă ușor când eu bâjbâi. Îmi tremură mâinile și *așa* m-am săturat de...

– Și tu simți asta, nu-i așa, Mallory? Tonul lui este insistent. Grav. Când joci, simți același lucru pe care îl simt și eu.

Strâng din dinți.

– Habar n-am ce simți tu. Șahul este un joc stupid de societate și...

– Este un joc stupid de societate, dar este al *tău*. Am văzut cum te uiți la piese. Este lumea ta, nu-i așa? Cea pe care o alegi pentru tine, în limitele impuse de tine. Poți fi regina acolo. Regele. Calul. Ce vrei tu. Există reguli și, dacă le înveți suficient de bine, atunci le poți controla. Vei putea salva piesele de care îți pasă. Spre deosebire de viața reală, nu?

Cum îndrăznește să se poarte de parcă mă *cunoaște*, de parcă el...

Îl urăsc.

Nu-mi amintesc ultima dată când am fost atât de furioasă. Simt că mi se face rău. Îi smulg fluturașul din mână și mai fac un pătrat, aproape rupând hârtia. Am nevoie de șapte încercări, dar câștig în cele din urmă.

– Ce naiba *vrei* de la mine? mă răstesc eu, aplecându-mă mai aproape cu o privire încruntată.

El arcuiește o sprânceană.

– Pentru că nu înțeleg, aproape țip. *De ce* ești aici când ai un turneu săptămâna viitoare? De ce presupui că știi ceva despre mine? De ce îți pasă măcar ce cred eu despre șah...

Închei cu un pufnet furios și nesuferit.

Dacă Nolan este afectat în vreun fel, nu o arată.

– Credeam că începi să-ți faci o idee.

– Nu-mi fac. *Spune*-mi doar ce vrei și...

Un zgomot puternic.

Mă întorc spre ușă. Tanu și ceilalți intră în încăpere, ținând în mână un teanc de cutii cu pizza, țipând ceva despre reducerile la pepperoni și anșoa. Îmi dau seama cât de aproape sunt de Nolan și mă retrag. El continuă să mă privească lung, cu umbra unui zâmbet trist pe buze.

– Cred că jocul s-a terminat, spune el, ridicându-se să o ajute pe Tanu. Noapte bună, Mallory. Și mult noroc.

CAPITOLUL 15

Darcy adoră hanoracul cu porcușor de Guineea pe care i l-am cumpărat („deși este o scuză ieftină pentru că Goliat nu o să vrea să se împerecheze cu un porcușor 2D“) și chiar și Sabrina este impresionată de noile patine de la Maple Leaf pentru care aproape că am ratat avionul ca să i le cumpăr și aproape nu mi-au încăput în bagaj.

Dar dragostea ei pentru mine vine și pleacă.

– Tu ești cea mai bună! îmi spune miercuri, după ce o duc la McKenzie.

Dar joi, când o găsesc plângând în sufragerie din cauza unui lucru postat de McKenzie pe rețelele de socializare, îmi zice:

– De ce trebuie să fii atât de *băgăcioasă?* De ce nu-ți vezi *niciodată* de treaba ta?

– Dacă îmi găsesc cadavrul într-un șanț, îi spun mamei, spune poliției să nu o verifice pe ea. Probabil ea a făcut-o, dar nu vreau să-și petreacă viața în închisoare.

– Nu e vorba doar despre tine. E supărată pe toată lumea.

– Eu eram la fel de intensă la 14 ani?

Este o întrebare atât de ridicolă!

Am încă 18 ani, dar mă simt bătrână ca doamna din *Titanic*. Cu excepția situațiilor în care mă compar cu Easton și mă simt blocată la pubertate.

– Te-am rugat o dată să nu mai lași borcanul cu unt de arahide deschis și mi-ai spus că sunt un dictator.

Gem.

– O să fie și Darcy așa?

– Da. Mă mângâie pe umăr. Deși va lăsa borcanul de Nutella deschis.

Una peste alta, totuși, m-am întors din călătoria mea și am avut revelația uluitoare că nu s-a întâmplat nici o urgență care să pună în pericol viața cuiva și că, fără mine, familia mea... s-a descurcat foarte bine. Sunt pe jumătate șocată, pe jumătate ușurată.

Oz și Defne sunt la Pasternak, ceea ce înseamnă că eu sunt în mare parte nesupravegheată. Ar trebui să folosesc timpul pe care îl am în plus pentru a

prinde din urmă maratonul de lectură din García Márquez la care m-am înscris pe Goodreads, să memorez capitalele mondiale, să-mi vopsesc părul în verde. Orice, sincer. În schimb, studiez jocurile lui Nolan.

Furia ultimei noastre nopți din Toronto s-a transformat într-o ranchiună rece. Nolan a spus multe lucruri despre mine, unele adevărate... din pură coincidență. Un ceas stricat arată ora exactă de două ori pe zi. Totuși, nu avea nici un drept. Jocul lui cu întrebări a fost stupid. Sper să nu-l mai văd niciodată. Probabil că nu o să se mai întâmple.

Dar vreau să studiez capodoperele care sunt jocurile lui, iar mâinile mă mănâncă din dorința de a le afișa pe motorul de șah. Mă delectez cu capacitatea lui extraordinară de a-și uza adversarii, de a-i priva de un joc activ pentru a da, mai apoi, lovitura ca un tigru. Dezvolt o obsesie mai mult decât îngrijorătoare și, probabil, de aceea mă gândesc la el când, duminică seară, mă potrivesc cu un tip pe nume Alex într-o aplicație.

Alex: *Hei!*

Mal: *Îmi place la nebunie câinele din poza ta de profil, este un pitbull?*

Telefonul meu vibrează imediat cu un răspuns, dar timp de câteva minute sunt prea distrată să mă întind pe spate pe canapea și să analizez varianta Sawyer pentru Apărarea Berlin ca să mai verific.

Alex *Da. Ce-ai mai făcut?*

Ce am *mai făcut?* Este o întrebare ciudată. Revin la poza lui de profil, gândindu-mă că mi se pare puțin cunoscut. Este drăguț. Păr negru. Ochi negri. Nu chiar atât de negri, totuși. Nu la fel de negri ca...

Mal: *Ne-am mai întâlnit?*

Alex: *Glumești?*

Nu. Nu glumesc. Din fericire, îmi amintește înainte de a fi nevoită să recunosc.

Alex: *Am fost împreună la școală. Eram cu un an mai mare decât tine. Te-am invitat la balul juniorilor.*

Oh. *Acel* Alex... numai că are păr pe față acum. Îmi amintesc. Fusese atât de... insipid. Probabil motivul pentru care nu m-am mai gândit la el de

atunci.

Mal: *Îmi pare rău, nu ți-am recunoscut poza. Ce mai faci?*
Alex: *Bine! Sunt la Rutgers. Tu?*
Mal: *Nu sunt la școală.*
Alex: *Îți iei un an de pauză? Ți se potrivește, după poza de profil. Ai fost mereu foarte sexy, dar acum…*

Următorul mesaj este compus din trei emoticoane cu flăcări. Având în vedere motivul pentru care sunt pe aplicația asta, poate ar trebui să mi se pară măgulitor în loc de… câh!

În schimb, mă întreb cum ar face Nolan asta. Să fie online. Să agațe. Prost, probabil. Nu este virgin? Inutil să mai bat apa în piuă.

Dar este atât de greu să mi-l imaginez făcând ceva prost. Cu ochii lui negri și atenți, modul precis și hotărât în care mâinile lui mari se închid pe piesele de șah, vocea lui, mereu atât de prudentă, strategiile lui frumoase și extraordinare. La Jocurile Olimpice, când făcea o greșeală sau regreta o mutare, murmura în barbă cuvinte nedeslușite. Uneori firicele de păr de la ceafă mi se înfiorau și nu ar fi trebuit să fie o senzație plăcută, dar…

Telefonul sună din nou și mă uit la el cu o tresărire. Am uitat că îl am în mână.

Alex: *Vrei să ne vedem cândva, să mai stăm de vorbă?*

Să ne-o tragem, vrea să spună. Deși este destul de subtil în privința asta. Pun pariu că Nolan nu ar fi nici pe departe la fel de discret. Pun pariu că ar spune ceva de genul „să întreținem raporturi sexuale“ și…

Oh, Doamne!

Oh, *Doamne!*

Mal: *De fapt, probabil mai bine nu. Sunt prea ocupată cu munca, nici nu ar trebui să fiu online. Îmi pare rău că te fac să-ți pierzi vremea.*

Îmi pun telefonul pe mut și, când vibrează cu răspunsul lui Alex, nu mă mai obosesc să verific. De ce naiba mă gândesc la Nolan în clipa asta, în timp ce stabilesc o întâlnire cu o altă persoană? Ce caută în mintea mea?

Gata! Am terminat. Este supărător. Confuz. Prost. Fără precedent. Gata cu jocurile Nolan! Gata cu Nolan! Trebuie să… Nu pot să mă mai gândesc la el.

„De mâine“, îmi spun în timp ce aștept ca apa de la duș să se încălzească suficient. „Nu mă mai uit la jocurile lui. Îl scot din sistem. De mâine.“

Chiar cred asta. Până vine mâine.

*

Articolul este în *Vanity Fair*.

Ceea ce este o problemă în sine pentru că nu mai am acces la articole gratuite luna asta. Înseamnă că, atunci când Easton îmi trimite mesaje („Îți faci de cap cu el? E bine de știut că trebuie să aflu despre viața prietenei mele din *Vanity Fair!!!*“), pot să văd titlul („Sawyer ia locul al doilea la turneul Pasternak, face remiză cu Koch în volatila partidă finală“) și nimic altceva.

Tocmai m-am trezit după ce m-am răsucit toată noaptea de pe o parte pe alta. Afară este încă întuneric, strălucirea telefonului îmi străpunge ochii îngroziți, iar Goliat se linge cu mândrie la fund undeva lângă urechea mea stângă.

Chiar îmi urăsc viața.

Mallory: *N-am acces la articol. Prea lung, l-ai citit?*

Mallory: *Apropo, ce mai faci? Te-a capturat vreo Yeti și te-a făcut mireasa ei?*

Boulder Easton Ellis: *VREI să citești asta.*

Mallory: *Sunt săracă și îl urăsc pe Jeff Bezos.*

Boulder Easton Ellis: *Este* Washington Post *și FOLOSEȘTE MODUL INCOGNITO, Doamne, ce se întâmplă cu tine? Bleago!*

Modul incognito funcționează, și eu cum de nu am știut despre asta? Mă întreb cum să exploatez aceste noi cunoștințe când primul paragraf al articolului îmi atrage atenția.

... că Sawyer părea neobișnuit de ieșit din formă. Bineînțeles, ieșit în formă pentru numărul 1 mondial înseamnă tot mai bun decât majoritatea Super MM-ilor, dar mulți au fost surprinși când s-a clasat pe locul al doilea la unul dintre cele mai importante turnee ale anului... și nu a participat la festivitatea de premiere.

„Părea obosit“, a spus Andreas Antonov, MM-ul georgian, într-un interviu. „Ceea ce nu este surprinzător, din moment ce a venit direct de la Toronto și a jucat prima partidă la o oră după aterizare. Decizia lui Sawyer de a participa la Jocurile Olimpice a iscat multe discuții în

comunitatea de șah. A fost singurul jucător din Top 20 care a ales să facă acest lucru.

„Asta se întâmplă când pui șahul pe locul al doilea după iubită", a spus Koch, câștigătorul Pasternak, pentru ChessWorld.com. „Era Sawyer în șah s-a încheiat. Luna viitoare voi câștiga la Challengers, iar apoi la Campionatul Mondial."

Chiar dacă Sawyer nu a vorbit public despre viața sa personală, pare posibil ca Koch să se fi referit la Mallory Greenleaf, o jucătoare talentată care a început să atragă atenția după Philadelphia Open. Greenleaf are în prezent un rating de 1.892, dar urcă rapid în clasament. La Jocurile Olimpice, Greenleaf și Sawyer au făcut parte din echipa SUA, alături de Tanu Goel (clasament: #295) și Emil Kareem (clasament: #84) și s-au clasat pe locul al treilea. Au fost văzuți împreună și în afara turneului (vezi poza aici)...

Dau clic pe link, care mă duce abia la pagina șase. Este o fotografie cu mine și Nolan în ultima noastră noapte la Toronto, jucându-ne X si 0 într-o cameră întunecoasă. Eu am capul aplecat, creionul în mână. El se uită lung la mine, cu o expresie ciudat de blândă pe chipul de obicei indescifrabil.

Cine a făcut fotografia? Când? De ce?

... Sawyer, care este un adevărat star rock, se zvonește că s-ar vedea cu o colegă de șah, Mallory Greenleaf. Cei doi au fost surprinși într-un moment intim mai târziu în...

Oh, la naiba! Nu, nu, *nu*. Oh, fir-ar să fie!

Sar din pat. E de rău. Mai rău decât rău. *Cel mai rău*. Ce trebuie să fac? Cum pot cere o dezmințire de la *Vanity Fair?* Au vreun manager pe care să-l amenințe cu arma?

Nolan. Nolan trebuie să știe. Și el își va dori să rezolve situația asta. Trebuie să iau legătura cu el, dar cum? Nu am numărul lui. Îl invoc cu o pentagramă făcută din ture sau... Emil!

Îi scriu, apoi îmi amintesc de programul lui de la Toronto: *nu* este o persoană matinală. Cine știe când se va trezi și nu pot aștepta atât de mult când cineva se înșală în privința mea pe internet. Așa că îmi trec o mână prin păr și fac ceea ce ar face oricine altcineva: îl caut pe Nolan pe Google. Trebuie să trec prin mai multe rezultate decât ar trebui să aibă orice alt om de doar

20 de ani, inclusiv un Tumblr cu el pisică și fanfiction erotic explicit în care el și Percy Jackson fac 69 pe un hipocamp. Apoi găsesc ceva util: un articol despre cum Nolan a plecat de la ai lui și s-a mutat într-un penthouse din Tribeca.

Și pentru că internetul este un loc înfricoșător care nu crede în limite, există și o adresă.

Se pare că nici eu nu cred în limite: mă duc acolo să vorbesc cu Nolan. Îmi va lua peste o oră. Până atunci, Emil îmi va fi răspuns și îi voi scrie lui Nolan că sunt prin zonă. „Haideți să bem o cafea la Starbucks să vorbim despre șah și despre un posibil proces pentru defăimare intentat unui important canal de știri! Fac eu cinste cu cafeaua!“ Planul perfect.

Doar ceva mai puțin perfect prin faptul că mă aflu în holul clădirii lui Nolan, iar Emil tot nu-mi răspunde și nu-mi preia apelurile. Pentru că încă doarme. Portarul aruncă o privire la puloverul larg pe care l-am aruncat peste cea mai lălâie rochie și este gata să mă alunge din clădire.

Zâmbesc sfios.

– Sunt aici să-l văd pe domnul Sawyer.

Expresia de pe chipul portarului spune limpede „cunosc eu admiratoarele înrăite ale șahului și nu o să ezit să sun la poliție“. Mă face să vreau să intru în pământ.

– Vă rog?

– Mi s-a comunicat să nu permit accesul vizitatorilor neanunțați.

– Dar eu... Îmi vine o idee. Care mă face să vreau să intru și mai mult în pământ. Tocmai s-a întors din Rusia și am vrut să-i fac o surpriză, pentru că sunt... „Să nu leșini! Arată-i bunului portar articolul de la pagina șase.“ … iubita lui. Vedeți? „Vedeți poza asta de pe internet și, prin urmare, trebuie să fie adevărat, nu-i așa?“

Două minute mai târziu, mă aflu la etajul patru și mă gândesc că Nolan are nevoie de securitate mult mai bună, când el îmi deschide ușa.

M-am așteptat să-l iau cu asalt cu logoreea mea verbală și să-i cer să ceară... editorului? echipei de presă? maseuzei? Să ceară *cuiva* să rezolve haosul ăsta. Dar când stă în fața mea, cu părul vâlvoi, pielea de un alb bolnăvicios, tricoul alb și pantalonii de pijama în carouri șifonați de la saltea, nu pot decât să spun...

– Arăți ca naiba!

– Mallory? Se freacă la ochi cu podul palmei. Vocea lui este răgușită de somn și de altceva. Încă un vis, nu?

– Nolan... ești bine?

– Ar trebui să vii în pat. Este un cadru stupid. Îmi place mult mai mult când noi...

– Nolan, ești *bolnav?*

El clipește nedumerit. Expresia de pe chipul lui se limpezește.

– Chiar ești aici?

– Da. Ce se întâmplă cu tine?

Se scarpină la ceafă și se apleacă spre tocul ușii, ca și cum echilibrul ortostatic nu ar fi ceva ce stăpânește cu măiestrie.

– Nu sunt sigur, mormăie el. Ori totul, ori nimic.

Apartamentul lui Nolan este un duplex de trei ori mai mare decât casa mea, o înlănțuire uriașă de spații aerisite, ferestre imense, podele din lemn de esență tare și rafturi de cărți. În mijlocul holului zace o valiză deschisă, abandonată. Pe o masă din apropiere, un teanc de cărți care includ Emily Dickinson, Donna Tartt și o monografie despre falanga macedoneană. Peste tot, parfumul profund și complex pe care am ajuns să îl asociez cu Nolan... dar mai frumos. Mai puternic. Descompus în straturile lui separate.

Merg după el în timp ce mă conduce undeva, unde a uitat să-mi spună, încercând să nu fiu prea băgăcioasă cu spațiul lui, să nu mă uit la tricoul care i se mulează pe umerii lați. E ciudat să fiu aici. De parcă atmosfera deosebită pe care o emană fiecare cameră de îndată ce intră Nolan Sawyer a fost distilată, condensată, turnată peste pereți și podele.

Această călătorie neașteptată s-ar putea să nu fi fost o decizie înțeleaptă.

– Ai febră? îl întreb în bucătărie.

– Nu-mi dau seama.

Îmi arcuiesc sprânceana.

– Lasă-mă să-ți povestesc despre tehnologia termometrului.

– Ah, da. Am uitat.

Ideea este că nici măcar nu cred că o face pe deșteptul. Îl urmăresc cum ia două căni de mărime obișnuită care par aproape ridicol de mici în mâinile lui (pe una scrie *Emil's #1 Little Bitch),* o cutie de Froot Loops, o sticlă de lapte covăsit pe jumătate băută. Îmi oferă cana fără Emil pe ea de parcă ar fi un pahar de whisky.

– Nolan, tu...

Mă ridic pe vârfuri să îi ating fruntea. *Arde*. Atât de aproape, miroase a somn și a transpirație proaspătă. Nu neplăcut.

– Mâna ta e atât de rece, spune el, închizând ochii ușurat.

Dau să mi-o retrag, dar el o prinde sub a lui.

– Stai! Se aplecă spre mine, cu respirația caldă, buzele crăpate pe tâmpla mea. Nu stai niciodată.

– Nolan, ești bolnav. Trebuie să facem ceva în privința asta.

– Corect. Da. El se îndepărtează de mine. Mic-dejun. O să fiu ca nou după.

– După *asta?* Ai nevoie de substanțe nutritive, nu de colorant alimentar în formă de minigogoșică.

– E tot ce am.

– Serios?

El ridică din umeri.

– Am fost plecat undeva. În Canada?

– Ai fost în Rusia. De asemenea, ai un teanc de boluri în dulap... cine mănâncă cereale într-o cană?

– Oh!

Încuviințează din cap. Apoi alunecă încet, până când fruntea i se sprijină pe insula din bucătărie.

Mă apuc de podul nasului. Sunt un om bun. Ridic tomberonul doamnei Abebe când vântul îl răstoarnă, zâmbesc câinilor din parc, nu-mi bat joc niciodată de oamenii care spun *succesuri*. Nu *merit* una ca asta. Și totuși...

– Ascultă, rămâi aici! Nu mânca asta! Mă întorc imediat.

Aproape îl car pe canapea, mușchii lui puternici simțindu-se greoi și fierbinți pe pielea mea. În mai puțin de zece minute, cobor scările, cheltuiesc PIB-ul unei țări mici din Europa la magazinul din colț și mă întorc pentru a-l găsi dormind.

Sunt Maica Tereza. Reîncarnată. Am nevoie de o aură pentru toate prin câte trec.

– Ia asta!

Canapeaua lui Nolan este uriașă, dar prea scurtă pentru el. Ridicol.

– Este otravă?

– Ibuprofen cu eliberare rapidă.

– Ce este cu mirosul ăsta?

– De la subrațul meu.

– Nu, cel care miroase bine.

– Gătesc.

Deschide brusc ochii.

– Faci supă de pui.

– Ceea ce nu meriți.

– De la zero?

– Este foarte ușor, iar conservele au gust de otravă cu plumb și disperare. Apropo, îmi datorezi 43 de dolari. Da, te taxez pentru batonul de Snickers de sprijin emoțional pe care l-am cumpărat pentru mine... poți să mi-i trimiți pe Venmo, dar te rog să nu scrii „Pentru pastile" la explicație. Doar... trage un pui de somn. Revin.

Totuși, nu. Nu trage un pui de somn. Se așază la insula din bucătărie și mă urmărește cu o privire sticloasă și încântată în timp ce mă mișc de colo-colo în liniște. Nu mă deranjează, la drept vorbind. Ochii lui ațintiți asupra mea îmi trezesc de obicei lucruri ciudate, incomode, dar azi... poate că pur și simplu ador bucătăria asta. Este mare, confortabilă și modernă și vreau să o folosesc în fiecare zi. Vreau să mi-o iau concubină și să adopt o haită de Șhar-Pei cu incontinență odată cu ea.

– De ce ești aici? mă întreabă el, douăzeci de minute mai târziu.

Cum începe să se simtă efectul medicamentelor, pare ceva mai coerent.

– Este un articol în *Vanity Fair*, îi explic distrată în timp ce tai morcovii. Acum că sunt aici, având grijă de Nolan în apartamentul lui primitor, care miroase a el și a mâncare bună, îmi este greu să trezesc din nou la viață nivelul de indignare pe care l-am simțit acum o oră. Despre cum ai pierdut în fața lui Koch.

– Am făcut *remiză* cu Koch. Dar am pierdut în fața lui Liu, care la rândul său a câștigat cu Oblonsky, și am fost la egalitate cu Antonov, așa că m-am clasat pe locul al doilea la turneu...

– Da, sunt sigură că o ai mai mare decât a lui Koch, dar hai să ne concentrăm la ce ne doare acum, și anume faptul că Koch le-a spus celor de la *Vanity Fair* că noi doi ne întâlnim, iar la pagina șase au publicat poze cu noi în Toronto și acum infimul procent de tocilari pasionați de șah din lume crede că e ceva între noi.

– Și nu este?

Mă întorc și îi arunc o privire încruntată.

– Tu nu ai *ceva* cu nimeni. Tu mi-ai spus asta.

– Am mai spus și „până de curând“.

Inima îmi tresaltă în piept.

– Tu ar trebui să fii mult mai supărat în povestea asta. Din moment ce ești pe patul de moarte, o să trec cu vederea, dar va trebui să clarificăm lucrurile.

– Sigur. Simte-te liberă să faci ce vrei!

– Cum adică? Împreună. O să facem asta împreună. Putem să dăm o declarație de presă. Investim în reclame pe cer. *Ceva*.

– Eu nu o să fac asta. Dar tu poți.

Mă încrunt.

– Cum adică nu o să faci asta?? Sora mea, prietenii mei o să citească articolul și o să creadă că este adevărat.

– Le trimit cu dragă inimă un mesaj prietenilor tăi sau să le scriu pe FaceTime să le explic situația. Dar nu o să vorbesc cu presa despre viața mea personală.

– De ce?

– Mal, înțeleg că este o situație supărătoare, dar nu este prima dată când mi se întâmplă asta. N-ai cum să te lupți cu presa atunci când se înșală. Poți doar să o ignori. Prima regulă a Clubului de șah: nu te căuta niciodată pe Google.

Acopăr supa cu un capac și mă sprijin de blat, cu brațele încrucișate.

– Sunt ferm convinsă că prima regulă a Clubului de șah este că albul mută primul. Și înțeleg că te-ai ars cu zvonul despre povestea cu Baudelaire, dar...

– Mă refeream la rahatul pe care l-au scris despre bunicul meu. Îmi aruncă o privire distrată. Care este zvonul despre povestea cu Baudelaire?

Întorc privirea. Stânjenită că eu știu și el nu. De parcă mie mi-ar păsa mai mult de viața lui amoroasă decât lui.

– Doar... oameni care au spus că ai ieșit cu o Baudelaire?

– Oh, da. Surorile, nu? Emil mi-a povestit despre asta.

– Este adevărat?

Sprânceana i se arcuiește în sus.

– Știi bine că nu este.

Corect. Știu.

– Atunci cum a început zvonul?

– Una dintre ele era la o petrecere la care m-a pus managera mea să merg, când încă o mai ascultam. Probabil că a fost de ajuns.

Mă sprijin cu coatele de insulă și urăsc cât sunt de interesată.

– Care dintre surorile Baudelaire?

– Numele începea cu un *J*, cred?

Oftez. Toate au nume care încep cu *J*.

– Deci ce s-a întâmplat? Vorbeați și tu nu ai vrut să... știi tu.

– Tu ai vrea?

– Dacă ar fi după mine? La naiba, da.

El lasă capul într-o parte.

– De ce ai vrea?

– Ce vrei să spui?

– Ce obții din asta?

Ridic din umeri.

– Îmi place sexul. Este distractiv. Te simți bine... *foarte* bine, uneori. Mai ales când ai chef și o faci cu oameni atrăgători sau interesanți. Nu mi-e rușine de asta.

– N-ar trebui să-ți fie, spune el, dar îmi dau seama că nu înțelege pe deplin. Sexul, dorința sunt idei cu care încă nu s-a obișnuit. Dar cum ar fi să te simți mai aproape de cineva? Să creezi o legătură?

– Poate. Sunt sigură că sexul înseamnă lucruri diferite pentru diferiți oameni și toate sunt valabile. Îmi alung din minte amintirea serii trecute și a lui Alex, de parcă ar fi o musculiță. Dar partea cu legătura umană... *eu* nu fac asta. Este riscant.

– Riscant? Cum anume?

Ridic din umeri, nu vreau să-i explic.

– N-am nevoie de chestia asta. Și așa sunt prea ocupată.

El dă din cap de parcă ar ști ce zic.

– Să ai grijă de familia ta, nu?

Îmi arcuiesc o sprânceană.

– Noi nu vorbeam aici despre aventura ta cu sora Baudelaire?

– Nu prea îmi amintesc ce s-a întâmplat. Am... Stai!

– Ce?

Mă aplec mai aproape, cu ochii mari.

– Kasparov era acolo.

– Fostul campion mondial?

– Da. A vrut să joace cu mine.

– Și?

– Cum adică, și? M-am dus să joc.

– Stai să văd dacă am înțeles bine! Ai ales să joci șah cu un bătrân în loc să ți-o tragi?

Se uită la mine de parcă ar fi o călugăriță căreia i se explică modul cum funcționează bitcoin.

– Înțelegi că era Kasparov?

Râd. Apoi râd din nou. Și mai râd un pic, cu fruntea în palme, gândindu-mă că, atunci când nu este un nesimțit, Nolan este, de fapt, foarte drăguț. Când ridic privirea, el mi-a cuprins o șuviță de păr și o frământă între degete de parcă ar fi mătase. Ochii îi mai sunt încă puțin sticloși, așa că îl las.

– A fost măcar cel mai bun joc din viața ta? îl întreb.

Se uită lung în ochii mei.

– Nu. Nu a fost.

– Atunci care a fost?

Continuă să se uite. Un fior răzleț îmi străbate șira, venind cine știe de unde. Apoi sună ceasul din bucătărie și amândoi ne întoarcem privirile.

Pun supa în cana lui cu *Emil's Little Bitch* pentru că este o imagine pe care o merit cu vârf și îndesat.

– E bună, spune el după prima lingură, părând jignitor de surprins. Nu la fel de bună ca friptura mamei tale, dar...

Îl ciupesc de braț, aproape fără rezultat, pentru că mușchii i se încordează sub mânecile tricoului și zâmbetul pieziș i se ivește pe buze. Cere patru porții, pe care le mănâncă încântat ca un băiețel în timp ce eu ronțăi din Snickers și mă prefac că nu sunt flatată. Nivelul meu ridicat de adrenalină începe să scadă, iar corpul meu începe să-și amintească că a dormit mai puțin de cinci ore și nu a primit nici un strop de cofeină.

– Tu gătești? îl întreb eu distrată.

– Rareori. Și mediocru.

– Și totuși, ai cea mai extraordinară bucătărie din câte am văzut vreodată. Scutur din cap. Banii pe care îi poți câștiga din turnee sunt un pic obsceni.

– Sunt, dar eu am fost copil de bani gata. Te las pe tine să decizi dacă este mai mult sau mai puțin josnic din punct de vedere moral.

– Frumos din partea părinților tăi.

– Din partea bunicului meu, mă corectează el. El era proprietarul acestui apartament.

– Oh! Îmi mușc buza, gândindu-mă dacă vreau să întreb. Bunicul tău a...

– Da. Cel care a jucat șah și a luat-o razna și aproape m-a ucis când aveam 13 ani.

Schițează un zâmbet, nu atât de amar pe cât m-aș fi așteptat. Eu tresar oricum.

– Nu este cel mai bun mod de a vorbi despre sănătatea mintală, spun eu pe un ton neutru.

– Corect. Bunicul meu, cel care a fost diagnosticat cu o variantă comportamentală de demență frontotemporală cu evoluție rapidă. Sună mai bine?

Eu nu răspund. Apoi adaugă:

– Există o variantă familială a demenței frontotemporale, știai?

Deschid gura, apoi o închid. Pare să fie încercat de un sentiment de absență, care are prea puțin de-a face cu febra. Ar trebui să fiu atentă.

Nolan Sawyer, având nevoie de îngrijire. Sună a ceva fals. Dar...

– Ți-e teamă că ți se va întâmpla?

El scoate un râset lipsit de haz.

– Știi ce e amuzant? Îmi era groază de asta pe vremuri, dar știu că nu o să mi se întâmple. Pentru că am făcut teste genetice de îndată ce am plecat de la ai mei. Dar tata, din câte știu, nu s-a testat și, până am încetat să-i mai răspund la telefon, îmi spunea în fiecare zi, în *fiecare* zi, că dacă voi continua să joc șah, o să ajung ca bunicul meu. Ca și cum asta ar fi problema lui: juca prea mult șah.

– Asta pare... o prostie.

– Da, ei bine, oamenii proști spun lucruri stupide.

Nu îmi întâlnește privirea. Se uită lung în cana lui goală, cu coatele pe blatul de marmură, iar eu simt cum mă aplec mai aproape. Nolan pare să sufere și nu vreau să risc să-l ating, dar mi-ar plăcea să fiu *aici*. Cu el.

Este ceva ce fac cu Easton, când ea se simte la pământ. Cu Darcy. Cu Sabrina, când mă lasă. Mă apropii puțin mai mult decât ar fi politicos. Respirăm același aer. Ne lăsăm parfumurile să se amestece. O fac pentru surorile mele și pentru prietena mea, iar acum pentru acest nătâng campion mondial de șah mult prea masiv, de care pare că am grijă ca să-și revină în formă.

Suntem amândoi niște ciudați.

– Apartamentul pe care ți l-a lăsat... E mare pentru o persoană, murmur eu.

– Vrei să te muți cu mine?

Tonul lui îl reflectă pe al meu, intim.

– Sigur. Îmi vând pancreasul. Ar trebui să acopere primele trei luni de chirie.

– Nu trebuie să plătești chirie. Doar alege o cameră.

– Și o să te răsplătesc prin compania mea? Te salvez de la a lua cina singur la masa de cireș de douăzeci de metri, luminată de candelabre, ca Bruce Wayne?

– De obicei iau cina în fața tablei de șah de acolo.

– Sunt surprinsă să aflu că iei cina. Și nu te hrănești doar cu lacrimile adversarilor tăi.

Zâmbește din nou, și Dumnezeule...

El este jignitor, unic, devastator de frumos.

Fac un pas în spate, întinzându-mi mâna spre geantă și aruncând ambalajul de Snickers.

– Restul de supă este în frigider. Mai ia un Ibuprofen peste cinci ore. Și roagă pe cineva să treacă pe la tine pentru că, dacă leșini, să se afle înainte să te mănânce șobolanii.

– Tu ești aici.

– Eu *am* fost aici. Acum plec.

Nolan se dezumflă vizibil și mă încearcă un sentiment ce seamănă cu compasiunea.

– Unde e Emil? îl întreb.

– Nu o să-l sun pe Emil pentru că sunt răcit. Este ocupat cu parțialele și își petrece trei ore pe zi tânjind după Tanu.

– Pe altcineva, atunci.

El dă din cap.

– O să fiu bine.

– Nu o să fii. Erai pe jumătate mort când am ajuns aici.

– Atunci rămâi.

– Am întârziat deja la Zugzwang. Eu...

Se uită la mine cu ochii lui negri și limpezi, și pur și simplu nu pot pleca. Nu pot să-l las. Dacă se deshidratează și moare? O să fie vina mea? Nu îi ofer fantomei lui satisfacția de a bântui mai multe generații de femei Greenleaf. Îl țin pe nemernic în viață.

– Deoarece joburile noastre presupun să jucăm șah, ar trebui să jucăm un joc, spune el în timp ce îi scriu lui Defne că a apărut o urgență. Doar pentru

a fi membri productivi ai societății capitaliste.

– Frumoasă încercare!

– A mers?

– Nu. Nolan, încă arăți ca naiba. Du-te și trage un pui de somn în timp ce îmi pierd ziua urmărind jocurile *Dragon Age* pe Wi-Fi.

– Dragon *ce?*

Și așa mă trezesc pe canapeaua din piele a lui Nolan, povestindu-i despre spiriduși, intelectuali și sfârșitul lumii, calmată de video și de prezența lui Nolan.

– Asta îmi place mai mult decât Jughead, spune el după vreo zece minute.

Casc, destul de mulțumită.

Apoi, peste alte zece minute, mă cufund într-un somn adânc.

Lumina soarelui de după-amiază este strălucitoare, dar nu îmi pasă. O ignor pentru că sunt înfășurată într-o minunată pătură. Perfectă, 10+, 12/10, recenzie de cinci stele pe Amazon. Mă ține la căldurică și mă apasă pe spătarul canapelei, robustă și grea, amestecul perfect de tare și moale. În mare parte tare, dar într-un sens bun. Chiar și-a strecurat un picior între ale mele, iar brațele îi sunt strânse în jurul pieptului meu. Îmi este aproape imposibil să mă mișc, dar nu mă deranjează, pentru că mă simt protejată de atacurile din toate părțile. Ca regele într-o partidă bună de șah.

Nu o să plec din locul ăsta, niciodată. Locuiesc aici acum, în rai. Deschid ochii pentru a-mi cerceta noul meu regat și...

Nolan este chiar aici. Uitându-se la mine. Și ceva înăuntrul meu îmi spune că ar trebui să intru în panică, dar tot ce pot face este să spun:

– Hei!

– Hei, îmi răspunde el și aproape simt pe buze tonul gutural al vocii lui.

Miroase a ceva profund masculin, bogat și minunat.

– Hei, spun din nou, prostește, și amândoi zâmbim, aerul dintre noi este dulce, iar ochii, nasul, buzele lui s-au apropiat brusc și...

Ceva bâzâie și revin la realitate. Mă mișc în strânsoarea lui Nolan până reușesc să mă ridic.

– Ignoră-l, ordonă el, dar eu îl ignor pe *el*.

Ce s-a întâmplat? Oh, Doamne! Nu am mai dormit niciodată cu cineva. *Niciodată*. Nu așa. Nu... ce se întâmplă?

Și zgomotul continuă să se audă.

– Cred că... telefonul meu... Aici. Cum răspunzi? Pe roșu? Nu, pe verde. Bună.

– Mal? Ești bine?

Defne.

– Da. Îmi pare rău că nu am venit, eu...

– Ai văzut ziarul?

Oh, la naiba! Articolul.

– Eu... Nu-ți face griji pentru asta! Este o minciună, nu mă culc cu Nolan.

Sprânceana lui Nolan se arcuiește în sus. Brațele lui sunt încă prinse în jurul taliei mele și mor pe dinăuntru.

– Vreau să spun, nu...

– Asta nu are nimic de-a face cu Nolan.

– Oh. Pfui! Dar cu ce atunci?

– Cu Challengers, Mal. Te-au ales să fii unul dintre participanții din acest an.

CAPITOLUL 16

– ... dramele din șah sunt adesea plictisitoare, dar de data asta ar putea să fie chiar savuros. Ați putea să explicați pentru publicul nostru ce se întâmplă la Campionatul Mondial?

– Uite cum stă treaba, Mark: din cei zece oameni care ajung la Turneul Challengers, nouă sunt selectați pentru ratingurile lor sau pentru că au câștigat turnee de calificare. Al zecelea – cel care ajunge direct în competiție – este ales de FIDE. De obicei, este o modalitate de a include un jucător din Top 10 care din anumite motive nu a reușit să se califice. Anul acesta, toată lumea a crezut că wildcard*-ul va fi Antonov. Sau Zemaitis. Sau Panya, deși urmează să aibă un copil în februarie, când va începe campionatul, și probabil că ar fi refuzat. În schimb, săptămâna trecută, comitetul a selectat un jucător neexperimentat, cu rating scăzut. Acum, ca să fim cinstiți, Greenleaf este o jucătoare talentată, foarte promițătoare. Dar a jucat în liga profesionistă doar câteva luni și încă nu a dovedit ce poate. Performanța ei la Jocurile Olimpice a fost remarcabilă, dar alegerea ei pentru Challengers seamănă cu a-i cere unui elev de clasa a treia să joace* în *NFL. Turneul are loc în săptămâna de după Ziua Recunoștinței în Las Vegas și mulți se îndoiesc că va face față împotriva altor jucători stratosferici.*

– Unii spun că a fost aleasă pentru că este femeie?

– Au fost multe discuții despre lipsa reprezentării feminine în șahul profesionist, iar invitația lui Greenleaf ar putea fi un răspuns la asta. Dar există multe femei cu ratinguri mai mari și cu mai multă experiență care și-au câștigat pe drept locul. Ceea ce i-a făcut pe unii să speculeze că a fost aleasă nu pentru că este femeie, ci pentru că este femeia unui anumit jucător de șah.

– Savuros!

– Da. Nolan Sawyer... Ai auzit de Sawyer, nu?

– Desigur.

– El este regele șahului, un adevărat star rock. Atât de influent în sport, încât ar fi putut să facă presiuni pe FIDE ca să aleagă un anumit jucător

pentru Challengers. Și a fost fotografiat cu Greenleaf în poziții care sunt...

– Înțeleg ce zici.

– Sunt convins! Deci oamenii se întreabă dacă...

– Ar trebui să încetezi să te mai chinui, Mal!

Ridic privirea din iMac-ul meu și o găsesc pe Defne sprijinită de tocul ușii, inelul argintiu de pe septul nazal licărind în timp ce îmi aruncă o privire îngrijorată.

– Și dacă decizi să te chinui în continuare, ai putea folosi căștile? Oz se uită urât la mine de la birou. Unii dintre noi nu suntem niște copii-minune ori cineva despre care se presupune greșit că ar fi noua concubină a lui Nolan Sawyer. Unii dintre noi trebuie să exerseze șahul la propriu.

– Eu doar... Îmi masez tâmpla. De ce *Today Show* vorbește despre șah? Nu ar trebui să abordeze lucruri importante? Fracturarea hidraulică, teraformarea durabilă pe Marte sau clubul de carte al Malalei?

Oz clipește nedumerit.

– Tu te-ai uitat vreodată la televizor?

Gem și îmi las capul pe birou.

Știu că sunt îmbufnată ca Sabrina, dar mi-am câștigat dreptul, pentru că noiembrie a fost o lună de *rahat*: toată lumea crede că sunt vreun fan înflăcărat al lui Nolan care a ajuns să fie ceva în șah pentru că s-a culcat cu el. Lui Easton îi place prea mult în Colorado ca să vină acasă de Ziua Recunoștinței... o suspensie înfricoșătoare la sfârșitul propoziției care este prietenia noastră. Și cineva cu care am fost în gimnaziu mi-a trimis un mesaj pentru a mă întreba dacă „am devenit într-adevăr o jucătoare profesionistă de softball acum, însărcinată cu tripleții unui model olandez de lenjerie intimă?“ Un fel de telefonul fără fir, dar totuși un semn clar că se face prea mare vâlvă în jurul numelui meu și că mama sau Sabrina mi-ar putea descoperi oricând cariera secretă.

Așa că, da. Îmbufnarea este acum trăsătura definitorie a personalității mele. Sunt mai îmbufnată decât o femeie, gata să mă adâncesc în gânduri negre cu o nesăbuită renunțare în orice clipă.

– Ar fi trebuit să refuz invitația, mormăi pe lemnul lustruit.

– Premiul este de 100 000 de dolari, îmi amintește Oz acid. Am analizat impozitele, câștigurile nete și câte rate de ipotecă o să poți plăti când te-ai

agitat de mama focului săptămâna trecută. *Nu* am pus aplicația pe calculator ca să dai tu înapoi acum.

– E doar... îngrozitor. Oamenii spun la televiziunea națională că sunt prea slabă pentru a trece de iarna asta.

– Oamenii au spus la aceeași televiziune națională că incendiile din California au fost declanșate de lasere spațiale. Oz își dă ochii peste cap. Ascultă, nu este că *nu* vreau să-ți menajez nervii delicați, dar, așa cum am menționat mai devreme, prefer să mor străpuns de un harpon în timp ce cultiv sfeclă decât să am de-a face cu plaga emoțiilor umane...

– Oz, ne întrerupe Defne, poți să ne lași câteva minute?

– Poftim?

– Eu și Mallory avem nevoie de puțină intimitate. Să vorbim despre plăgi și alte cele.

– Dar toate lucrurile mele sunt aici. Eu ce să fac?

– Nu știu. Du-te să cultivi sfeclă? Să găsești un harpon? Revino în jumătate de oră! Fuguța, fuguța!

Defne este șefa mea, dar nu s-a impus niciodată mai șefă decât acum, când îmi ocolește biroul cu o expresie serioasă pe chip, așezându-se pe el cu o săritură abilă, într-un nor de zornăit vesel de cercei, citrice și tutun. Se uită de parcă urmează să avem o discuție serioasă și mă gândesc că nenorocirea din ultimele zile ar putea fi cu mult mai nașpa dacă aș fi concediată.

La naiba!

– Știu că m-am plâns, dar promit...

– Au dreptate, Mal.

– Cine are dreptate?

– FIDE *chiar* te-a ales pentru că ești femeie. Face o pauză, lăsându-mă să absorb cuvintele. Chestia cu Nolan este o prostie, desigur. El nu are *așa* o influență asupra FIDE, iar FIDE trebuie să fi luat decizia înainte să apară acele fotografii. Nu știu ce se întâmplă între voi doi...

– Nimic!

Este destul de adevărat. Nu l-am mai văzut pe Nolan de când am fugit din apartamentul lui, în urmă cu trei săptămâni, într-o panică indusă de internet, deși a făcut rost de numărul meu (de la Emil, bănuiesc) pentru că mi-a trimis mesaje. Inițial chestii precum „Iar ai fugit, nu-i așa?“, „Mallory. Ești bine?“ și „Vreau doar să vorbesc cu tine“. Apoi, câteva zile mai târziu, în timp ce îi dădeam apă porcușorului lui Darcy, a scris „Cormenzana deschide

mereu cu Ruy Lopez“. Urmat de multe mesaje similare, cu sfaturi mai mici („Kotov vs. Pachman, 1950“) și sfaturi mai mari („Ai grijă că te hidratezi“).

Nu răspund. Nu răspund niciodată pentru că…

Pentru că nu vreau.

Pentru că nu suntem prieteni.

Pentru că m-am trezit pe canapeaua lui și primul meu instinct a fost să mă cufund în brațele lui. O poveste de groază în douăzeci de cuvinte.

Nu răspund, dar citesc. Și între crizele de îmbufnare, fac ceea ce îmi recomandă, pentru că sunt sfaturi enervant de bune. Îmi spun că mă ajută doar pentru că îl urăște pe Koch, dar nu mă obosesc să încerc să cred asta.

Oricum, nu este ca și cum aș câștiga Challengers. La urma urmei, m-au ales doar pentru că…

– Ai spus că FIDE *chiar* m-a ales pentru că sunt femeie?

Defne încuviințează din cap. Apoi completează:

– Nu numai pentru asta. Dar a jucat un rol important.

– De ce? Sute de femei joacă.

– Ce știi despre femeile de la șah?

– Nu chiar multe. Îmi amintesc de râsul lui Koch la Philly. „Îmi place mai mult când femeile rămân la turneele lor.“ Doar că există turnee separate, doar pentru femei.

– E mai mult decât atât… există ligi separate, clasamente separate. Este un subiect controversat: unii spun că aceste ligi nu ar trebui să existe, pentru că împiedică femeile și lasă să se înțeleagă că nu pot face față împotriva jucătorilor bărbați. Alții nu sunt de acord și vor să păstreze un spațiu în care nu suntem hărțuite sau făcute să simțim că valorăm mai puțin.

– Tu ce crezi?

Ea oftează.

– Cred că nu e bine nici dacă o faci, nu e bine nici dacă nu o faci. Nu există nici un câștig aici și este parte din motivul pentru care am încetat să mai joc în competiții și am ales să mă concentrez la… tot la șah, dar o parte din șah care nu mă face să-mi doresc să înfig un cuțit într-o pernă. Chestiile astea sunt *scumpe*.

Nu sunt străină de sexismul fățiș și ascuns… Obișnuiam să lucrez într-un atelier auto, pentru Bob… și tipii cu idei cretine au fost o constantă în viața mea, așa că…

Doar că nu. Nu au fost.

– Nu-mi amintesc să fi fost așa în copilărie când jucam, îi spun lui Defne. Poate pentru că nu am avut rating sau pentru că tata m-a protejat de asta, dar șahul nu a fost întotdeauna un sport dominat de bărbați.

Ea dă din cap.

– Când erai mică, toată lumea era fascinată de șah și nimeni nu prea comenta despre gen, nu?

– Da.

– Probabil că ai ratat la mustață partea interesantă. Când copiii cresc, încep să se uite la cei mari și află că Kasparov, *preferatul* lor, a spus odată că nici o femeie nu ar putea susține vreodată o partidă prelungită.

Încremenesc.

– Vorbești serios?

– Odată, după un turneu, am ieșit la cină cu alți jucători. Cineva a pus un videoclip pe YouTube... un interviu vechi cu Fischer spunând că femeile sunt proaste și nu se pricep deloc la șah. Toată lumea a crezut că este amuzant. Defne coboară privirea spre pantofii ei, neobișnuit de demoralizată. Aveam 17 ani. Și eram MM. Și singura femeie de la masă.

– Eu... La naiba, Defne! Mă ridic mută de uimire. Era mai tânără decât sunt eu acum. Singură cu niște nemernici. Oricum, Fischer era un antisemit nebun. Nu are dreptul să...

– Partea dureroasă nu a fost Fischer, ci băieții din grupa mea de vârstă care au crezut că să poarte un tricou cu *Jucătoare de șah este un oximoron* putea să fie o glumă amuzantă. Partea dureroasă a fost că FIDE nu a făcut nimic în privința asta. Și iată-mă aici, mă duc la turnee, pierd din ce în ce mai mult, adesea în fața acestor tovarăși de șah care glumesc despre cum creierul femeii este prea striat pentru a înțelege cu adevărat siguranța regelui și încep să mă întreb dacă nu cumva au dreptate. Câte femei sunt MM... 1%? E un nimic. Poate chiar suntem mai puține. Poate avem nevoie de liga noastră specială.

– Tu... Clipesc spre ea trădată. Chiar crezi asta?

– Am crezut. Pentru o vreme. Și cu cât jucam mai mult, cu atât pierdeam mai mult. Am făcut o pauză de la șah, de fapt. Am fost la facultate, mi-am luat masterul... știai că am master? Acum, te rog, nu spune nimănui, este cel mai rușinos secret pe care îl am. În orice caz, am crezut că am terminat cu șahul. Apoi, într-o zi, am citit despre un studiu. Un om de știință din Europa a luat un eșantion de femei și le-a pus să joace șah online împotriva

adversarilor bărbați din aceeași categorie de rating. Când jucătoarele nu au știut sexul adversarului, au câștigat 50% din jocuri. Când jucătoarele au fost făcute să creadă că adversarul lor este o femeie, au câștigat 50% din jocuri. Când li s-a spus că joacă împotriva bărbaților, performanța lor a scăzut. Dar, în realitate, adversarii lor au fost mereu aceiași. Ea ridică din umeri. Cerceii ei zornăie din nou, deznădăjduiți. Dacă ești femeie, sistemul ăsta te distruge. Te face să te îndoiești de tine și să renunți la clubul de șah pentru a lăsa loc celor care sunt cu adevărat talentați. Oz, Emil, Nolan... chiar cei buni, nu știu cum e să simți asta. Nu știu cum este să ți se spună că ești inerent destinată să fii pe locul al doilea. Dintr-odată, expresia lui Defne se schimbă într-un zâmbet malițios. Dar nu este adevărat. Și de îndată ce o să știm asta, nu o să ne mai poată afecta. A doua zi după ce am citit despre studiu, m-am dus să-mi fac asta.

Își scoate brațul din mâneca cardiganului. Tatuajul cu tabla de șah i se curbează pe biceps.

– Ce este?

– Moscova, 2002. Poziția finală din jocul câștigat de Judith Polgar împotriva lui Garry Kasparov. În ciuda afirmației lui enervante despre „psihicul ei imperfect de femeie".

Râd. Râd și nu mă mai opresc preț de un minut.

– Este... este *uimitor*.

– Știu. Și Defne râde. Apoi redevine serioasă și mă ia de mână. Mallory, am crescut în lumea asta și știu cum gândesc ticăloșii ăștia. A fost o răfuială. Moșnegii de la FIDE își dau seama că nu pot ține femeile departe de șah și te-au văzut pe tine ca pe o oportunitate. O intrusă care a făcut mare impresie la evenimente de profil înalt. Spre deosebire de alte femei care joacă de ani buni, își pot justifica alegerea spunând că scorul tău este mic doar pentru că ești nouă... dar că ești suficient de promițătoare pentru a fi invitată. Te pot folosi ca să-și demonstreze caracterul plin de virtuți. Dar îi *cunosc*. Știu că și ei cred că nu poți fi *atât* de bună. Că victoriile tale au fost probabil o întâmplare și că nu vei câștiga Challengers.

Ceva mi se strânge în stomac. Nu este același lucru pe care mi-l spun și eu de săptămâni întregi? Că nu pot concura. Că sunt nepregătită. Că nu sunt la fel de bună. *Nu voi câștiga* a fost starea de fond implicită a creierului meu. Pentru că... nu am experiență. Pentru că nu vreau sau nu merit. Pentru că sunt femeie?

„Știi cât ești de incredibilă?“ m-a întrebat Nolan la Toronto. I-am spus că da, în timp ce mai credeam încă în adâncul sufletului că nu sunt deloc specială. Care este răspunsul adevărat?

O privesc pe Defne în ochi. Ea m-a încurajat mereu. A fost sinceră mereu. Ea nu marșează pe o neobosită pozitivitate toxică.

– Crezi că pot câștiga Challengers? o întreb, tremurând puțin la perspectiva răspunsului.

Ea mă ia de cealaltă mână și mă simt *susținută*. Mă simt *alinată*. Mă simt mai puternică.

– Mallory. Cred că poți câștiga Campionatul Mondial.

CAPITOLUL 17

Un sedan ne ia de la aeroportul din Las Vegas și ne duce la Westgate. În lift, un angajat foarte formal al FIDE îmi povestește despre sala pentru conferințele de presă, saloanele VIP și o diurnă zilnică pentru cheltuielile de masă, care mătură pe jos cu bugetul lunar pentru mâncare al familiei Greenleaf. Pe pernă mă așteaptă o scrisoare cu litere negre în relief: o invitație la o gală de deschidere... Guvernatorul Nevadei va fi prezent. Ambasadorul SUA în Azerbaidjan, de asemenea, din moment ce este programat să susțină discursul ceremonial de deschidere.

Atât de importantă este toată povestea asta cu Challengers. Atât de importantă că trebuie să mă întreb dacă actualul campion mondial este prezent. Apoi îmi dau numaidecât una pentru că mă întreb.

Căci gândurile la Nolan au fost doar o sursă nesecată de probleme.

– Ești *sigură* că nu există un cod vestimentar? o întreb pe Defne din balconul nostru alăturat.

Mi-aș fi dorit ca Darcy și Sabrina să fie aici. Și mamei i-ar plăcea să ia peste picior extravaganța ridicolă. Dar ele sunt acasă, crezând minciuna cu care le-am lăsat („plec în vizită la Easton în Boulder“). Mama este ușurată că reușesc să-mi petrec din nou timp cu ea. Sabrina mă urăște pentru că sunt „mai egocentrică decât o tablă de darts“. Darcy mă caută pe Google suficient de mult pentru a face acțiunile din Silicon Valley să crească cu două sute de puncte.

Iar eu sunt aici singură. Ei bine, aproape.

– Fără cod vestimentar, spune Defne. Deși probabil o să fie o paradă de sacouri cu cămașă. O mulțime de nuanțe de gri.

– Ar trebui să-mi cumpăr o fustă neagră?

– Dacă vrei. Dar mi-ar plăcea să te văd pe scenă cu topul tău colorat.

Zâmbesc larg, simțind un val brusc de afecțiune.

– Din fericire pentru tine, mi l-am luat.

Pentru gală, mi-am pus o rochie strâmtă pe care mi-a cumpărat-o Easton de la Goodwill cu șapte dolari. Pentru că viața mea este un infern și pentru că

am renunțat la orice speranță de salvare, nu sunt surprinsă când prima persoană pe care o întâlnesc este Koch.

– Ca să vezi, spune el, ca o versiune jalnică a lui Austin Powers. Ia te uită ce ne-au adus scula lui Sawyer și mila lui FIDE față de cei oropsiți!

– Este foarte scump, Malte? întreb eu, înșfăcând dintr-o tavă o căpșună acoperită cu ciocolată.

– Ce?

– Sexismul de modă veche pe care îl porți tot timpul.

Ochii i se îngustează și se apropie de mine.

– Locul tău nu e aici, Greenleaf. Ești singura jucătoare care nu și-a câștigat locul în Challengers. Ești un *nimeni*.

Vreau să-l alung. Vreau să-i dau una. Vreau să-i bag căpșuna în nas. Dar sala este plină de presă. Observ camerele PBS, microfoanele televiziunilor prin cablu. ChessWorld.Com va exploata evenimentul până la refuz, probabil că va transmite în direct jucătorii care își smulg genele. Nu există marjă de eroare.

Așa că zâmbesc mieros.

– Și totuși, ultima dată când tu și acest nimeni ați jucat, acest nimeni a câștigat. Temă de gândire, nu?

Mă învârt și caut o băutură fără alcool, bucurându-mă de imaginea sprâncenei lui Koch zvâcnind. Nu o găsesc pe Defne sau pe altcineva cunoscut, dar o să mă familiarizez cât de curând cu ceilalți jucători: turneul este de tip *round robin*, câte un joc pe zi. Se aude un cântec vesel de pian, iar eu mă îndrept alene spre masă, dornică să-mi ascund fața, când cineva mă îmbrățișează de la spate.

– Buuuuună!

– Tanu!

– *Rochia* asta, îmi spune ea, uitându-se la rochia mea brodată. Este un verde foarte strălucitor. Îmi place.

– Tanu, am trecut peste asta. În spatele ei, Emil scutură din cap și se aplecă să mă îmbrățișeze. Nu mă pot duce cu ea nicăieri, Greenleaf. Nu știu de ce insist.

– Ce faceți aici? Nu trebuia să fiți la școală?

– Școală, ce atâta școală! Tanu flutură o mână în aer. Trăim liber. Nu suntem legați de obligațiile mundane ale modernității.

– E vacanța de iarnă, îmi explică Emil.

– Ah!

– Suntem aici să studiem. Pentru momentul când Nolan o să se pregătească pentru Campionatul Mondial.

– Oh! Nolan este aici?

– Mal, ne-ar plăcea la nebunie să te ajutăm și pe *tine*, spune Tanu.

Nu-mi răspunde.

– Să mă ajutați?

– Majoritatea jucătorilor sunt aici cu o echipă de secunzi. Tu o ai doar pe Defne, nu?

Secunzii sunt asistenții jucătorilor care îi ajută să se antreneze și să analizeze jocurile vechi, să propună noi strategii de atac și de apărare.

– Cu Defne, da. Și...

Și Nolan. Mesajele lui Nolan. Care par să răspundă la întrebările mele înainte de a le pune. Nu că o să recunosc asta.

– Oz Nothomb mi-a spus că va fi disponibil să discutăm despre strategie.

– Atunci lasă-ne să te ajutăm! Ne-am putea întâlni dimineața. Revedem punctele slabe și punctele forte ale adversarului. Câteva deschideri. Mal, ești atât de talentată, iar chestiile astea... ar putea face diferența.

– Nolan v-a pus să faceți asta?

Ei schimbă o scurtă privire.

– Ascultă, spune Emil, poate că Nolan vrea să câștigi, dar și noi la fel. Se bosumflă ca un copil. Porția de Poutine pe care am împărțit-o în Toronto nu a însemnat nimic pentru tine?

Și așa mă trezesc intrând într-un IHOP[11] împreună cu Defne la 7.00 în dimineața următoare. Tanu și Emil împart deja o frigănea cu cremă de vanilie, iar dacă Defne are nevoie să le fie prezentată... nu are. Îi îmbrățișează strâns și o întreabă pe Tanu cum îi merge la Stanford, când și-a făcut breton și ce mai face pisica ei. Mă gândesc să cer o schemă care să-mi explice cum de toată lumea cunoaște pe toată lumea, când Emil scoate o tablă și spune, cu privirea ascuțită a antrenorului de NFL:

– Thagard-Vork. Danez. 36 de ani. Excelent jucător de poziție, chiar dacă a trecut de mult de momentul lui de apogeu. Îi place să deschidă cu d4 și c4.

– Dar uneori face niște mutări ciudate cu regina, e4, c5, h5. *Trebuie* să vezi asta, Mal. E o nebunie.

Este o *nebunie*. Și trei ore mai târziu, când face niște mutări ciudate cu regina și știu exact cum să răspund, o nebunie cu atât mai mare.

Numele meu și steagul SUA de lângă el sunt peste tot. Nu pe bucăți de hârtie lipite cu scotch, ci în relief pe o parte a mesei, pe panouri, scaun, ca și cum cineva ar fi cheltuit o mulțime de bani la Kinko. Pe scenă sunt cinci mese și 500 de oameni care tac mâlc în public. Ecrane care redau imaginile în direct sunt peste tot, iar o grafică amenințătoare rulează în pauze.

10 jucători.

9 zile.

45 de partide.

1 câștigător.

Zum zum zuuuum.

Presa se înghesuie în fiecare colțișor, dar cu un aer respectuos, distant, de parcă jucătorii nu trebuie deranjați. Mă uit la monitor în timp ce Thagard-Vork pune ochii pe calul meu. Toți jucătorii arată la fel, soldăței îmbrăcați în culori neutre care se încruntă spre table mici în culori neutre. Cu excepția mea, la a patra masă, care ies dureros de mult în evidență cu părul meu alb-blondin și cu puloverul verzui.

Zâmbesc, închid ochii și câștig fără să fiu vreodată în pericol. Din optsprezece mutări.

– A fost cu milioane de ani-lumină în fața mea, spune Thagard-Vork la conferința de presă în care se analizează jocul.

Primul meu interviu. Am încercat să mă eschivez, dar unul dintre directori mi-a arătat ecusonul lui elegant și a spus: „Este obligatoriu".

– Când și-a sacrificat calul...

Clatină din cap, uitându-se la reluare, iar eu observ o șuviță ciudată pe fruntea mea.

– A fost cu milioane de ani-lumină în față, repetă el.

– A fost un joc provocator, mint eu moderatorul.

Nu mă relaxez pe deplin până nu sunt singură în lift, departe de toate camerele.

Calculatoarele de șah sunt atât de puternice în zilele noastre, atât de rapide în a găsi mutarea perfectă încât dispozitivele electronice și chiar ceasurile – naiba, chiar balsamul de buze – nu sunt permise în turneu pentru a preveni orice formă de trișat. Ceea ce înseamnă că telefonul meu se încarcă pe noptieră, plin de notificări. Când mă întorc în cameră, le deschid pe ale lui Darcy mai întâi.

Darcybutt: *Cum se poate ca tot părul tău să fie drept ca tăieței, cu excepția unei singure bucle în mijlocul frunții?*

Râd.

Mi-au mai rămas opt jocuri.

*

Câștig următorul joc (Kawamura; USA; #8) mulțumită unui șir de pioni, și cel de după (Davies; UK; #13), deși îmi ia cinci ore.

Până la sfârșitul zilei a treia, sunt numărul unu în turneu, la egalitate cu Koch și Sabir. Toți ceilalți jucători fie au suferit o pierdere, fie s-au mulțumit cu remize. Atunci presa decide că distanța respectuoasă nu e de ajuns și începe să roiască prin zona de relaxare unde stau cu Defne și mănânc Oreo cu fistic.

Par lacomi. Ca niște rechini.

– Poate ar trebui să dai un interviu. Înainte să te încolțească la IHOP cu Tanil, gândește ea.

– Cu Tanil?

– Cu Tanu și Emil. Este numele lor de scenă. În orice caz, ceilalți jucători au dat interviuri. Ar trebui să faci și tu la fel.

– Particip deja la analizele de după meci.

– Nu înțelegi. Ei nu vor să știe lucruri despre șahul tău. Vor să știe lucruri despre *tine*.

Și așa mă trezesc cu un microfon CNN care plutește la un centimetru de gura mea. Miroase a plastic ars și a colonie. Sau poate așa miroase jurnalistul.

– Cum e să fii calul negru la Challengers?

Din nou, ce este un cal negru?

– E... minunat.

– E ciudat să fii singura femeie?

– E ciudat că sunt atât de puține femei la șah. Dar nu mă simt ciudat.

– Ești fiica unui MM. El ce ar spune dacă ar fi aici?

Știri de ultimă oră: în mod oficial, urăsc să dau interviuri.

– Nu știu, pentru că nu e aici.

Ar fi bine ca Darcy să nu vadă asta niciodată.

– Dar Nolan Sawyer? Cum s-ar simți dacă ai ajunge să câștigi Challenger, având în vedere relația voastră?

„Nu există nici o relație.“

– Bună întrebare! Ar trebui să i-o pui.

– Mulți oameni cred că e posibil să se ajungă la o finală între tine și Koch. Ce zici despre asta?

Nu sunt sigură de ce aleg acest moment pentru a mă uita la cameră. Și nu sunt sigură de ce mă aplec puțin spre microfon, care chiar miroase urât.

– Nu mi-e frică de Koch, spun eu. La urma urmei, l-am mai învins o dată.

– S-ar putea să fie nevoie să lucrăm la talentul tău de comunicare, îmi spune Defne a doua zi dimineață la IHOP cu Tanil (numele începe să-mi placă tot mai mult).

Au venit cu o listă de deschideri și poziții pe care vor să mi le arate. Lista are trei scrisuri de mână diferite, dar mă prefac că nu observ. Analizele lor sunt clare, punctuale, strălucite, de-a dreptul strălucite, depășind cu mult tot ceea ce m-aș fi așteptat de la doi jucători talentați care nu au ajuns niciodată în top. Mă prefac că nu observ nici asta.

Prima mea remiză are loc în a patra zi, împotriva lui Petek (Ungaria; #4). Jocul este o harababură de Najdorf sicilian, pe care știam că îl va juca, momente lungi de o plictiseală năucitoare, iar eu încercând să-l surprind într-o retragere pe care am învățat-o odată de la Defne când ne uitam la jocurile lui Paco Vallejo. Sunt atât de aproape de a câștiga – *atât* de aproape –, dar după șase ore, când el îmi întinde mâna și îmi oferă o remiză, accept.

– E mai bine așa, îmi spune Defne în ziua următoare. Altfel, mâine ai fi fost epuizată.

Dar fac remiză și la al cincilea joc, apoi al șaselea și al șaptelea, și oricum sunt epuizată, epuizată de grijile pe care mi le fac, de îndoielile mele și urăsc oportunitățile pe care le ratez. Nu sunt bună, la urma urmei. Sunt o jucătoare mediocră. Defne s-a înșelat. Nolan s-a înșelat. Tata s-a înșelat. CNN este brusc mai puțin interesat să-mi ia interviuri. Plec de la analizele de după partidă cu capul plecat și abia dacă îi mai mulțumesc lui Eleni de la BBC când zâmbește și îmi spune că îmi ține pumnii. Poate dacă o descătușez pe Lindsay Lohan din mine și-mi dau camera peste cap, o să mă simt mai bine?

Darcybutt: *Koch mai are o victorie, dar are și o înfrângere în partida cu Sabir. Nu ai ieșit din cursă. Deloc.*

Darcybutt: *Deși ar fi de ajutor dacă l-ai bate pe Sabir mâine.*

Mallory: *Scumpo, știi măcar să joci șah?*

Darcybutt: *Nu trebuie să știu cum se mișcă preoțelul*[1,2] *ca să înțeleg un punctaj.*

Stau în pat cu ochii în tavan și-mi plâng de milă de o oră când cineva îmi trimite un bol cu supă cu tăieței și trei batoane de Snickers în cameră. Refuz să mă gândesc cine mi le-a trimis în timp ce devorez totul, apoi, cu stomacul plin, pielea caldă și gustul dulce al ciocolatei care îmi stăruie pe limbă, mă cufund într-un somn adânc și fără vise.

A doua zi mă trezesc odihnită și câștig împotriva lui Sabir cu Trompowsky.

Se ajunge la mine și Koch.

Sabir este cu un punct în urmă, dar cu un singur joc rămas, ar putea la fel de bine să se apuce de fracturare hidraulică pe Jupiter. Un stagiar suprasolicitat de la departamentul IT creează noi fundaluri: monitoarele redau acum imagini cu mine și Koch din jocurile anterioare. Îmi mușc buza; Koch se uită în tavan. Își închide ochii strâns, eu îmi ronțăi unghia de la degetul mare.

Nici nu știam că fac asta. Dar în ultima săptămână m-am uitat la mine în camere mai mult decât în ultimii zece ani. De fiecare dată când mă văd jucându-mă cu vârfurile părului, vreau să mă zgâlțâi singură și să întorc masa cu monitorul. În schimb, zâmbesc politicos și îi spun moderatorului de la sesiunea de analiză după joc:

– Acolo, mă gândeam la cal la e5. Dar am mers pe d4. M-am gândit că pune multă presiune.

Good Morning America, îmi spune Defne, a făcut un scurt material despre mine. NPR a cerut un interviu… Terry Gross. Mi s-au cerut cel puțin douăzeci de autografe – ceea ce, îmi dau seama pe la al șaptelea, sunt aceleași semnături pe care le folosesc la bancă și mă expun unui mare risc de furt de identitate. Un magazin Etsy vinde tricouri, pulovere, salopete, cu chipul meu stilizat pe ele. Eleni de la BBC poartă unul.

Oamenii trebuie să fie nebuni. Nu pot să înțeleg cu adevărat. S-ar putea să am o personalitate disociativă, dar concentrarea pe jocurile vechi ale lui Koch atenuează un pic situația. Mama sună noaptea, întrebându-mă cum e la munte și îmi doresc să-i spun, îmi doresc atât de tare să-i spun, încât simt că-

mi pierd mințile și îmi vine să plâng și să distrug tot hotelul și oamenii trebuie să înceteze, să înceteze, să înceteze să se mai uite la mine și să mă întrebe în ce dispoziție sunt și mi-aș dori ca ea să fie aici, mi-aș dori ca tata să fie aici, mi-aș dori să nu mă simt atât de singură.

În schimb, vorbim despre aniversarea Sabrinei de săptămâna viitoare, despre cum ar trebui să sosească dintr-un moment în altul rucsacul pe care l-am comandat pentru ea și mama ar trebui să preia coletul.

– Mi-e teamă că uit mereu să-ți spun, zice mama în cele din urmă, dar te iubesc. Și nici că aș putea fi mai mândră de tine.

Și eu vreau să-i spun cât de mult o iubesc și că mi-e dor de ea, nu doar să o am aproape, ci... pentru a fi fiica cuiva, de care cineva are grijă, pe care cineva o protejează. Să am pe cineva care se pune între mine și lume. Dar mi se pare greșit să adaug acest dram de adevăr peste toate minciunile pe care le-am spus, așa că închid și mă așez pe marginea saltelei, cu capul în palme, ca un erou de acțiune torturat dintr-un film din anii '90, gândindu-mă că va trebui să îi povestesc. Despre șah. În clipa în care mă întorc acasă, o voi face. Dacă nu mă vede înainte în *Good Morning Fucking America*.

Îmi șterg ochii și cobor pentru a fura un sendviș din zona de relaxare. Unii dintre ceilalți concurenți stau acolo, mănâncă, beau și râd. Toți vor juca mâine, dar miza este mică pentru ei. Turneul lor s-a terminat.

Davies, britanicul pe care l-am învins în a doua zi, mă observă și îmi face semn să mă apropii. Interacțiunile informale pe care le-am mai avut cu alți jucători de șah m-au învățat să... nu, dar nu pot să mă prefac că nu l-am văzut. Mă duc la el, ținând în brațe un panini caprese, așteptându-mă pe deplin la o versiune de „Ea nici măcar nu se ridică la înălțime". Grupul devine tăcut.

– Greenleaf, trebuie să te rugăm ceva!

Mă pregătesc.

– Da?

– O favoare. Nu o întrebare.

Tensiunea se intensifică.

– Ce anume?

– Poți, te rog, să-l masacrezi pe Koch mâine?

Toată lumea râde. *De* mine? *Cu* mine?

– Poftim?

– Am fi foarte recunoscători dacă ai reuși să-l umilești de să-l bagi sub pământ, adaugă cineva.

– De fiecare dată când pierde, un dragon scuipă câte o cărămidă de aur.

– Sexul e bun, dar ai auzit vreodată scâncetul lui Koch când i se dă șah-mat?

– Practic, intervine Davies acoperindu-i pe ceilalți, îl disprețuim ca om și ne-am bucura nespus de orice formă de nefericire pe care ai putea să i-o provoci.

– Te rog, Greenleaf, nu mâzgăli pe fișa de scor de data asta.

De data asta, când toată lumea izbucnește în râs, mă alătur.

– Uau. Și eu care credeam că sunt singura care simte repulsie.

– În nici un caz. A fost un nemernic cu fiecare dintre noi.

– Și trucurile lui stupide! Când vorbește numai mizerii în timp ce tu încerci să te concentrezi la joc.

– Sau când începe să meargă în cerc în jurul tablei de șah. Eu mă gândesc la următoarea mutare și îmi dă amețeli!

– Tu ai de-a face cu el de doar câteva luni... noi a trebuit să-i îndurăm etapa în care era obsedat de parfum.

– Sauvage de Christian Dior. Doamne!

– Se îmbăia în el.

– Sunt ferm convins că îl bea.

Eu dau din cap, râzând.

– Mi-ar plăcea la nebunie să câștig. Doar că nu știu dacă pot.

– Ești un alchimist, spune Thagard-Vork cu amabilitate. Poți face orice vrei, Greenleaf.

Simt că roșesc.

– Hei, Greenleaf, spune Kawamura. Ești pe Discord?

– Discord?

– Aplicația de mesagerie. Avem un server cu cei mai mulți dintre primii douăzeci de jucători. Vorbim despre șah, bârfim despre FIDE, chestiile obișnuite. Mi-ar plăcea să-ți trimit o invitație.

– Oh!

Mă scarpin pe gât, privind în jur. Acești tipi au vârste care pornesc de la vârsta mea până la vreo 40 de ani. Oare ar fi locul meu printre ei?

– Nu sunt în primii douăzeci.

Ei râd. Cineva spune:

– Încă...

Și râd mai cu poftă.

– Apropo, Koch nu este în el. Ceea ce este grozav, din moment ce avem un întreg canal care îi este dedicat lui.

– Și am prefera să mâncăm sticlă pisată de două ori pe zi decât să interacționăm de bunăvoie cu el...

– Limbajul iubirii noastre sunt meme anti-Koch.

Mai multe râsete.

– Nici Nolan nu este acolo.

– Dar l-am invitat. A refuzat.

– Da, nu-l urâm pe Sawyer. Deși obișnuia să fie un mic nenorocit, spune Petek.

– Obișnuia să fie doar un adolescent, precizează Kawamura.

Mai multe râsete. Amestecul de accente și intonații este aproape muzical și mă face să mă simt puțin incultă. Eu abia vorbesc engleza. Nu prea știu diferența dintre minciună și înșelăciune și tot uit când se folosește apostroful.

– Dar Sawyer nu este important, vezi tu, explică Davies. Noi nu-l putem învinge... nimeni nu poate, în afară de tine. Așa că ne place să ne prefacem că nu există.

Petek își drege glasul și se întoarce spre mine cu un aer complice, cu vocea scăzută.

– Te rog să nu-i spui lui Sawyer că am zis că obișnuia să fie un mic nenorocit. Este foarte în formă, iar eu am o soție și două fiice frumoase acasă, cărora le-ar fi foarte dor de mine. Le învăț să joace șah și ți-au ținut pumnii în timpul jocului nostru. De fapt, chiar nu le-ar deranja deloc să primească un autograf.

– De ce i-aș spune...

Oh! *Oh!*

– Nu, eu și Nolan... nu ne-am întâlnit pe bune. Abia dacă suntem prieteni. Nu crede ce spune presa.

– De obicei, nu cred. Dar m-am gândit că ar putea să fie adevărat, din moment ce a venit la Challengers. De obicei, nu o face. Scuze! Vrei să vezi o poză cu familia mea?

De parcă ar deveni un obicei de-al meu, mă aplec în față să văd poza și mă prefac că nu am auzit restul.

CAPITOLUL 18

Meciul dintre mine și Koch este amânat, deoarece cerințele de transmisie în direct sunt un record și trebuie să se facă ceva pentru a ajusta capacitatea site-ului FIDE. Durează aproximativ douăzeci de minute să se rezolve situația, timp pe care mi-l petrec în zona de relaxare, cu ochii închiși. Încerc să nu mă gândesc la nimic, dar străfulgerări cu poziții critice îmi apar în spatele pleoapelor, frânturi de imagini de care nu pot scăpa.

Eu și Koch suntem singuri pe scenă. Port rochia largă albă cu mâneci lungi pe care Darcy și Sabrina o numesc „ținuta mea de mireasa moartă“, pur și simplu pentru că este preferata mamei.

Cred că am nevoie de o îmbrățișare.

Dar cred și că aș putea să câștig, dacă reușesc să nu mă apuc să dezlănțui talentul de artistă pe fișa de scor.

Fac ceea ce cuplul Tanil (Doamne, asta chiar te prinde!) mi-a recomandat și deschid cu Ruy Lopez. Este deschiderea cu care Koch are cel mai prost palmares și sunt fericită să joc cu albul. El răspunde cu varianta Berlin, iar eu răspund cu anti-Berlin. După câteva mutări, Koch face rocada scurtă.

Atunci încep problemele.

– Piesă atinsă – piesă mutată. Nebun, spune el când sunt pe cale să-mi mut calul.

Ridic privirea. Îmi dau seama că este prima dată când mă uit la el de când a început jocul. Disprețul pe care îl simt pentru el este aproape fizic.

– Poftim?

– Piesă atinsă – piesă mutată. Dacă atingi o piesă, trebuie să o muți. Știu că nu ești familiarizată cu regulile de șah, dar...

– Abia dacă m-am atins de nebun cu dosul degetului.

– Asta înseamnă să atingi, nu-i așa?

Publicul nu ne poate auzi, dar ne poate vedea vorbind și se aud murmure curioase care alunecă spre scenă. Koch știe foarte bine că acesta este un moment stupid să apeleze la piesă atinsă – piesă luată, dar înțeleg exact ce vrea să fac: să îl chem pe directorul turneului și să fac tam-tam. Din moment

ce eu voi fi cea care trebuie să se apere, speră că orice se va întâmpla în continuare mă va supăra îndeajuns pentru a-mi destabiliza restul jocului.

Nu spun că este cel mai groaznic om din lume. Sunt sigură că sunt alții și mai groaznici pe 8chan sau în consiliul de administrație al British Petroleum. Dar Malte Koch este, sincer, cel mai nemernic om din câți am întâlnit în viața mea.

Răsuflu și mă uit la nebunul meu. Nu am plănuit să-l mut, dar...

Dar...

Defne este fan al atacului asupra regelui cu perechea de nebuni. Îi place atât de mult, încât am studiat o grămadă de jocuri cu aceste mutări. Ceea ce înseamnă că...

Strâng din buze și înaintez cu nebunul.

– Poftim, zâmbesc mieros, activându-i ceasul.

El face șocat ochii mari și e o senzație care îmi place.

Ajung repede să fiu în avantaj. Nici o șansă de a încheia jocul, dar minutele trec, apoi orele, și eu sunt cea cu inițiativă, dominând centrul, eliberând tot mai mult din părțile laterale pentru a construi atacuri. Koch este – și mă doare să o recunosc – un excelent jucător de poziție, capabil să se apere de micile capcane pe care le întind, de amenințările pe care le pregătesc, de combinațiile pe care le orchestrez. Totuși, nu-și gândește mutările atât de departe ca mine și este doar o chestiune de timp până îl prind.

S-ar putea să știe și el asta. Începe să devină nervos, judecând după cât de mult stă să se plimbe pe lângă masă. Este un jucător agitat, dar este mult, chiar și pentru el.

Simt cum o speranță optimistă și feroce înflorește în mine. O să fac asta. Pot să fac asta. Mă duc la Campionatul Mondial. O să pot juca împotriva lui...

Nolan.

Amestecul de bucurie și emoție care mă cuprinde este *incandescent*. Ceva cu totul nou și nesăbuit căruia i se permite, în sfârșit, să se descătușeze. Oricât de imposibil pare, nu mi-am permis să mă gândesc sau să visez la asta. Nu am recunoscut până acum cât de mult îmi doresc să stau în fața lui Nolan, cu o tablă de șah între noi. Cât de mult îmi doresc să-l privesc în ochi în timp ce face lucrurile uluitoare și magice de care numai el este în stare. Vreau să fiu adversara lui. Vreau să-i distrug strategia, vreau să-i parez atacurile și să-l terorizez cu ale mele, vreau să fac fărâme fiecare mică alegere

tactică, până ajunge să se uite la mine și să spună din nou: „Știi cât ești de incredibilă?“

Va mirosi cum mirosea pe canapea, a săpun, a piele, a somn și ca acel parfum unic al lui. Va zâmbi, discret, pieziș, iar eu îi voi zâmbi înapoi și nici unul dintre noi nu se va mai reține și va fi jocul perfect pentru...

Koch se lasă pe spate în scaun, își mișcă regina, îmi pornește ceasul. Îmi revin în fire din *orice* ar fi fost ceea ce tocmai s-a întâmplat în mintea mea.

Mă încrunt. M-am gândit că îmi va ținti turnul sau îmi va ataca pionii. Dar și-a mutat regina într-o poziție la care nu mă așteptam, așa că studiez tabla de joc. Aș putea... nu. Mi-ar da șah-mat din două mutări. Dar mai am nevoie să-mi acopăr calul. Dacă nu... o nenorocire. Un dezastru. Nu. Aș putea contracara cu celălalt nebun... deși mi-ar bloca ușor diagonala. Și mai este faptul că îmi va scoate regina din trei mutări. Înainte nu a fost chiar o problemă, dar acum, că regina lui este *acolo*, totul se schimbă. Chiar nu pot să contracarez acolo.

Dar pot în altă parte, sunt sigură.

Încep să scanez tabla din nou, să deconstruiesc fiecare poziție, fiecare mutare, fiecare combinație, trecând în revistă amenințări pe distanță lungă, analizând posibilitățile, căutând singura alegere care va sfârși prin a-mi salva inutilul rege, convinsă că îmi va deveni evidentă în orice moment.

În orice secundă.

Când termin cu analizele, au trecut 57 de minute pe ceas și nu am găsit nici o cale de ieșire din țintuire.

Pentru că nu există.

Gura îmi este uscată. Mă ustură gâtul.

Dacă ar fi să mișc o piesă, mâna mi-ar tremura.

Pentru că, dacă aș muta o piesă, m-aș condamna la înfrângere.

Îmi ridic privirea spre Koch și o văd în ochii lui, în zâmbetul lui cunoscător și crud: doar aștepta să îmi dau seama că s-a terminat. Am alergat în cerc tot timpul, iar el s-a uitat de pe margine. Triumfător. Amuzat.

Mă întorc spre publicul debordant. O mare de chipuri pe care nu le voi cunoaște niciodată, iar ochii mei se poticnesc în părul familiar al lui Defne. Și-a făcut șuvițe roz... atât de drăguțe! Mă întreb ce-mi va spune după ce toate acestea se vor fi terminat. Sunt sigură că are cuvintele potrivite. Îmi pare rău că va trebui să le folosească.

Respir lung și adânc. Apoi mă chinui să mă uit înapoi la Koch și mă străduiesc să spun ce trebuie.

– Mă retrag.

CAPITOLUL 19

Mă întreb dacă chelneriței de la IHOP i se pare ciudat că ne facem apariția cu douăsprezece ore mai târziu decât ora noastră obișnuită. Ne așază cănile de cafea pe masă și nici nu clipește când vede cât suntem de șocați cu toții sau cât de strâns sunt flancată între Defne și Tanu în separeu. Apoi dispare în bucătărie, fără să o mai vedem vreodată.

Ar trebui să-i lăsăm un bacșiș de 1000%.

– Imposibil.

În fața mea, Emil scutură din cap. Și-a scos tabla de joc, aranjată cu pozițiile finale ale partidei mele. „Plin de tact, Emil. Ești un triumf al empatiei. Te-ai gândit la o carieră în consiliere?“, i-a spus Tanu când a început să o aranjeze, dar eu am clătinat din cap și ea a tăcut. Oricum imaginea îmi este scrijelită în creier.

– A fost mutarea perfectă. Vocea lui Emil este pe jumătate reverențioasă, două treimi îngrozită. Ți-a blocat piesele. A avut implicații uluitoare cu bătaie lungă. Ți-a țintuit piesele active și inactive. Este... N-am văzut niciodată *așa ceva*. Cu siguranță nu de la Koch.

Îi urăsc numele. Urăsc cum îmi amintește de rânjetul lui crud când m-am retras, de bucuria lui în timpul nesfârșitei conferințe de presă, de expresia dezamăgită de pe fețele celorlalți candidați, ale femeilor din public, chiar a unora dintre reporteri. „Știam că o să te îneci la mal“, mi-a șoptit el la ureche. „Spune-i lui Sawyer că el este următorul pe listă.“

– N-ai făcut nimic rău, îmi spune Defne. Nu ai făcut nici o greșeală. Nu până când... Ai jucat frumos, Mal.

– Totuși, contează?

Întreb. Nu cu amărăciune. Doar curioasă.

Ea oftează. „Nu chiar“ este răspunsul clar.

– Totuși, premiul pentru locul al doilea este de 50 000 de dolari. Și este *al tău*.

Dau din cap. Să câștig bani pentru familia mea a fost mereu scopul. Securitatea financiară a fost obiectivul final, iar șahul, doar mijlocul pentru a

ajunge acolo, ca o mașină veche și ponosită cu care nu voiam să am nimic de-a face, dar cu care trebuie să rulez în goana mea după aur. În ultima jumătate de oră am făcut de ajuns pentru a ne rezolva toate problemele financiare și vreo alte câteva. Ar trebui să sărbătoresc, nu să stau într-un IHOP, încercând să nu izbucnesc în plâns din cauza prostiei mele monumentale.

Și totuși...

Simt că mă prăbușesc. De parcă n-aș mai întâlni niciodată pământul de sub mine.

– Dacă te face să te simți mai bine, tot salonul VIP a rămas fără suflare când te-ai retras.

Tanu pare îngrijorată. Ar trebui să o asigur că sunt bine, dar nu-mi pot lua privirea de la regina neagră.

– Nimeni nu se aștepta la asta de la Koch. Jur, toți...

Ea nu mai continuă.

Pe tablă se ivește o umbră înaltă și cineva se strecoară în separeu, lângă Emil.

Îmi ridic privirea și scot un râset tremurător. Nolan poartă combinația obișnuită de blugi și cămașă. Părul începe să-i crească și, ca de fiecare dată când îl văd după un timp, sunt surprinsă de cât loc ocupă... la masă și în capul meu.

– Nemernicule, zic eu fără căldură în voce.

El își arcuiește o sprânceană.

– O remarcă gratuită.

– Te arăți în sfârșit.

– Știai că sunt aici.

Până acum zece minute aș fi negat, dar da. Și mi-a plăcut ideea, deși nu o voi recunoaște față de mine sau el. Destule introspecții pe ziua de azi. E timpul să ne apucăm și de renunțat la introspecții.

– Nu i-am zis, se grăbește să spună Tanu.

– Știa oricum.

Nolan nu se uită la ea. Nu se uită la nimeni în afară de mine și îmi simt sângele în obraji.

– Da. De la mirosul ăla dubios.

El râde, gutural și adânc. După o secundă, încep să râd și eu, iar ceilalți se uită la noi de parcă am fi luat-o pe câmpii. Ceea ce se prea poate.

– Gânduri despre Koch? îl întreabă Defne când terminăm.

Nici ea nu pare surprinsă de prezența lui.

– Sper să doarmă pe cărbune încins, spune el. În afară de asta, nici unul.

– Serios? N-ai nici un gând despre omul pentru care ai zburat din cealaltă parte a țării ca să-i arunci o privire pe furiș?

– Nu este motivul pentru care am venit în Vegas. Ridică din umeri. Koch este echivalentul uman al unei perii de toaletă murdare, care nu s-a schimbat deloc în cei zece ani de când îl cunosc. Mai vrei și alte remarci picante?

O parte din mine este surprinsă să audă că Nolan și Defne se ciondănesc de parcă s-ar cunoaște de o viață. Dar nu reușesc să mai pun alte întrebări din cauza celeilalte părți din mine, care este prea ocupată să se tăvălească în propria suferință.

– Dar ce părere ai despre joc? insistă Defne și ceva se schimbă în ochii lui Nolan, ceva care ar putea fi dezamăgire, nemulțumire, revenire cu picioarele pe pământ.

Senzația de prăbușire se transformă într-una și mai urâtă, și mai rece.

– Despre asta aș vrea să vorbesc singur cu Mallory. Ne puteți lăsa puțin între patru ochi?

Defne pufnește.

– Nu te las singur cu ea.

– De ce?

– Așa.

– Nu este un răspuns.

– Ea este responsabilitatea mea.

– Poate vorbi pentru ea. Și îți dai seama că am mai fost singuri împreună, nu? În mai multe ocazii.

– Nu așa, mă grăbesc eu să spun. Nu singuri așa.

Toată lumea îmi aruncă o privire dubioasă și nu știu de ce roșesc. Nolan ar trebui să fie cel tulburat. Asta e treaba *lui*.

Defne se uită la mine.

– Vrei să vorbești cu Nolan, Mal? Doar voi doi?

Nu. Da. Nu.

– Da.

– O duc eu înapoi la hotel, spune el. Nu e nevoie să rămâneți.

Urmează ceva forfotă, dar rămânem singuri în separeu… noi, tabla lui Emil și șase arome diferite de sirop de vafe. Mă uit din nou la regina neagră și

aștept să vorbească.

Poate va spune că s-a înșelat în privința mea, că nu am fost niciodată *incredibilă*, că nu îmi va mai trimite mesaje cu sfaturi. Sunt tentată să mă justific, să-mi cer scuze, să spun că am făcut tot ce am putut și, dacă nu este de ajuns, atunci bine. S-ar putea să nu fie prima dată când este așa, dar doare la fel ca de fiecare dată.

Dar el nu spune nimic. Mâna lui plutește pe deasupra mesei și cred că o să o acopere pe a mea. În schimb, își împletește degetele cu ale mele.

O atingere simplă, alene. Abia o atingere, la drept vorbind, dar mă încălzește și mă aduce cu picioarele pe pământ, doar cât să mă uit la el când spune:

– Fii secundul meu!

– Să fiu... ce?

– Fii secundul meu!

– Nolan. Scutur din cap confuză. Ai un milion de secunzi, nu se poate să vrei să...

– Am cinci. Și te vreau pe *tine*.

Tâmplele îmi bubuie.

– De ce?

– Campionatul Mondial este în februarie. Trebuie să mă antrenez ca să-l învinge pe Koch. Am nevoie de tine.

– Nu.

Koch nu este rivalul lui Nolan, este dușmanul lui. Am fost pe amândoi dezamăgiți când am pierdut.

– Nu ai nevoie de mine. Probabil că nici măcar nu trebuie să te pregătești împotriva lui Koch. Tocmai am pierdut în fața lui, așa că sunt ultimul om pe care ar trebui să...

– Nici eu n-am anticipat.

Mi se taie respirația.

– Regina. M-am uitat la partidă și am fost la fel de lipsit de apărare ca tine, Mallory. Eu... Înghite în sec. Nu mi-am dat seama că o să se întâmple și apoi nu am găsit nici o cale de ieșire. Și eu m-aș fi retras.

Răsuflu.

– Cum este posibil? L-ai bătut acum câteva luni.

– Nu știu. Nu este ceva nemaivăzut ca jucătorii să devină mai buni în ani de antrenament și să facă salturi mari. Dar asta... a fost o mutare la nivel de

motor de șah. Perfect gândită pentru a afecta fiecare acțiune, fiecare inițiativă pe care ai avut-o... și joci un șah al naibii de bine. Era ceva cu care ar veni un computer.

Nolan este tulburat. Mereu m-am gândit la el ca la un impulsiv, dar este prima dată de când ne-am întâlnit când mi se pare cu adevărat supărat de ceva. Cu adevărat nesigur.

– Mallory, dacă ăsta este nivelul la care joacă, o să câștige Campionatul Mondial.

Degetele lui sunt încă puternice, calde lângă ale mele.

– Dar nici eu nu am reușit.

– Știu. Dar o să ne dăm seama împreună. Se apleacă înainte, cu ochii arzând în ai mei. Fii secundul meu! Ajută-mă să-l dobor pe nemernicul ăsta.

– Eu... dacă devin secundul tău, nu mă voi antrena cu tine *tot timpul?* O să știu totul. O să fiu atât de familiarizată cu stilul tău, încât o să-ți fie greu să mă mai iei din nou prin surprindere. Dacă devin secundul tău, o să te *cunosc*.

Pe buzele lui se desenează un zâmbet frumos, indescifrabil.

– Crezi că nu vreau să mă cunoști?

– Nolan...

Îi întorc mâinile și mă uit la palma lui. Este mult mai mare decât a mea. Liniile și striațiile, atât de adânci! Atât de ușor de urmărit cu vârful degetelor, de urmărit până în locul din care încep.

Eu, pur și simplu, nu știu dacă este o idee proastă, dacă sunt suficient de bună. Ce este chestia asta luminoasă care mă ține încătușată și pare că mă apropie mereu de Nolan? Nu știu dacă aș suporta să fiu lângă el și nu știu dacă aș suporta să *nu* fiu.

Nu știu nimic, dar trebuie să întreb ceva.

– Nolan??

– Hmm?

– De ce ai venit în Vegas?

Degetele lui se strâng peste ale mele. Inima îmi bate gata să-mi sară din piept.

– Mallory. Am venit pentru că ai venit și tu.

CAPITOLUL 20

– ... dacă duci tura la g5...
– ... atunci nebunul...
– ... dar pionul acela...
– ... la g7...
– ... nu, dacă vrei să-ți ții regele în siguranță...
– ... există chestia asta numită *rocadă* care...
– Hm... hei, oameni buni?

Eu și Nolan ne întoarcem spre Tanu cu un agresiv, enervat și simultan:

– Ce-i?

Ea se apleacă, cu mâinile sprijinite de tocul ușii, mai mult sceptică decât intimidată. Părul îi este prins într-un coc dezordonat, iar pe silueta ei înaltă atârnă o salopetă largă. Poartă ochelari, ceea ce înseamnă că și-a scos lentilele de contact pe ziua de azi, ceea ce înseamnă că...

– Este 23.40. Stați în aceeași poziție de la 14.00 și pare că vă descurcați de minune, dar în cazul în care decideți că eroicele isprăvi ale unui mare maestru ucrainean de la mijlocul secolui nu sunt suficient de hrănitoare, aveți o plăcintă de pui în frigider.

Nolan se încruntă.

– De ce nu ne-ați chemat la cină?

– V-am chemat. De trei ori. De fiecare dată, doar ați mârâit amândoi. Am înțeles mesajul și l-am mixat cu *Dragostea din tei* pentru TikTok. Vreți să-l vedeți?

– Noapte bună, Tanu, spune el.

Ea îl cunoaște suficient de bine încât să se îndepărteze când el se ridică în picioare.

– Hai să mâncăm!

– Stai! Îl opresc trăgându-l de cămașă. Trebuie să terminăm asta!

– Trebuie să *mănânci*. Haide!

Când i-am spus lui Darcy că voi petrece o parte din decembrie și ianuarie în casa lui Nolan din nordul statului New York (da, deține una; da, am

mormăit „Să-i mâncăm pe bogătași“ când el m-a informat), ea mi-a aruncat o privire sceptică și a întrebat:

– Este înțelept să mergi într-o cabană din pădure cu un Ucigaș de regi?

Au trecut săptămâni și încă nu sunt sigură care este răspunsul. Mă așez pe blatul din bucătărie și îl observ pe Nolan în timp ce mănâncă în picioare, în grabă, vioi, de parcă ar arunca cărbune într-un cuptor, evident gândindu-se la jocul pe care îl analizam.

Te inspiră extraordinar disciplina lui.

Se trezește mai devreme, adoarme mai târziu, muncește mai mult decât oricine am văzut vreodată. Rigorile la care se supune, încăpățânarea hotărâtă și neobosită în timp ce se uită lung la jocuri, disecând, retrăgând, combinând, proiectând. Este neobosit, de neclintit. Mânat de o forță neîmblânzită, aproape obsesivă. Această tenacitate de fier este o calitate ciudat de atrăgătoare.

Nu că ar mai avea nevoie.

Mai are cinci secunzi: Tanu și Emil, care stau cu noi, și alți trei MM bărbați de vreo 30 de ani, experți în deschideri și structura pionilor, care vin și pleacă de câteva ori pe săptămână. Nolan se antrenează cu noi toți – probleme de rezolvat, jocuri ale lui Koch de analizat, propriile lui jocuri vechi de rulat prin software și ale mele pentru punctele slabe –, dar timpul pe care îl petrece cu ceilalți pare aproape nimic. Scurte interludii în marea zilelor lui, petrecute cu mine.

Pentru că sunt lucruri pe care ei nu le văd. Combinații și tactici care le scapă și par să facă clic doar în capul meu și al lui Nolan.

– Să mergem să ne uităm la *Doom Patrol* în timp ce oamenii mari lucrează, a spus Emil într-o noapte, după ce a devenit limpede că nimeni nu poate ține pasul cu noi.

Dar mai este și un lucru. Merg desculță pe podeaua din lemn de esență tare la prima oră dimineața, știind că îl voi găsi în colțul unde luăm micul-dejun, gata să-i dezvălui revelațiile pe care le-am avut peste noapte. Ochii lui cercetează fiecare încăpere în care intră și se liniștesc doar când aterizează asupra mea și uneori vreau să mă aplec în față pentru a-i netezi buclele care îi cresc la ceafă.

Încă nu jucăm unul împotriva celuilalt. Studiem, analizăm, disecăm, reluăm șahul altor oameni, dar nu jucăm niciodată o partidă între noi. Și totuși… Se întâmplă ceva, dar nu știu ce. Acest ceva dintre noi este stratificat,

complicat, fracturat, spre deosebire de orice am mai experimentat până acum. Îi lipsește confortul unei prietenii, ușurătatea unei aventuri de-o noapte, distanța față de orice altceva.

Poate că Nolan ar trebui să fie doar un tip oarecare: nu un rival, nu un prieten, nu mai mult decât un prieten, doar un tip care joacă bine șah. Un tip pe care îl am în cap și care se comportă de parcă eu aș trăi într-al lui.

– Poți să-mi împrumuți mașina mâine? îl întreb.

Suntem la aproximativ o oră de Paterson. Am fost acasă o dată pe săptămână sau cam așa ceva. Crăciun, Anul Nou. Ori de câte ori are mama nevoie de mine... ceea ce, cu noile medicamente pe care ni le-am putut permite, nu este mult. Ea crede că fac bani frumoși și mă scutesc de navetă făcând ture de noapte la centrul pentru bătrâni și... ei bine. Partea financiară, cel puțin, este adevărată. Nolan își plătește bine secunzii.

– Sigur. Unde te duci?

– Acasă. E ziua de naștere a lui Darcy.

Întinde mâna spre o chiflă.

– Pot să vin și eu?

– Nu trebuie să analizezi tehnica de prima clasă a lui Capablanca?

El ridică din umeri.

– Este ziua mea liberă.

– Și vrei să o petreci la cina de aniversare a unei copile de 13 ani.

– O să fie și friptură?

– Sunt sigură că mama poate să încropească ceva. Îi cercetez fața. Chipul lui frumos, mereu atât de familiar. Nu vrei să-ți petreci ziua liberă cu Tanil?

Pare îndurerat.

– Nu începe și tu cu numele comun de scenă. În plus, camera mea este lângă a lor. Nu o să-mi simtă lipsa deloc.

Emil și Tanu sunt din nou împreună... după cum au aflat până acum toate persoanele fără deficiențe de auz de pe Coasta de Est.

– Sunt *zgomotoși*.

– Asta, sau fac sex pe sunete de balene.

Râd.

– Totuși... Ai putea... să mergi la schi? Să porți butoni? Să pierzi vremea? Orice obișnuiți să faceți voi, bogații, în casele de vacanță.

El îmi aruncă o privire urâtă, dar vine cu mine, iar surorile mele sunt la fel de fericite să-l vadă de parcă ar fi Jungkook. Mă gândesc la interviul pe care

l-am văzut cu el cu ani în urmă, cât de sever și atent părea, și abia îl recunosc pe băiatul cu zâmbet sincer care îi dă lui Darcy un card cadou pentru pet shop, care o lasă pe Sabrina să-i arate două ore de videoclipuri cu derby pe role, care arcuiește o sprânceană spre Mayochupul de pe masa noastră.

– Ce mai face Easton? mă întreabă mama în timp ce eu fac curat în bucătărie.

– Grozav, mint eu.

Simt o strângere de inimă în piept. Adevărul este că habar n-am. Și-a petrecut vacanțele în Delaware cu bunicii ei, nu am văzut-o și nu i-am auzit vocea de peste patru luni. Urmărind pe Instagram, bănuiesc că se întâlnește cu cineva pe nume Kim-ly. Aș putea întreba, dar este ca și cum aș recunoaște cât de mult ne-am îndepărtat, din moment ce în vremurile mai bune obișnuia să-mi trimită mesaje cu pozele tuturor mâncărurilor ei.

– Se înțelege bine cu ele, spune ea, uitându-se cum Nolan repară în sufragerie Polaroidul rupt al Sabrinei. Trebuie să fie experiența de îngrijire la centrul pentru bătrâni. Pun pariu că se pricepe de minune să citească romane de dragoste bătrânilor cu vocea pe care o are.

Desigur, am dat înapoi de la a-i spune adevărul. Nu merg la Campionatul Mondial, ceea ce înseamnă că interesul presei pentru mine s-a topit ca zăpada. Sunt un nimeni. Nimeni nu trebuie să rănească oamenii cu adevăruri incomode.

– Da. Chiar readuce la viață bărbății ofilite.

Mama râde încet.

– Încă nu sunteți împreună?

– Nu.

– Ești sigură?

Mă întorc spre ea.

– Desigur.

Nu am experiență în relații, dar știu că nu este o relație. Ori ești în relație, ori nu ești. Și dacă ești, știi că ești. Cum ar putea cineva…

– Scuze! Mâinile calde se închid peste talia mea și mă mișcă un centimetru pentru a face loc în ușa bucătăriei. Darcy o să mă învețe cum să fac un tort.

– Tort în *cană*, îl corectează Darcy cu un oftat răbdător. Mamă, avem zahăr?

Ochii mamei se îndreaptă spre mâna lui Nolan, încă apăsată pe spatele meu, apoi îi ridică pentru a-i întâlni pe ai mei. Ea îi spune lui Darcy:

– În dulapul de lângă frigider, cu un zâmbet plin de subînțeles și foarte, foarte enervant.

Sabrina nu vorbește cu mine nici măcar o dată, dar reușesc să o încolțesc în camera ei chiar înainte de a pleca.

– Toate bune? o întreb eu.

Până acum câteva săptămâni, fotografia de deasupra noptierei ei era una în care o purtam în spate într-un câmp de dovleci. Acum este un colaj: echipa ei de derby, niște prieteni de la școală, chiar și o imagine Polaroid cu mama și Darcy strâmbându-se.

Eu am fost ștearsă din peisaj.

– Îmi pare rău că n-am fost prin preajmă. Dar câștig bani foarte buni cu turele de noapte.

– Mă bucur pentru tine, spune ea absentă, scormonind în sertarul ei, căutând un tricou de derby pe care i l-a promis lui Nolan *pentru că oricum e prea mare pentru mine*.

– Cum s-a mai simțit mama?

– Bine.

– Bun. Și Darcy?

– Bine. Este aproape suportabilă când tu nu ești prin preajmă. Trebuie să fii o influență proastă.

Mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap.

– Și tu?

– Bine.

Eu scot un oftat.

– Sabrina, pot să-mi acorzi atenție timp de 60 de secunde?

Ea ridică privirea în cele din urmă. Enervată.

– Mama e bine. Darcy e bine. Eu sunt bine. Toată lumea e bine.

– Vorbesc serios. Mă bazez pe tine să te ocupi de cetate și să-mi spui dacă e nevoie de mine, așa că...

– Oh, *acum* îți pasă?

Ochii ei albaștri strălucesc înlăcrimați. Pentru o secundă, văd în ei o suferință adevărată și inima îmi zvâcnește în piept. Dar totul a dispărut într-o clipită, iar expresia de pe chipul ei redevine brusc pe jumătate nepăsătoare, pe jumătate severă. Poate că mi-am imaginat totul.

– Poftim? o întreb eu.

Vine lângă mine. Ne mai despart câțiva centimetri în înălțime. Se va înălța oare mai mult? Doamne, are 15 ani.

– Suntem bine, Mal. Putem să ne descurcăm fără tine.

– Ei bine, ultima dată când am plecat, păreai destul de supărată, așa că…

– Suntem bine. Poți să lași baltă vizitele. Nimeni nu trebuie să se „ocupe de cetate". Mama, Darcy și cu mine suntem *oameni* și putem avea grijă de noi. Nu suntem animale de companie pe care trebuie să le hrănești și să le plimbi.

Ea trece pe lângă mine, cu tricoul în mână. Un val de iritare mă traversează… Serios? *Serios*? *Merit* asta?… Și plesnesc tocul ușii. Mă aleg doar cu o așchie în palmă.

Când plecăm, ne fac semn cu mâna de pe verandă.

– Să revii curând, Nolan, țipă Darcy.

– Și nu e nevoie să o aduci pe Mallory cu tine, adaugă Sabrina insistent.

– Care-i treaba? mă întreabă Nolan după ce o pornim la drum.

– Cu faptul că surorii mele i-ar plăcea să mă înece într-un butoi de hidromel??

Gura lui schițează un zâmbet.

– Am simțit o oarecare animozitate.

– Nu știu sigur. Oftez. Îmi dau toată silința cu ea. Mă asigur că are tot ce îi trebuie și că nu are de ce să-și facă griji.

– Poate asta e problema.

– Ce vrei să spui?

– Când ești cu surorile tale, te comporți de parcă ar fi responsabilitatea ta. De parcă ai fi părintele lor sau pe aproape. Merge cu Darcy, dar Sabrina poate crede că prea o tratezi ca pe un copil. El ridică din umeri. Poate vrea doar să fii sora ei.

– Ce știi *tu* despre surori?

– Nimic. Ce știi *tu* despre atitudinea defensivă?

Nu mă pot abține să nu râd și apoi ne cufundăm o vreme în tăcere. Nolan conduce cum joacă, constant și concentrat, și pentru prima dată nu mă simt agitată că nu sunt la volan. Îmi las privirea să rătăcească peste aureola luminilor de pe stradă, zăpada îngreunând pinii, mâna lui fermă în timp ce schimbă vitezele, de parcă ar muta un nebun pe tablă.

Se gândește la șah. Se gândește la jocul lui Koch pe care l-am analizat de dimineață, cel cu gambitul reginei pe care l-a pierdut în fața lui Davies în

urmă cu trei ani. Știu. Nu sunt sigură de *unde* știu ce este în capul lui Nolan sau când a început, dar iată-mă! Știu.

– Rege la e5 a fost o mutare stupidă, spun eu.

El nu reacționează în nici un fel.

– Atacurile lui Koch au multe efecte inverse. Ei bine... Ridică din umeri. Aveau. Înainte să mănânce spanac și să capete un suflu nou.

– Ar putea fi o strategie bună, să-l ademenească să devină agresiv.

– Da.

Mă gândesc melancolică la tacticile pe care le-aș folosi împotriva lui Nolan dacă eram eu adversarul. Este un jucător atât de imprevizibil, care se gândește mereu la avantaje în perspectivă, la mutări aparent discrete pe care să le exploateze mai târziu, în mod neașteptat. Am auzit comentatori spunând că stilurile noastre sunt similare, dar cred că suntem la ani-lumină distanță. Mie îmi place să-mi sufoc adversarul, să-l uzez încetul cu încetul, să-l epuizez cu jocul activ și să atac posibilitățile una câte una, până când rămânem doar noi... eu și regele lui.

Dar Nolan ar ști cum să interacționeze cu mine. La ce să se aștepte. Pentru a-l învinge, ar trebui să învăț mai devreme să renunț la avantaje poziționale minuscule și să-mi asum mai multe riscuri. Îi urmăresc coloana gâtului, mușchii puternici încordându-se sub piele și mă gândesc că poate ar merge să-l seduc ca să facă o greșeală. Poate că nu, dar l-aș ține în suspans. Mi-ar trimite una dintre privirile lui lungi și înțelegătoare. Chiar un zâmbet. Mi-ar zâmbi și eu i-aș zâmbi înapoi când îi iau regele.

Sună ca într-un vis. Un rod al imaginației.

– Darcy m-a dus în camera ta, îmi spune el, și mi-a șoptit complice că „știe".

– Spre deosebire de mama și Sabrina, ea caută pe Google. Probabil își pierde vremea pe Dark Web. Îl înscrie pe Goliat pe Tinderul pentru purceluși de Guineea.

– M-a rugat să o învăț să joace șah.

– Darcy? Ciulesc urechile. Serios?

– A spus că e... o șmecherie pentru o fată sexy?

Râd.

– Șmecherie sexy pentru o fată. Ar trebui să încerci să-ți petreci ceva timp online.

Majoritatea primilor zece jucători au canale Twitch și You Tube. Nolan: Twitter și Instagram... ambele cu mențiunea *NEGESTIONATE DIRECT DE NOLAN SAWYER*, scrisă cu majuscule în biografie. Pun pariu că tipul care se ocupă de conturile lui de pe rețelele de socializare s-a săturat de oamenii care îi trimit nuduri.

– De ce nu ești online?

– Sunt prea mult online.

– Ce vrei să spui?

– Sunt poze cu mine, la șapte ani, scobindu-mă în nas în timp ce joc cu Nakamura. Când fac o criză de furie ca un plângăcios după ce am pierdut o partidă la 14 ani.

– Oh!

– Cu toții avem faze jenante când creștem, dar ale mele au fost imortalizate. Cine mă caută online are deja multe de găsit.

Îmi amintesc cuvintele lui Emil: „Nu este ușor să crești ca un copil-minune în fața camerelor".

– Te deranjează? Reputația ta... de scandalagiu.

– Adică, de nemernic de zile mari? Râde încet. Mi-o merit. Am fost. Nu pot decât să încerc să fiu diferit pe viitor.

Și reușește. Încerc să-mi amintesc incidentele recente și nu găsesc nimic.

– Încă te mai superi pe cei care te bat.

– Asta crezi? El scutură din cap. Sunt furios pe *mine*. Pentru greșeli. Pentru că nu sunt cel mai bun cu putință. Și de fiecare dată când *greșești*, și *tu* simți același lucru.

– Nu e adevărat. Eu...

Îmi aruncă o privire piezișă și tac. În fine...

– I-am arătat lui Darcy cum se mută piesele, spune el încet.

– Cum?

– Avea un set de șah sub pat. Roz cu violet.

Închid ochii. Un gol mi se strânge în stomac.

– Credeam că am scăpat de el.

– Ar trebui să o înveți tu.

– Pentru ce să învețe?

– Își dorește. Te idolatrizează...

Eu pufnesc.

– Îmi spune Mallopee și îmi pune mereu mențiunea „Cea mai jalnică Greenleaf“ în Photoshop… pe care l-am descărcat ilegal pentru ea, apropo. O nerecunoscătoare.

– Vrea să fie ca tine.

– N-am s-o învăț niciodată.

– De ce?

Mă întorc. Drumul este pustiu, iar pinii sunt din ce în ce mai deși.

– Șahul este o idee proastă.

– De ce?

– Uite unde m-a dus pe mine!

– Te-a adus aici. La *mine*.

Simt cum sângele îmi urcă în obraji, dar tonul lui este pragmatic, nu sugestiv. Nu vrea să o spună așa. Adică… nici măcar nu știu.

– Tu l-ai văzut, nu-i așa? mă întreabă Nolan.

Mă uit înapoi spre el nedumerită.

– Poftim?

– Pe tatăl tău. Ceva s-a întâmplat între el și acea femeie… arbitrul de la Olimpiadă. Ai aflat. Mama ta l-a dat afară. Presupun că ați fost înstrăinați câțiva ani. Și mai târziu a avut loc accidentul lui.

Îmi îndrept spatele. Centura de siguranță se apasă în puloverul meu.

– De unde… de unde știi? Când ai…?

– Nu am. Dar mi-am amintit câteva zvonuri care circulau pe la turnee la acea vreme. Despre Archie Greenleaf. Restul… am ghicit.

– Ai *ghicit?* Cum?

– Detalii mărunte. Reacția ta la Jocurile Olimpice. Este evident că iubești șahul, dar te-ai convins să crezi că este un lucru demn de dispreț. Te simți responsabilă pentru familia ta, nu doar pentru surorile tale, ci și pentru mama ta. Tonul lui este egal, liniștit, de parcă ar citi un manual plictisitor în fața clasei. Te porți constant de parcă te-ai face vinovată de ceva groaznic. De parcă nu meriți nimic altceva decât resturi.

Eu. Manualul plictisitor… sunt eu.

– Pentru că *sunt* vinovată, mă grăbesc să spun.

Mă surprind. Nu este ceva ce să fi recunoscut cu voce tare în fața nimănui până acum. Dar dacă nu i-aș fi spus mamei despre Heather Turcotte, dacă tata nu ar fi plecat de acasă, dacă n-ar fi avut un motiv să conducă beat la 3.00 dimineața…. Dacă. Dacă.

Dacă.

– Știai, spune el pe un ton relaxat, că eu am fost motivul pentru care a fost internat bunicul meu?

– Cum adică... Nu. Nu știam.

– Se purta ciudat de ceva vreme. Spunea și făcea lucruri cu adevărat nepotrivite, uneori în public. Părinții mei înțeleseseră asta, dar cred că au pus totul pe seama vârstei înaintate a bunicului. Și eu stăteam mult cu el pe atunci, așa că îl acopeream când puteam. Am crezut sincer că trebuia doar să doarmă mai mult sau chestii de genul. Dar apoi... era ziua lui. M-am dus la apartamentul lui, cel în care ai fost și tu. Am urcat la etaj... același portar de acum, îl doare în cot de toate... și am intrat. Aveam un cadou pentru el, un set de șah făcut de mine. Sculptasem lemnul nouă luni.

Semnalizează dreapta și iese de pe autostradă. Trebuie să fim acasă. Aproape.

– Ne mai întâlniserăm cu o zi înainte. Ne întâlneam în fiecare zi, dar de data asta nu m-a recunoscut. Sau m-a recunoscut, dar a crezut că am intenții rele. Nu o să știu niciodată, cred. Nu era un bărbat violent, dar avea un cuțit. L-am văzut scoțându-l din sertar și am crezut că vrea să... toace țelină? Nu-mi mai amintesc. Dar, în schimb, s-a uitat în ochii mei, a alergat spre mine și tăietura a fost adâncă. Am avut nevoie de cusături, ceea ce a însemnat să merg la spital, ceea ce a însemnat să depun o declarație și asta a fost. Tata avea dovada pentru a-l închide în azil. A spus că așa este cel mai bine, și poate că a fost, dar nu de aceea a făcut-o. Îl urâse dintotdeauna pe tatăl lui pentru că îi pasă mai mult de șah decât de el.

Vocea lui are o rezonanță clinică. De parcă și-a rulat atât de mult povestea în minte, și-a spus-o atât de des, încât este un lucru pe care îl știe deja pe de rost. Se gândește la asta în fiecare zi. În fiecare oră. Știu asta, pentru că sunt în capul lui.

– Eu sunt cel care i-a dat tatălui meu acea putere. Și bunicul meu a murit în instituția aia, sedat cu pastile. Este ultimul lucru pe care și l-a dorit și este ceva cu care trebuie să trăiesc în fiecare secundă din fiecare zi. Deci când e să vorbim despre vinovăție...

– Poftim...? Nu. Nu. Mă răsucesc spre el. Centura de siguranță mi se înfige în sân. *Nu* e vina ta. Ai făcut ce ai putut, dat fiind că aveai... Câți ani aveai?

– 14 ani. Tu câți ani aveai când ți-ai văzut tatăl?

Îmi închid ochii. Pentru că nu este același lucru. Deloc. Dar el face să pară că ar *putea* fi, merit să *nu* mă mai chinui și...

Deodată sunt furioasă. O furie explozivă și incandescentă.

El... m-a manipulat. S-a prefăcut că se dezvăluie și, în schimb, m-a transformat în... orice naiba ar fi asta. Și-a sacrificat regina pentru a-mi da șah-mat și cum îndrăznește? Cum îndrăznește să vină în casa mea și să-mi analizeze familia de parcă ar fi un joc Morphy?

– Du-te naibii, Nolan!

Expresia lui este indescifrabilă și deloc surprinsă.

– Am spus ceva ce nu este adevărat?

– La naiba! Ce știi tu despre familii?

– Asta e problema? Că ceea ce am spus este adevărat?

– Nu mai încerca să... să mă prinzi în *capcană*. Să-mi dai șah-mat. Poate vrei să joci șah împotriva mea mai mult decât orice, dar asta nu-ți dă dreptul să...

– Nu mai mult decât orice, murmură el cu o privire insistentă.

Îl ignor înfuriată.

– Asta se întâmplă? Vrei să câștigi împotriva mea atât de mult încât vrei să faci puncte oricum poți? X și 0? Atunci săgeți ieftine spre familia mea?

– Nu este...

– Nimeni nu a fost înjunghiat în familia mea. Aș fi putut să-mi țin gura și toate ar fi fost bune și frumoase. Putea să fie secretul *meu*, povara *mea*, și nimeni nu ar fi știut și nu ar fi suferit pentru asta. Mama ar fi avut asigurare de sănătate, iar surorile mele ar fi avut familia pe care o meritau, iar tata ar fi fost în viață... Mă opresc. Inspir adânc, tremurător. Nu mă *cunoști* pe mine, nici pe surorile mele, nici pe mama și, cu siguranță, nu l-ai cunoscut pe tatăl meu. Așa că nu încerca să te prefaci că noi doi suntem asemănători în vreun fel sau că ceea ce am făcut este comparabil cu ce ți s-a întâmplat ție.

– Nu ești corectă cu nici unul dintre noi, spune el calm.

Poate că are dreptate, dar nu-mi mai pasă.

– Știi ce?

Centura de siguranță îmi sapă în gât. Sunt plină de furie acum, de furie pe... Nolan. Să spunem pe Nolan.

– La naiba cu asta! O să jucăm. Astă seară. O să jucăm jocul ăsta stupid de șah și o să lași baltă psihologia de doi lei.

– Eu... Se oprește, absorbind ceea ce am spus. Înghite în sec. Nu vorbești serios.

– Dacă nu ești interesat...

– Sunt. Pare nerăbdător. Tânăr. Sunt.

Apoi tace, de parcă i-ar fi frică să nu mă sperie ca să nu mă răzgândesc. Abia se uită la mine până când oprește mașina, ușa pasagerului se trântește în urma mea, paltoanele sunt aruncate într-un colț al sufrageriei. De obicei lucrăm unul în fața celuilalt, dar el pune tabla pe măsuța de cafea, și ne așezăm unul lângă altul pe canapea. Pentru că aceasta *nu* este analiza jocului altcuiva și trebuie să fie clar.

E miezul nopții. Căldura a fost oprită acum multă vreme, dar nu simt frigul.

– Bine? întreabă el, serios, asigurându-se că jocul e consensual.

„Știi ce nu a fost consensual? Chestiile pe care le-ai spus despre tatăl meu."

– Poți fi albul, spun eu tăios, așteptându-mă... dorindu-mi să se simtă jignit.

– Mulțumesc, răspunde el fără urmă de ironie. O să am nevoie de asta.

Mă face să-l urăsc și mai mult, la fel și deschiderea lui stupidă... pion la e4. Răspund cu deschiderea siciliană. Îmi dau ochii peste cap și îmi pun calul la c6, doar ca să-l deturnez, o linie de nișă pe care îmi amintesc vag că am studiat-o cu Defne... Varianta Rossolimo.

Multă presiune, jocul este foarte rapid, și lui nu-i pasă, nu ezită, nici măcar nu clipește în luminile difuze. Fruntea lui este netedă. Mâinile – hotărâte. Genunchiul i se lovește de al meu, nu la fiecare mutare, dar uneori. Nu pare să observe, și îl urăsc. Mă simt neîndemânatică, o fiară greoaie, stângace, zdrobită lângă el. Mă simt crudă, transparentă, deschisă, de parcă ar putea să se strecoare în creierul meu, să smulgă cioburi ascuțite și dureroase din trecutul meu și să mă facă să sângerez.

Apoi pierd un pion și mă simt și proastă, pe deasupra.

– La naiba, mormăi eu.

– E doar un pion, murmură el fără să ridice privirea.

– Taci din gură!

Îmi avansez calul cu degete tremurătoare, iar apoi nu este doar un pion. Mi-am lăsat nebunul descoperit, mi-am stricat șansele de rocadă. Urmăresc cum Nolan ia fără nici o grabă piesa mea și îl atac imediat din lateral cu tura... O să fac să-l *doară*. Doar că răstorn două piese și trec complet cu

vederea felul în care regina lui se îndreaptă spre regele meu și la naiba, la naiba, la naiba...

– Mallory.

Mâna lui o acoperă pe a mea, țintuind-o pe genunchiul meu. Îmi ridic privirea spre chipul lui frumos și detestabil.

– Îmi pare rău pentru ce am spus. Am întrecut măsura.

Nu vreau să aud.

– Hai să... terminăm!

– Nu știu cum au mers lucrurile cu tatăl tău...

– Hai să... terminăm!

El scutură din cap.

Râd, cu amărăciune.

– Se presupune că tânjești după jocul acesta de luni bune...

– Nu după asta tânjeam și poți să nu te mai minți în legătură cu asta. Nu vreau să joc cu tine așa.

– Deci acum ai nevoie de condiții perfecte pentru a juca? Ar trebui să rearanjez mobila? Să fac o curățare spirituală prin cameră? Spune-mi care sunt înaltele tale cerințe, ce vrei și...

– Știi ce naiba vreau, Mallory? Se apleacă înainte, brusc furios. Vreau să nu fii aici.

Mi se taie răsuflarea revoltată.

– Du-te naibii! *Tu* mi-ai cerut să fiu secundul tău...

– Vreau să fii în altă parte. Antrenându-te cu propriii secunzi ca să te pregătești pentru confruntarea cu *mine*. Ca să putem juca o partidă adevărată în Italia. Așa cum trebuie. Ochii lui scapără. Mâna lui mai este încă peste a mea. Apăsată. Caldă. Poate că prezența ta în casa asta este ceea ce mă face să mă trezesc dimineața, dar putem să nu ne mai prefacem că situația aduce măcar de departe cu ceea ce își dorește sau are nevoie vreunul dintre noi.

Îmi închid ochii. Are dreptate. Este... greșit. Totul este greșit.

– A fost singura noastră șansă, șoptesc eu. Și eu am dat-o în bară.

La fel cum o dau în bară cu toate. Cu prietenii. Cu familiile.

– O să mai fie alte turnee. Nolan inspiră adânc, liniștitor. Peste doi ani o să fie un nou Campionat Mondial...

– Nu o să mai fac asta după vară.

El înghite în sec.

– Bine. Ei bine... Asta e. Își întoarce privirea. Apoi, se întoarce spre mine, cu o expresie mai blândă pe chip. Îmi pare rău. Ai dreptate... nu știu nimic despre familii. Te rog, acceptă scuzele mele, ca să încetezi să mai joci cel mai groaznic joc din viața ta. Să... ne ducem la culcare. Suntem obosiți.

Mă uit spre tablă. Poziția pe alb este o învălmășeală amatoricească și nesăbuită.

– Doamne, ce e cu mine?

– Amnezie globală tranzitorie, ne-am putea închipui.

Izbucnesc în râs, iar furia mea se topește ca zăpada la soare. Râde și el și pot simți căldura răsuflării lui pe obraz. Suntem atât de aproape.

– Îmi pare rău. Pentru acest joc.

În ochii lui plutesc firicele de auriu. Are pistrui ușori și împrăștiați, doar vreo câțiva, și arată... drăguț. Delicios.

– *Chiar* ar trebui să-ți pară rău.

Eu chicotesc. Îmi dreg glasul.

– Poate vrei să te muți mai încolo. Din moment ce mai sunt și alți oameni în casa asta.

Pare confuz.

– Și?

– S-ar putea să intre. Să creadă că ne-am făcut de cap sau ceva.

El zâmbește.

– Sunt șanse mai mari să creadă că ne-am omorât unul pe altul pentru un *en passant*...

Creierul mi se scurtcircuitează. Poate că este de la ora târzie sau de la cum mi-am pierdut calul în mai puțin de zece mutări într-un joc îngrozitor. Poate că este de la mirosul curat și familiar al lui Nolan. Tot ce știu este că mă uit la el și, în secunda următoare, nu o mai fac... pentru că m-am aplecat în față și mi-am apăsat gura peste a lui într-un...

Sărut.

Ce mai încolo și-ncoace. Așa se cheamă, pupicul ăsta neîndemânatic și tineresc. Îl sărut pe Nolan Sawyer și...

Mă trag înapoi îngrozită.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, eu...

Mă ridic brusc în picioare. Genunchiul meu se izbește de tablă, piesele se împrăștie pe jos. Îmi ridic degetele la gură și... o simt ciudată.

Diferită. Schimbată.

– Mallory.

– Nu știu de ce am făcut asta. Doar că... îmi pare atât de rău!

Nolan se uită de parcă aș fi centrul de greutate al camerei, de parcă nimic altceva nu mai există în afară de mine în tot spațiul și timpul. Îmi face inima să-mi bată cu putere, îmi vine să-l sărut din nou, îmi vine să fug naibii de aici.

– Îmi pare rău, eu...

– Piesă atinsă – piesă luată, murmură el.

Se ridică și el în picioare. Fiecare pas în spate pe care îl fac eu este unul în față pentru el.

– Eu... poftim?

– M-ai atins. Nu mă pot opri acum. Piesă atinsă – piesă luată.

– Eu... Aici nu jucăm șah. Spatele meu se lovește de un obstacol. Mă pot opri oricând.

– Atunci nu te opri!

Mâinile lui îmi cuprind fața. Se înalță impunător deasupra mea, mă țintuiește de perete și... mie nu-mi pasă. Ceea ce mă sperie.

– Te rog, Mallory.

– Asta este... Ar trebui să terminăm jocul. Ai spus că vrei să joci.

– Am spus că sunt lucruri pe care mi le doresc mai mult.

Închid ochii strâns, dar Nolan este chiar *aici*... Îi simt mirosul, îl simt în fiecare por al ființei mele.

– Nu ești tu cel care l-a ales pe Kasparov în loc să și-o tragă? spun eu, irascibilă, plângăcioasă.

Când deschid ochii, zâmbetul este ca o umbră pe buzele lui.

– Și crezi că este pentru că vreau să joc mai puțin cu tine decât am dorit-o cu Kasparov?

– Desigur. De ce altceva... Oh! Închid din nou ochii. Oh!

– Pot să te sărut?

– Dar jocul nostru...

– Mă retrag. Ai câștigat. Pot să te sărut?

– Nu! Adică... de ce?

– Pentru că vreau.

El are răbdare. *Eu* de ce sunt o epavă de gânduri și emoții în timp ce *el* are răbdare?

– Tu, nu?

– Eu...

Vreau? Nu e mare lucru. Nolan este cu siguranță cel mai atrăgător tip pe care l-am întâlnit vreodată și nu sunt vreuna dintre ciudatele de pe Tinder pentru care *sărutul este prea intim, hai să o facem pe la spate!* Am făcut multe lucruri și nu regret nimic. Deci ce mă oprește?

„Poate că îmi doresc prea mult", mă gândesc. Și apoi mă aud spunând asta cu voce tare în timp ce mă ridic pe vârfuri și fac din nou lucrul acela ciudat... adierea de atingere pe care o apăs pe buzele lui, care mă face să mă simt de parcă am 13 ani și ies pe furiș din sala de sport. Dar de data asta nu trebuie să-mi dau palme că sunt o adevărată ciudată, pentru că Nolan mă sărută înapoi.

Nu se pricepe la asta. Nu imediat. Nu e rău, dar există un moment de ezitare, de deconectare suspendată, când cred că sărutul pur și simplu nu va ieși. Nu e să fie. Două nave care navighează în noapte, mergând pe drumuri separate, o ratare la centimetru.

Dar apoi face ceva. Își înclină capul, poate. Își ajustează strânsoarea. Se apasă mai ferm în mine și totul se schimbă. Nava lui se ciocnește de a mea, iar spatele meu se lipește de perete și, *oh*, el își dorește asta. Își dorește foarte, foarte mult. La fel de mult ca mine. Îmi dau seama după piciorul lui care alunecă între ale mele și mă țintuiește de perete, după felul în care mâna lui se mișcă peste șoldul meu, hotărâtă ca pe o tablă de șah. După sunetul gutural pe care îl scoate.

Se pricepe la asta. Cald, puternic și *minuțios*, are un gust bun și...

O ușă se deschide undeva în casă. Râsete. Pași. Lumina de pe hol se aprinde. Îl împing în umeri pe Nolan și ne despărțim exact la timp.

– Oh, v-ați întors. Emil. Rămas în ușă, legându-se iute la halat. Ce faceți?

Mă uit la Nolan, gândindu-mă că Emil este prietenul *lui*. Povara de a inventa o scuză plauzibilă ar trebui să cadă pe el. Problema este că Nolan mă privește, cu pupilele dilatate, buzele pline și... sărutate?

– Doar... Îmi dreg glasul. Îi zâmbesc lui Emil. Vorbeam despre jocul în care Koch a...

– Nu-mi mai spune, Greenleaf! Se duce valvârtej la frigider. N-am voie să mă abat din drum sau Tanu mă ucide. M-a trimis după mâncare.

Strânge în brațe resturile de pizza și trei brioșe, apoi dispare cu o fluturare din halat și un nepăsător:

– Noapte bună.

Sunt din nou singură cu Nolan.

Nolan, care nu a încetat să se uite lung.

– Se face târziu, spun eu, fără să-i întâlnesc privirea. Mă simt tulburată. Din cauza unui sărut. Zici că am din nou 13 ani. Sunt obosită. Eu…

El dă din cap și face ceva ciudat: îmi întinde mâna. Calm. În liniște. De parcă s-ar aștepta să o iau. Și exact asta fac: îmi strecor degetele printre ale lui, iar când mă conduce pe hol, oprindu-se să stingă lumina, eu îl urmez cu sfială. Trecem pe lângă ușa lui Tanu fără să reacționăm la râsetele înăbușite din interior, pe lângă dormitorul gol al lui Emil, pe lângă toate celelalte încăperi… inclusiv pe lângă a mea, până ajungem în camera lui, care miroase a piele curată, a șah incredibil de bun și a canapeaua lui din oraș.

Își scoate cu nonșalanță blugii, numai membre lungi și musculoase.

– Ce faci? îngaim eu.

Nu se uită la mine, doar își miroase cămașa, hotărând că trebuie să ajungă într-un coș de rufe.

– Mă pregătesc de culcare.

– Eu… Ce se întâmplă? „De ce te-am urmat? Ce… se… întâmplă?“ De ce nu ai emoții?

– Pentru?

– Pentru… – fac un gest incoerent între noi – … toate astea.

El se uită la mine.

– Nu știu. Mă simt cum trebuie. În plus, n-am emoții prea des.

Darcy mi-a povestit odată despre un studiu care monitorizează ritmul cardiac al jucătorilor de șah de top în timpul unor partide importante. Nolan a fost mereu cel mai lent. Cel mai statornic. De aceea stă în fața mea în boxeri și un tricou cu Coimbra Chess 2019 și eu tremur ca o frunză?

– Nu vrei asta? mă întreabă el.

– Nu. Adică da. Adică, *nu* vreau asta. Dar… tocmai ne-am sărutat din senin și pari atât de confortabil cu asta și…

El ridică din umeri.

– Nu e din senin pentru mine.

– Nu este?

– M-am împăcat cu ideea asta cu luni în urmă, Mallory. Prima dată când am jucat, poate.

Eu înghit în sec.

– Nu înțeleg.

El se apropie. Din doi pași ajunge în fața mea și, dintr-un motiv de neînțeles, eu tremur. Un mic cutremur se dezvăluie înăuntrul meu, douăzeci de regi sunt răsturnați și Nolan îmi cuprinde din nou fața între mâini.

– Sunt cu tine, Mallory. Nu o să se întâmple nimic rău. Te poți lăsa în voia acestei dorințe, pentru că o ai deja. Mă ai pe mine.

Oh, Doamne! Tremur mai tare.

– Eu... Noi... O să ne-o tragem?

Încerc cu bună intenție să-l zdruncin. Și nu funcționează.

– Nu. Mergem să dormim.

Ne întindem în pat, și cumva este un lucru firesc. Port colanți, o cămașă moale, fără bijuterii și de aceea mă simt atât de în largul meu. Nu pentru că stau cu capul pe pieptul lui, picioarele lui sunt împletite cu ale mele și îi simt bătăile lente și constante ale inimii ca un ceas cald sub ureche.

– Nici măcar nu m-am spălat pe față, îi spun.

Încă tremur, deși mai liniștit. Sunt un dezastru.

– Nu-i nimic. Antonov a câștigat Coimbra 2019.

Râd tremurător.

– Eu... nu cred că pot dormi.

– Vrei să-ți spun o poveste înainte de culcare?

Mâna lui se plimbă ușor prin părul de la ceafă.

– Se numește „Polgar Versus Anand, 1999". Începe cu e4 c5.

Gem. Dar zâmbesc când întreb:

– Și apoi?

– Cal la f3. d6. d3.

– Mmm.

– Da.

– Și apoi?

– Cal la d4. Cal la f6. Cal la c3...

Adorm la mijlocul jocului... pentru a doua oară în viața mea în brațele cuiva, pentru prima oară în viața mea în brațele lui Nolan Sawyer.

CAPITOLUL 21

Până la ora 15.00 în ziua următoare, Nolan mi-a adresat mai puțin de cincisprezece cuvinte.

„De ce cal la a5?“

„Ar putea sacrifica regina.“

Și preferata mea: „Îmi iau o brioșă… vrei și tu una?“

Poate noaptea precedentă a fost o halucinație de-a mea. Poate sărutul nostru a fost un vis. Poate așa cum m-am trezit în camera lui pustie, cu o cană de cafea fierbinte pe noptieră… poate am nevoie de un consult pentru…

– Ce zici, Mal? mă întreabă Tanu.

După tonul ei, nu pentru prima dată.

– Despre?

– Despre poziția asta. Ce ai face?

Arunc o privire spre tablă.

Analizăm un joc de-al lui Koch de anul trecut. Ei bine, ei analizează. Eu meditez.

– Este slab. Latura stângă ar putea fi exploatată.

– Da, asta a spus și Nolan.

Ridic privirea spre el și roșesc imediat. Pentru că se pare că asta fac acum… mă stresez dacă un tip cu care nici măcar nu m-am culcat nu mai este interesat de mine pentru că sunt un dezastru, pentru că mă foiesc noaptea, pentru că respirația mea de dimineață miroase ca tomberonul din spatele unui restaurant cu specific pescăresc.

Acesta este un teritoriu neexplorat pentru mine. O galaxie cu totul nouă. Sunt obișnuită să-mi pese de ceea ce crede despre mine mama, Darcy, Sabrina, Easton. Nu am loc pentru nimeni altcineva și…

– Ești de acord, Greenleaf? mă întreabă Emil.

La naiba!

– Scuze, cu ce să fiu de acord?

– Cu ce a spus Nolan.

Ochii lui Nolan sunt indescifrabili.

– A făcut rocada prea târziu, repetă el.

Arunc o privire spre tablă.

– Sau n-ar fi trebuit deloc să facă rocadă, spun eu, prefăcându-mă că nu sunt deloc agitată.

– Koch e atât de neuniform. Emil își freacă tâmplele. Cum poate trece de la gafe dezastruoase la mutări aproape geniale precum cea împotriva lui Greenleaf? Este ca și cum ar fi doi jucători complet diferiți.

– Și care dintre ei crezi că o să fie în Italia? întreabă Tanu.

Nimeni nu răspunde. Nolan se uită undeva la mijloc, iar eu mă uit la el ca o prostănacă.

Analizăm jocurile finale ale lui Koch până târziu. Până când Nolan și Emil se apucă să pregătească cina, soarele a apus de ore.

– Rămâi până la sfârșitul lui ianuarie, nu? mă întreabă Tanu, cu voce joasă.

Ceilalți se ceartă dacă ar trebui să punem pastele în apă înainte să fiarbă. (Nolan: „Cui îi pasă? Va fi mai rapid". Emil: „Tu ești – și nu pot sublinia suficient asta – *un țăran lipsit de gust*".)

– Ăsta este planul. Tu, nu?

– Doar până la începutul semestrului.

– Oh! Mă gândesc la Nolan și la mine singuri în casa asta. Oh!

– Defne o să vină să vă ajute, desigur, continuă ea.

Mă încrunt. Defne a acceptat ca eu să devin secundul lui Nolan pentru că a spus că ar fi un antrenament grozav pentru mine, dar...

– Nu credeam că sunt atât de apropiați.

– Oh, sunt foarte apropiați. Amândoi s-au antrenat cu bunicul lui Nolan înainte... ei bine. Dar Nolan mai are încă nevoie de tine. Nu o arată, dar imprevizibilitatea lui Koch l-a zguduit. Are nevoie de cineva de care îi pasă și căruia să-i pese de *el*. Ca tine, știi?

Oh, Doamne!

– Tanu, eu și Nolan... Scutur din cap și mă apropii, cocoțându-mă pe marginea scaunului. Presupun că *suntem* apropiați în anumite privințe, dar nu suntem... împreună.

– Oh, știu că relațiile sunt ciudate. Zâmbetul ei este liniștitor. Adică, nici eu și Emil, tehnic vorbind, nu suntem împreună, pentru că... ei bine. Nu că nu m-ar merita, dar, mai ales, e greu cu distanța. Dar Nolan ține atât de mult la *tine!*

– Este… Clatin din cap. Este complicat.

Ea râde, un amestec de confuzie și amuzament.

– Ei bine… Nu știu ce se întâmplă, dar nu l-am văzut niciodată atât de calm și fericit ca atunci când ești prin preajmă, așa că…

– Hei, fetelor, vreți să jucați doi contra doi? ne întrerupe Emil. Suntem patru, deci două echipe.

Mă gândesc rapid la posibilele permutări. Aș fi fie împotriva lui Nolan, fie…

– Eu o să fac echipă cu Mallory, strigă el din bucătărie.

Tanu arcuiește sprânceana spre mine, iar eu închid ochii. Sunt încă închiși câteva secunde mai târziu, când Nolan se întoarce de la bucătărie și, în loc să ocupe un loc liber, ridică un picior și alunecă între mine și spătarul de la scaun meu.

Aproape că rămân fără aer. Ocupă mult loc, mereu, și povestea asta nu va funcționa. Nu am de gând să cad în plasă.

Sau voi fi bine, aici în poala lui. Mâna care nu este ocupată să ajusteze piesele negre în centrul pătratelor se sprijină dezinvolt pe abdomenul meu, acoperindu-l de la un capăt până la altul. Este aceeași mână de aseară… încrezătoare, liniștitoare. Mă simt bine. Miroase și mai bine. Sprânceana lui Tanu se arcuiește cu un milimetru mai sus, iar Emil își mută pionul la d4, deloc deranjat că stau între coapsele celui mai apropiat prieten al lui.

– Vrei să începi tu? murmură Nolan, cu buzele la urechea mea.

Tremur. Apoi dau din cap, iar părul meu se atinge în treacăt de bărbia lui.

Pielea mi se încălzește și sunt prea agitată să mai gândesc, așa că fac primul lucru care îmi vine în minte.

Cal la f6.

Îmi amintesc cât de mult îl urăște Nolan pe Grünfeld numai după ce scoate un geamăt și își înfige dinții în lobul urechii mele.

Jucăm cinci jocuri. Eu și Nolan le câștigăm pe toate, cu excepția unuia, și asta din vina mea. Regina pierdută.

– Ce… mutare, spune Tanu, înaintând cu calul, iar Nolan scoate un zgomot înfundat și își ascunde fața în arcuirea gâtului meu, de parcă nu ar putea să fie martor la dezastrul pe care l-am făcut. Vreau să-i șuier printre dinți că, dacă nu m-ar ține lipită de el cu o mână pe abdomen, poate creierul meu nu ar mai fi o masă amorfă. Dar răsuflarea lui îmi gâdilă ceafa și, în

timp ce toată lumea se gândește bine la următoarea mutare și în cameră este liniște, eu îi simt bătăile inimii calde pe spatele meu.

Mai aproape de cineva cu care să nu fac sex nu am fost niciodată.

Mai aproape de cineva cu care să fac sex.

Și nici nu am fost vreodată mai distrată de-atât într-un joc de șah, și partea cea mai proastă este că nu cred că Nolan se joacă cu mine. Uneori, bărbia lui se sprijină pe umărul meu, copilărește, ingenuu, și eu știu că face doar ceea ce se simte bine. Se întâmplă să-mi distragă atenția.

El este primul care spune:

– Mă duc la culcare, când Tanu se oferă să pună un film.

Pune vasele în mașina de spălat, se îndreaptă spre camera lui cu un aer absent, iar eu rămân acolo, blocată între absența lui și discursul nimicitor în care se lansează Emil pe tema filmografiei lui Aronofsky. Sunt un balon în care s-a suflat prea mult, prea tare și gata să explodeze dintr-o clipă în alta.

Așa că mă ridic brusc. Las conversațiile despre Aronofsky în urmă și o iau cu pași hotărâți pe hol. Nu mă obosesc să mai bat... doar deschid ușa și intru în camera lui Nolan. Nu este cea mai bună idee a mea, din moment ce el tocmai și-a dat jos cămașa și este doar în blugi.

Mă lipesc cu spatele de ușă. „La naiba! Ce fac?“

– Regina aia pierdută, spune el cu un surâs, de parcă să intru în camera lui este un lucru la fel de natural ca soarele care apune.

Este în formă și foarte musculos. Mă întreb când găsește timp să mai facă sport, ca să arate așa.

– Deși sunt sigură că Tanu și Emil au apreciat victoria...

– Poți, te rog, să-mi explici?

– Să-ți explic?

– Aseară... Fac un gest confuz. ... și apoi azi-dimineață, și azi, în seara asta, chiar acum.

El își înclină capul într-o parte.

– Da. Așa *funcționează* timpul.

– Nu, eu... Închid ochii strâns. Urăsc asta.

– Ce urăști?

– Că sunt aici să te întreb... că ești în capul meu și eu... Îmi trec o mână peste față. Nu. Ascultă... Nu-mi pasă. Nu ar trebui să-mi pese dacă tu... Nu ar trebui să mă gândesc deloc la tine... Am o *familie* de care am grijă. Tot

felul de lucruri de terminat. Dar vii și mă *săruți*, apoi mă ignori de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic...

– Exact. Își încrucișează brațele. Ăsta e stilul tău, nu-i așa?

– Poftim?

– Tu ești cea care ignoră oamenii. Îi lași înainte să te părăsească, nu? Te menajezi de chinul înspăimântător de a fi cunoscută.

– Nu este corect. Mă îndepărtez de ușă. Încep să mă plimb prin cameră. E diferit. De obicei, nu... Eu am *responsabilități*. N-am timp să visez la cai verzi pe pereți, Nolan. Nu-mi pot permite să-mi distragă atenția oameni care nu au nevoie de mine, dar apoi tu... *tu*...

Ochii mei zăresc ceva pe biroul lui, sub un teanc de cărți de șah care seamănă cu ceva ce tata ar pune deoparte pentru a-mi face loc pe canapea.

Este pliantul German Chess. De la Toronto. Din noaptea în care...

– Foaia cu X și 0.

– Poftim? El vine și se oprește în spatele meu. Oh, da.

Este pe noptiera lui, păstrată ca un trofeu. A adus-o de la Toronto pentru a o duce la Moscova, apoi în apartamentul lui din New York, aici. O senzație de căldură mi se răspândește în abdomen.

Îi rezist. Mă mușc de interiorul obrazului. Apoi cedez și întreb:

– De ce ai păstrat-o?

– M-a făcut să mă gândesc la tine.

Brațele lui mă cuprind peste piept, chiar sub sâni, iar eu închid ochii.

– De ce ai păstra ceva care te face să te gândești la mine?

Îl simt ridicând din umeri.

– Pentru că oricum mă gândesc la tine, Mallory.

Mă întorc. Întrerup contactul. Chestia asta este insuportabilă. Apropierea asta de el. Smuciturile astea care mă trag spre el, adânc în stomacul meu. Este ceea ce am evitat... ceva despre care știu că se poate termina doar cu minciuni și trădare. Am mai văzut-o întâmplându-se.

– Ce vrei de la mine, Nolan, și... te rog nu mai *zâmbi!*

– Nu zâmbesc.

Zâmbește mai larg.

– Vorbesc serios, dacă nu renunți să zâmbești…

– Asta nu este o amenințare. Nu este nici măcar o propoziție corectă din punct de vedere gramatical.

– Ce vrei de la mine? Ce suntem noi...

Îmi îngrop fața în mâini. E o senzație prea brută. Prea puțin explorată. Prea riscantă și confuză.

– Nu înțeleg de ce ești în capul meu.

– Și tu ești în al meu. Dar eu știu de ce.

Eu gem și îmi impun să mă uit la el. Nu mai zâmbește.

– Spune-mi doar... ce vrei de la mine?

– Vreau totul. Tonul lui este calm. Categoric. Dezgolit, într-un mod care nu are nici o legătură cu hainele lui. Sunt băgat cu totul în povestea asta.

Își coboară încet fruntea până o atinge pe a mea. Ochii lui se contopesc într-unul singur, chiar pe nas. Tot ce mai pot auzi este sunetul răsuflărilor noastre și ceva dinăuntrul meu face clic.

– Dar tu, Mallory?

Nu răspund. În schimb, fac ceea ce știu: îmi împing bărbia în sus pentru a-l săruta și merge la fel de bine.

E chiar mai bine decât ieri. Brațele lui mă prind între el și comodă, iar ale mele se înfășoară în jurul gâtului lui. Port un tricou, și mâinile mele ating întinderea uriașă a spatelui lui, fină și fierbinte. Deschid gura, iar el îmi linge buza de jos înainte ca limba lui să alunece peste a mea, stângace și înflăcărată, insistentă și încântătoare. Zgomotele neputincioase, pline de dorință, guturale pe care le scoatem amândoi sunt poate stânjenitoare, dar nu-i nimic.

Chiar dacă nu o să mai pot respira vreodată.

– Mai încet, îi spun. Hai doar să...

– Mă gândesc la asta în fiecare secundă din fiecare zi.

Palma lui alunecă peste spatele meu, iar corpul meu este ca un pion în mâinile lui. Ne întoarcem și apoi ne trezim pe patul nefăcut, cearșafurile răsucite împungându-mă în spate.

– Tu joci cel mai frumos șah din câte am văzut vreodată și visez că te am sub mine. Este al naibii de *confuz*.

Purtăm amândoi prea multe haine și, dintr-odată, sunt nerăbdătoare. Vreau să fim goi. Vreau piele... *mai multă* piele. Îl vreau mai aproape, fluid, piele pe piele. El se apasă greu pe abdomenul meu și ne simțim atât de familiari și de intimi, ca și cum nu ar mai fi existat nimic înainte.

– Tu... Mâna mea alunecă peste abdomenul lui, întâlnește talia blugilor lui și, în cele din urmă, iată, o urmă a șovăielii, a nesiguranței la care mă așteptam de la el. Nu? întreb eu.

Gâtul i se mișcă în timp ce înghite. Buzele pline tremură o fracțiune de secundă.

– Ești cu adevărat aici? Aerul dintre noi este încărcat. Uneori mi-e teamă că mi te-am imaginat. Uneori cred că ești doar în capul meu.

– Sunt aici, spun eu cu răsuflarea întretăiată.

Sunt o mare de căldură lichidă.

– Habar n-am ce fac, spune el, mușcându-mi ușor scobitura de sub ureche.

Mă înfior.

– Pot să te ajut, îi spun, chiar dacă neuronii mei se fac terci.

– Da?

– Este ca un fel de șah. Eu fac un lucru... Desfac primul nasture de la blugii lui, încet. Simt, mai mult decât să aud, respirația lui. Și tu faci altul.

Se ridică pe brațe și se uită la mine, ca și cum ar inventaria, hotărând de unde să înceapă. Arătătorul lui se agață de tivul cămășii mele și o trage în sus, oprindu-se chiar sub sutien. Se uită fix la buricul meu timp de câteva minute, apoi spune:

– Vreau un avantaj. Din moment ce este prima dată când fac asta.

– Te simți în dezavantaj?

– Vreau *două* mutări.

Râd. Și apoi redevin serioasă când îmi prinde mâinile deasupra capului, într-un mod care sugerează că poate nu știe ce face, dar are planuri, fantezii, strategii, o lume interioară bogată care va fi folosită și...

– Sper, spun eu serioasă, că o să-ți placă asta la fel de mult ca șahul.

– Cred, îmi spune el cu un zâmbet, că deja îmi place.

CAPITOLUL 22

Ne trezim dimineața devreme. Facem o grămadă de chestii lente și somnoroase cu mâinile, care se simt foarte bine și nici nu necesită prezervativ. Nu aveam decât unul, rămas în rucsac de cine știe când. Nolan nu avea nici unul. Se pare că chiar ne-am îmbătat cu apă rece, crezând că asta nu se va întâmpla. Adorm pe pieptul lui, brațele lui se încolăcesc în jurul meu, simțind cum respirația lui rapidă încetinește în ceva mai calm, apoi adoarme și mă trage după el.

Bâzâitul telefonului lui Nolan de pe noptieră ne trezește când soarele este sus pe cer. El răspunde cu un căscat uriaș.

– Da?

Vocea lui este prea tare. Sau poate nu. Poate că este felul în care suntem înlănțuiți împreună, piele pe piele, cu picioarele încolăcite, mâna lui liberă încurcată în părul meu și ținându-mă în adâncitura umărului lui.

– Asta pentru că *dormeam*. Da. Da. Sigur.

Nu pare impresionat. Sună ca versiunea delicioasă și caldă a lui Nolan, care îmi ordona să nu mă mai foiesc la 3.00 dimineața. Aceasta nu este viața reală.

– Aha.

Mă trag înapoi pentru a-i urmări ochii mici obosiți și buzele umflate. Miroase fantastic. Vreau să mă afund sub pielea lui. Vreau să mă strecor între picioarele lui și să mă opresc pe întinderea pieptului lui. Eu…

– Sigur. Ea este aici. Lasă-mă să o întreb!

Nolan își apasă telefonul pe umeri. Eu fac ochii mari.

– Poftim? șoptesc eu. Nu le spune că sunt aici! O să creadă că…

Îmi aruncă o privire confuză.

– Că ești aici?

Gem și mă ascund în gâtul lui.

– E un eveniment caritabil. Cineva vrea să jucăm împreună împotriva… Își ridică din nou telefonul. Împotriva cui am juca? Aud o voce feminină vioaie la celălalt capăt al firului. O persoană din industria tehnologiei, îmi spune el,

și apoi în difuzor din nou: Este iar Bill Gates? Elle, el *nu* se pricepe la șah. N-am cum să fac ca jocul să dureze mai mult de un minut împotriva... Da. Te voi suna înapoi.

Aruncă telefonul într-o parte și mă trage mai aproape, acoperindu-ne capetele cu păturile.

Lumea de afară dispare.

– Cine este Elle? îl întreb eu.

– Managera mea.

Îmi dă părul pe după ureche.

– Ce să-i spun?

– Când se întâmplă asta?

– Nu până în primăvară.

– De ce industria tehnologiei?

– Se pare că e plină de oameni cărora li se scoală când aud de șah.

Are surprinzător de mult sens.

– De ce ai un manager?

– Toți jucătorii profesioniști au. Vei avea nevoie și tu de unul.

„Eu nu voi fi profesionistă, Nolan. Tu știi asta."

– Ai recomanda-o pe Elle?

– În nici un caz. Fugi mâncând pământul.

Râd.

– Pot... să mă gândesc la asta? Evenimentul de caritate.

– Sigur.

Ne cufundăm în tăcere, învăluiți de bumbacul moale al cearșafurilor, imposibil de apropiați. „Chiar s-a întâmplat ce s-a întâmplat aseară?" mă întreb, mă simt prinsă într-un vis. „Pentru tine a fost așa cum a fost pentru mine?"

Apoi murmură:

– Bună dimineața, în timp ce îmi apasă un sărut pe frunte și totul începe să pară cald, precar de bine și adevărat.

Nolan nu are față de poker. Nici o abilitate de a minți, trișa sau a se ascunde. Nici un gând în acest sens.

Îmi urmărește mișcările cu un zâmbet ori de câte ori mă îndepărtez de tabla de șah pentru a lua un pahar cu apă. Mă sărută lângă frigider în timp ce cei trei MM vorbesc despre Apărarea Franceză la doi metri de noi. Mă ia

de mână și mă trage afară la o plimbare prin zăpadă când soarele stă să apună, de parcă obiceiurile sănătoase ar fi un lucru de care a început să-i pese brusc.

Aș vrea să pot spune că mă deranjează, dar iubesc fiecare secundă.

Are o încredere curioasă, dureros de sinceră. Noaptea trecută a fost bine, *foarte* bine, dar a fost și prima dată pentru el, prima dată pentru *noi*: confuză și imperfectă, plină de întrebări șoptite, și încercări, și greșeli. Mâinile lui pe mine au fost îndrăznețe, dar lipsite de experiență și intenție. Alți tipi s-ar îneca azi în masculinitatea lor fragilă, dar Nolan pare profund, cu adevărat fericit.

Dar amintindu-mi sunetele pe care le-am scos, răsuflările întretăiate... Cred că a primit o reacție strălucită.

– Nu pot să cred că a folosit un gambit Evans acum trei ani, spune el despre jocul lui Koch pe care tocmai l-am analizat.

Urmele lui în zăpadă sunt aproape de două ori mai mari decât ale mele.

– Da, ei bine, a fost o alegere neinspirată, deoarece Thagard-Vork l-a distrus.

– Totuși... N-am văzut un Evans de când am învățat să joc.

Zâmbesc.

– Când a fost asta, apropo?

– Poftim?

Îmi aruncă o privire curioasă.

– *Când* ai învățat să joci șah?

– Nu-mi mai amintesc. Sunt ferm convins că spune pe Wikipedia.

– Da. Dar spre deosebire de sora mea, eu refuz să o citesc. Limite și chestii de genul ăsta.

Îl trag de haină și îl opresc. Îi port mănușile, pentru că e frig de crapă pietrele și am uitat să le aduc pe ale mele. Îmi fac mâinile să pară mâini de pitic, iar Nolan zâmbește la imagine.

– Dar tot vreau să știu.

– Aveam... cinci ani? Dar nu *prea* am înțeles. Nu până când am trecut cu mult de șase ani.

– Te-a învățat bunicul tău?

– Oarecum. El antrena o mulțime de oameni la acea vreme, iar eu îmi doream doar... să fiu în mijlocul lucrurilor. Era cel mai mișto om pe care îl știam și voiam să-mi acorde atenție.

– Și părinții tăi n-au vrut să fii?

El ridică din umeri.

– Tata e un nemernic. Și chiar dacă nu ar fi, pur și simplu nu are nici o înclinație spre șah. Când eram mic, îmi petreceam ore întregi gândindu-mă la puzzle-uri, Legouri sau jucării, căutam să le înțeleg, să le analizez și el nu putea înțelege de ce. Credea că e ceva în neregulă cu mine. Mă punea să fac tot felul de sporturi. Și eram destul de bun pentru că eram înalt și rapid, dar nu au fost niciodată...

– Nu erau șah?

El dă din cap.

Mă gândesc la tata. Cum el a fost opusul, împingându-mă constant spre șah. Cum, dacă ar fi încă în viață, probabil că am fi la fel de înstrăinați ca Nolan și tatăl lui. Drumuri foarte diferite, aceleași rezultate.

– Îți urăști părinții?

El scoate un mic râs.

– Nu cred. Nu mă gândesc mult la ei. Nu m-am mai gândit de o vreme. Înghite în sec. Cumva, doare și mai tare.

Mă întind, băgându-mi mâna în buzunarul de la haina lui. El expiră, o suflare albă în aerul după-amiezii târzii.

– Nu conta când bunicul era prin preajmă, pentru că m-a prins. Fusese ca mine în copilărie sau destul de asemănător. Când părinții mei au divorțat, au încetat să mai simtă că trebuie să le pese de mine. Mama s-a recăsătorit. Apoi tata. Apoi noua lui soție a rămas însărcinată și a fost aproape o ușurare. Am devenit un gând undeva în fundal și mi se întâmpla să stau cu bunicul săptămâni întregi. Eram doar noi doi. Jucam, jucam iar. Mai jucam un pic.

– Ai câștigat vreodată?

– Oh, nu. Nu pentru mult timp. Nu până la nouă sau zece ani. Apoi am câștigat și aproape mi-a fost frică. El ura să piardă la fel de mult ca mine. Am crezut că o să fie supărat. Dar... Dă din cap. Cred că mai fericit nu l-am văzut vreodată.

– Deci poate că *nu* ura să piardă la fel de mult ca tine.

– Cred că... Se oprește, și eu la fel. Îmi susține privirea. Mi-a spus odată că uneori, cu unii oameni, nu este vorba de a câștiga sau de a pierde. Cu unii oameni este doar vorba despre joc. Deși multă vreme nu l-am crezut cu adevărat.

– Da? Privesc în altă parte, spre apus. Încă mă mai gândesc la jocul pierdut în fața lui Koch. În fiecare zi. În fiecare oră.

– Știu.

– Nu-mi mai citi gândurile!

Îl lovesc ușor în stomac. Mă ia brusc de mână și mă trage mai aproape de el.

– *Cum* te descurci cu pierderile?

– Nu mă descurc.

– Deci te simți ca naiba? De fiecare dată?

– Practic trebuie să urăști să pierzi pentru a fi un jucător de top. Sunt ferm convins că genele sunt pe același cromozom.

– E motivul pentru care ești un perdant atât de groaznic?

– Da. Și pentru care și *tu* ești la fel.

Zâmbesc.

– Nu o să mint, te validează. Crescând, nu mi-am putut da seama de ce Easton era atât de calmă când pierdea toate acele meciuri. Între timp, până și remizele mă trimit într-un hău adânc.

– Easton?

– Oh! E prietena mea cea mai bună. Înghit în sec. Ei bine. Fosta?

El pleacă ușor capul.

– Ți-a luat regina?

– Nu. Ea... a plecat. La facultate. În Colorado.

– Ah!

– Da. N-am mai auzit prea multe de la ea de atunci.

Oftez.

– Tu cum ziceai că ții legătura cu Tanu și Emil?

– Nu este la fel. Emil este încă în New York și urăște căminele, ceea ce înseamnă că este mai mereu pe la mine. Și știi cum este Tanu. Mi-ar fi prea greu să o las baltă.

– Da. Încerc să nu par prea geloasă. Lui Easton i se pare că sunt plictisitoare și neinteresantă acum că nu... nici măcar nu știu. Nu joc bere pong cu ea?

– Ea ți-a spus asta?

– Nu. Dar știu asta.

– E posibil doar să presupui asta?

– Nu.

El dă din cap și îmi place că nu încearcă să mă mintă. Pentru a mă convinge că e doar în imaginația mea.

– Te-ai gândit să vorbești cu ea?

– Nu. Eu... nu vreau mila ei. Vreau să fie cu mine pentru că vrea ea.

– Ah, da. Dă din cap cu subînțeles. Bărbia i se cufundă în gulerul ridicat al hainei. Îți place să fii la butoane.

– Ce vrei să spui?

– Îți place să fii în avantaj. Să simți că faci ceva pentru ceilalți. Ca și cum ai deține controlul.

– Nu. Mă încrunt. Nu este deloc asta.

– Cred că este mai ușor pentru tine să fii cu oameni atunci când simți că este nevoie de tine decât atunci când ai tu nevoie de ei. Mai puțin riscant. Mai puțin haotic, nu?

– Dar nu este adevărat. Adică, după spusele Sabrinei, familia mea nu mai are nevoie de mine pentru nimic altceva decât pentru bani. Și Easton este cea care a dispărut în misiune. Și *tu*... cu siguranță *tu* nu ai nevoie de mine...

– Dar am.

Pufnesc.

– Serios acum. Ai un milion de milioane de secunzi și legiuni de fani care te adoră, Tanu și Emil, Elle, managera înfricoșătoare, presa, toată lumea...

– Mallory, mă oprește el. Expresia lui este serioasă. Șahul este o lume singuratică. Poate ai o echipă în jurul tău, dar, în esență, ești singur. Joci singur. Pierzi și câștigi singur. Te duci acasă și ești singur.

Rămâne pierdut cu privirea spre lumina care dispare, cu ochii mai negri ca niciodată. Și apoi se uită iar la mine, îmi aranjează o șuviță de păr blond în spatele urechii și mă întreabă ceva la care nu mă așteptam.

– Vii cu mine în Italia?

– În Italia?

Confirmă din cap.

– La Campionatul Mondial.

– Eu... De ce?

El înghite în sec.

– Bunicul a fost cu mine prima dată, acum șase ani. Dar, după aceea, am fost mereu singur.

– Dar Tanu și Emil o să fie acolo și...

– Da. Dar...

Aproape pot să văd cum i se mișcă rotițele în minte, de parcă ar încerca să exprime un sentiment neclar, de neînțeles.

– În primul rând, o să fie acolo unul *cu* celălalt.

Cumva, știu exact ce vrea să spună. „Și eu simt asta. Mă simt la fel", vreau să-i spun. „Ca și cum toți cei din jur fac parte din același țesut conjunctiv și tu doar plutești. Fără a fi legat de nimic."

Inima îmi bate mai repede pentru că momentul de acum se simte ca un prag. O mutare de piesă atinsă – o atingere a unei piese pe care nu o voi putea schimba niciodată. Dacă spun da, atunci eu și Nolan vom fi altceva. Ceva împreună. Mai mult decât suma părților noastre.

Atunci, nu. „Nu" ar trebui să fie singurul răspuns posibil. Nu am de ce să promit că voi fi acolo pentru nimeni. Am priorități. Îndatoriri. Dar...

– Vrei să fiu acolo? îl întreb eu.

El încuviințează din cap imediat.

Îi iau palma rece, o ridic în ambele mâini și apăs un sărut blând în mijloc, unde linia destinului se întretaie cu cea a minții și a inimii.

– Atunci voi fi acolo. Îi zâmbesc, chiar în clipa în care ultima licărire a soarelui dispare în zăpadă. Pentru tine.

Mă gândesc în seara aceea, după ce mai verificăm câteva dintre jocurile recente ale lui Koch la Challengers împotriva mașinilor și, în loc să stăm până târziu pentru a studia rezultatele, decidem să mergem la culcare la ora 20.00, că poate sincronizarea pentru povestea asta este puțin cam decalată.

Ar trebui să ne antrenăm din greu. Ar trebui să ne concentrăm la strategie, tactică, pregătire.

Nu ar trebui să ne uităm lung unul la celălalt peste masă.

Nu ar trebui să plutim în derivă în timpul discursului pasional al lui Tanu despre otivul pentru care Velveeta nu este legal o brânză pentru a schimba surâsuri spontane și nejustificate.

Nu ar trebui să ne atingem mâinile inutil în timp ce el îmi întinde farfuria pentru mașina de spălat vase.

Și, cu siguranță, nu ar trebui ne pierdem mințile în clipa în care suntem în camera lui, cu lemnul ușii neted sub spatele meu, chipul lui lipit de al meu în timp ce ne sărutăm adânc. Mecanismul poveștii noastre este familiar, dar nerăbdarea care mă mistuie este nouă. Senzația că încă un minut departe de el va fi prea mult. Văzând aceeași nerăbdare oglindită în Nolan.

– Încă nu avem prezervativ, îi spun, și el mormăie în gâtul meu.

Apoi face un pas în spate.

– O să iau unul de la Emil...

– Nu. *Nu*.

– De ce?

– Aș prefera să nu știe.

– Mallory. Îmi apăsă un sărut pe obraz. Pe nas. Știu.

– Da, dar nu știu oficial și... Eu sunt cea care geme acum. Să mergem la CVS mâine.

– Mâine?

Se trage înapoi și pare atât de înspăimântător și teatral de îngrozit, că trebuie să râd și să-i sărut expresia de pe față.

– Putem face și *alte* lucruri între timp.

Degetele lui alunecă peste coloana mea, masând încet fiecare proeminență.

– Cum ar fi? Să dăm zăpada cu lopata? Să colorăm după numere?

Râd pe gura lui.

– Atât de multe opțiuni.

– Te rog, enumeră-le pentru mine! Sunt *foarte* nou în asta.

Mâna lui se strecoară pe sub blugii mei, iar mie mi se taie suflarea brusc.

– Mutare nepermisă.

– Ar trebui să chemăm arbitrul?

– Doar dacă...

Telefonul meu sună, iar el geme. Scâncesc, strecurându-mi mâna între noi ca să-l recuperez din buzunar.

– Este Defne, spun eu.

Am un déjà-vu... cu luni în urmă, pe canapeaua lui Nolan. Are un fel îngrozitor de a se sincroniza, de-ți stă mintea-n loc.

– Ignoră-l, îmi ordonă el și mă bucur să o fac.

Îl arunc pe comoda lui Nolan și ne întoarcem unul spre celălalt, lipsiți de grație, fără nici o coordonare, lacomi, până când el îngenunchează în fața mea și începe să mă descheie la pantaloni.

– Deci. Vorbește pe șoldul meu. *Lucrurile* astea pe care o să le facem. O să presupună și...

Telefonul meu, din nou. Nu, al lui Nolan... acum bâzâie telefonul lui.

– La naiba, mormăie el, scoțându-l din buzunar și aruncându-l lângă al meu.

Dar ochii mei aterizează pe ID-ul apelantului și încremenesc.

– Stai! E Defne.

Nu a sunat nici măcar o dată de când am venit aici, mi-a mai trimis doar câte un mesaj din când în când. Și acum...

Ne oprim.

Telefonul lui Nolan nu mai bâzâie. O secundă mai târziu începe să sune din nou al meu.

Schimbăm o privire lungă, amândoi fără suflare. El scoate un geamăt apăsat și frustrat și își îngroapă fața în abdomenul meu. Mâinile lui se închid peste talia mea, tremurând ușor. O iau ca o permisiune tacită să răspund.

– Hei, D...

Îmi înalță cămașa și îmi mușcă ușor buricul. Mi se taie respirația. Chicotesc, oftez, încerc să-l alung. Apoi ciclul se reia de la capăt.

– Bună, Defne, reușesc să spun eu în cele din urmă.

Nolan desenează cu limba o linie sub buricul meu.

– Ce mai faci...

– Mallory, vin să te iau! Trebuie să te întorci imediat la New York.

CAPITOLUL 23

– Cum adică Koch a trișat? Erau prea multe camere pentru ca el să...

– Cineva a examinat filmările.

Vocea lui Defne se aude cu întreruperi în difuzor, zgomotul fluctuează în permanență în timp ce ea conduce pe autostradă. Eu și Nolan ne așezăm pe pat, cu ochii închiși, dar expresia lui este de nedeslușit. Părul îi este încă ciufulit de degetele mele.

– Mai știi cum s-a ridicat și a început să se plimbe? Își ascunsese un ceas inteligent în jurul cotului. S-a îndepărtat de tablă, a găsit un loc fără camere și l-a folosit pentru a comunica... ei bine, nu știm cu cine. Probabil, cu cineva care avea acces la un motor de șah. Dar a calculat greșit, pentru că au fost înregistrate *două* cadre cu scena asta. Și unul chiar înainte de ultima lui mutare împotriva ta.

– Nenorocitul, mormăie Nolan.

Maxilarul îi este încleștat, o mână mare ținând în pumn cearșaful.

– Ce înseamnă asta? o întreb pe Defne. Pentru Campionatul Mondial?

– FIDE nu a făcut încă un anunț oficial. Și Koch încă neagă și amenință cu procese. Dar Mal, dovezile sunt *incriminatoare*. Vor trebui să-l descalifice.

– Deci, dacă Koch este descalificat... Iau în considerare implicațiile. Un nod de dezamăgire mi se strânge în piept. Înseamnă că Nolan va câștiga implicit? Și ar trebui să oprim antrenamentele?

Perspectiva este mai devastatoare decât ar trebui. Înfrunt ideea pentru un moment lung tăcut, în care Nolan îmi aruncă privirile lui de nepătruns, iar răsuflarea lui Defne se aude limpede în receptor.

– Mal, dă să spună ea, tu...

– Nu asta înseamnă, o întrerupe el.

– Atunci ce? Mă încrunt spre Nolan confuză. Nu pot să reia Challengers?

– Nu e nevoie, spune el calm.

Spațiul dintre noi capătă o încărcătură ciudată, devenind brusc un câmp magnetic, și apoi îmi dau seama.

Nu e nevoie pentru că au deja un loc doi.

Cineva care era cât pe ce să câștige până a pierdut în fața lui Koch.

Pe mine.

– Dar noi... eu și Nolan... Scutur din cap zăpăcită. Eu și Nolan ne-am antrenat împreună.

– De aceea vin să te iau, Mal. Ajung acolo peste câteva...

Nolan închide. Telefonul începe imediat să sune din nou, dar îl ignorăm. Ochii lui îi mențin pe ai mei pentru o secundă, pentru zece ani, și habar n-am cum să mă simt. Ce să cred.

– Îmi pare rău, eu...

Mă dau jos din pat și mă uit la cărțile stivuite pe dulap, iar gândurile mi-o iau la goană prin minte.

Dacă Defne are dreptate, *dacă* FIDE îmi cere să fiu adversarul... trei milioane de dolari. Asta înseamnă ipoteca plătită, medicamentele mamei, taxa de școală a surorilor mele. La naiba, taxa *mea* la facultate. Am fi pregătite pentru viață.

Dar ar trebui să le spun totul mamei și Sabrinei. S-ar putea să mă urască. Și mai este cel mai important: Nolan. Acum trei minute, încercam să mă strecor pe sub pielea lui. De săptămâni, am fost secundul lui. I-am studiat slăbiciunile, strategiile, tacticile. Să fiu adversara lui acum ar fi ca și cum i-aș șterpeli cheia de la casă pe care mi-a dat-o ca să am grijă. Cu totul lipsit de etică.

Oh, *Doamne!*

Nu-mi pot imagina cât de devastat trebuie să se simtă. Cât de îngrozit. Cât de trădat de ideea că voi exploata ceea ce am învățat despre jocul lui.

Ma întorc și ridic privirea spre el, dorindu-mi să-l asigur că nu o voi face, să îi promit că nu o voi face și îl găsesc...

Zâmbind?

– Ce... de ce pari atât de fericit?

– Pentru că este perfect. Pentru că ești tu.

Se apropie, cu un zâmbet larg pe buze. Atât de larg, încât observ o gropiță care se dezvăluie foarte rar.

– O să fac asta. Cu tine.

– Eu... nu. Nu putem.

– Ba cred că putem.

Întinde mâna spre mine și îl las.

– Trebuie să mă gândesc.

– Sigur. Gândește-te! Gândește cu voce tare. Buzele lui curbate se apasă pe gâtul meu. Gândește-te în timp ce te sărut. Peste tot.

Eu râd. Apoi degetele lui alunecă din nou spre nasturele blugilor mei. Mi se taie respirația de cât de mult îmi doresc asta. Cu el.

– Pot... Am acest vis în care mă lași să...

– Dacă eu...

Mă trag înapoi să mă uit la chipul lui nerăbdător și fericit. Brusc, sunt la fel de fericită ca și el. O să se întâmple. Noi doi. Eu, el și o tablă de șah.

– Ar trebui să plec?

– Nu.

– Dar nu ne putem antrena împreună pentru...

– Atunci nu ne antrenăm. Eu mă antrenez în camera asta. Tu în restul casei.

– Totuși... Îți cunosc strategiile, Nolan. Știu cum te pregătești. Și... Îmi ridic mâna pentru a-i cuprinde între palme chipul frumos, încăpățânat și încântat. Îi mușc buza de jos pentru că nu mă pot abține. Este un dezastru. De ce ești atât de fericit?

Zâmbetul lui nu șovăie.

– Nu știi?

Inima mea începe să bată nebunește. Aproape îmi bate de să-mi sară din piept cu tot ce simt pentru el. Nu vreau să plec. Vreau să fiu cu el. Vreau să dorm cu el în acest pat. Vreau să mă trezesc când mă trage spre el. Vreau să mănânc pastele prea fierte pe care le face, să împart cu el pasta de dinți și să-i cunosc pe de rost stările de dispoziție.

– Nolan, șoptesc pe buzele lui.

– Mallory.

– Nu te panica, spun eu, mai ales pentru mine. Dar cred că aș putea fi...

Ușa se deschide brusc.

– Oh, Doamne, oh, Maica Domnului, ați văzut... Oh, scuze!

Nolan geme frustrat. Ne ia un minut să ne depărtăm și să ne întoarcem spre Tanu. Care tocmai a intrat fără să bată.

– Koch? întreabă Nolan.

Vocea lui răsună răgușit. Mâna lui se întinde să-mi atingă talia, de parcă nu suportă să fim departe. Mă aplec spre el pentru că pot.

– A trișat! Nenorocitul ăsta cu creier de găină! Trebuia să ne dăm seama că folosește motoare!

Eu zâmbesc larg.

– Chiar trebuia.

– Și acel TikTok? Vrea să și-o ia, nu?

Nolan clipește nedumerit.

– Ce TikTok?

Zece secunde mai târziu, Koch (@bigKoch; îl disprețuiesc) vorbește în fața unui perete pe care este expus un portret propriu în ulei. Accentul lui german este mai apăsat decât de obicei.

– Nu am trișat. Imaginile au fost falsificate, iar avocații mei au luat deja legătura cu FIDE. Voi merge la Veneția să-l fac praf pe Sawyer.

În spatele meu, Nolan pufnește încet.

– Oh, tocmai a mai postat unul, spune Tanu. Să vedem cât de josnic poate să fie.

– N-aș fi surprins dacă echipa lui Sawyer ar fi în spatele acestei povești. Lui îi este foarte frică să se confrunte cu mine pentru că știe că probabil va pierde. A încercat să împiedice acest lucru. De exemplu, nu numai că i-a făcut prietenei sale un loc în Challengers, dar a plătit și bursa lui Greenleaf la Zugzwang. Este o încercare clară de a controla cine va fi adversarul lui și de a mă evita pe mine, cel mai puternic jucător, pentru a-și păstra titlul de campion mondial.

Pufnesc indignată.

– Poate să iasă și să spună lucruri care sunt false? Legal, vreau să spun?

Arunc o privire spre Tanu, care este studentă la Drept, căutând un „La naiba, nu". Dar tot ce găsesc este o privire cu ochii mari, vinovată, care face ca fiecare strop de înflăcărare să înghețe în mine.

– *Nu* are dreptate, spun eu, în parte afirmație, în parte întrebare. Nu este adevărat. Nolan nu are nimic de-a face cu bursa mea. Nu m-a băgat în Challengers. El...

Mă întorc. Nolan tace, cu ochii negri mai negri decât de obicei. Scutur din cap.

– Nu. Înghit în sec și parcă înghit nisip. Nu.

– Mal. Nolan, îmi pare *atât* de rău, izbucnește Tanu.

– Poți pleca un minut? o întreabă Nolan.

– Habar n-aveam că o să menționeze asta... Credeam că nici măcar nu știe...

– Tanu, repetă Nolan și într-o clipă ea dispare, iar ușa se închide și creierul meu o ia razna.

Asta este... nu. Nu. La naiba cu asta!

– Defne știa? întreb. Că tu plătești? Pentru că mi-a menționat vag mai mulți donatori care...

– Știa, spune el calm.

Strâng din dinți.

– Bine. Ei bine, și Tanu știa, așa că bănuiesc că și Emil a fost implicat în asta și, din moment ce a ajuns la urechile lui Koch...

– A trebuit să comunic donația mea către Zugzwang la FIDE. Presupun că așa a aflat. Dar asta nu are nimic de-a face cu noi, noi...

– Asta are *totul* de-a face cu noi. Ultimele șase luni au fost o minciună, iar eu sunt ultima care află. Sau poate am fost tot timpul legată la ochi și închisă într-un dulap. A fost distractiv să vii la noi acasă, știind că tu ții luminile aprinse?

Poate ar trebui să fiu recunoscătoare, dar nu mă simt decât înșelată. Manipulată. Ca atunci când tata a sărutat o femeie în sala de arbitri a unui turneu Hoboken și mi-a spus că nu e nimic.

„M-ai mințit. Cum ai putut să faci asta?“

– Chiar crezi că m-aș gândi vreodată la asta în acești termeni, Mallory? Pumnul lui se strânge și se descleștează. Își trece o mână prin păr. Ai jucat cel mai frumos șah pe care l-am văzut vreodată. Am vrut să-ți ofer ocazia să...

– De unde ai știut că o să accept?

– Nu am știut. Doar am sperat. Lucrai într-un atelier auto de rahat și aveai nevoie să pleci de acolo.

– Ce știi despre atelierul meu de rahat... Doamne! Fac un pas înapoi de parcă m-ar fi lovit cu pumnul în plex. L-ai pus cumva pe Bob să mă concedieze?

Brațele lui se întind în aer în semn de iritare.

– Cine naiba este Bob?

Nu-l cred. *Nu* pot să-l cred, nu mai pot.

– Ai avut vreo legătură cu faptul că mi-am pierdut slujba în vară?

– Nu, dar mi-aș fi *dorit*, Mallory. Pufnește nerăbdător. Mi-aș dori să-mi asum meritul că te-am scos din viața în care te complăcuseși.

Mi se taie respirația.

– Îmi întreţin familia, Nolan! Nu m-am *complăcut*, aveam nevoie de stabilitate pentru ele.

Tonul meu depăşeşte cu mult politeţea. El se apropie, cu nările dilatate, cu faţa coborâtă la un centimetru de a mea.

– E mai uşor aşa, nu-i aşa? Să te ascunzi în spatele lor, îmi spune el. Să-ţi foloseşti familia ca pe o pernuţă drăguţă între tine şi viaţa reală.

Îmi ridic bărbia.

– Cum îţi *permiţi?* Mama este bolnavă şi surorile mele…

– Sunt îngrijite, acum. De o vreme. Şi totuşi, continui să le foloseşti ca o scuză pentru a nu face absolut nimic cu viaţa ta, cu talentul tău, cu chestia asta dintre noi…

– „Chestia asta între noi“? Adică, faptul că ne-am tras-o? Pentru că e limpede că asta nu înseamnă nimic. Sau faptul că m-ai minţit luni întregi? Faptul că m-ai manipulat să mă întorc la şah, să particip la Challengers, să fiu adversara ta la Campionatul Mondial? Pentru că nu-mi pot imagina la ce altceva te-ai putea referi…

– Te iubesc, spune el direct.

Nu e o declaraţie disperată, ci un fapt afirmat cu calm. Ochii lui sunt atât de aproape, încât pot număra diferitele nuanţe de negru din ei şi lucrul ăsta mă face să văd roşu în faţa ochilor. Nu este prima dată când cineva mărturiseşte că mă iubeşte după un ocean de minciuni.

– Nu, spun tăios, nu. Dacă ai fi făcut-o, mi-ai fi spus adevărul. Dacă ai fi făcut-o, ai înţelege că familia mea o să fie mereu pe primul loc. Dacă ai fi făcut-o, nu te-ai fi jucat cu viaţa mea doar pentru a-ţi alege următorul adversar la Campionatul Mondial…

– Doamne, Mallory, eu n-am… Inspiră adânc, luptându-se să se liniştească. Ascultă, ştiu că nu-ţi place asta şi îţi respect părerea, dar spui lucruri nebuneşti.

– Şi tu ştii ce înseamnă nebunia. O spun calm. Rece. Şi chiar şi atunci când văd ceva fracturat în ochii lui, mă forţez să trec peste. Nu iubeşti pe nimeni în afară de tine. Eşti manipulator şi egoist. Eşti singur pentru că familia ta te urăşte. Şi acum te urăsc şi *eu*.

Uşa se deschide brusc, dar nu trebuie să mă uit ca să ştiu cine este. Îmi menţin privirea aţintită spre expresia frumoasă, rănită şi înşelătoare a lui Nolan şi mă asigur că îmi gravez în creier durerea pe care o simt acum. Iată! Minciunile, trădarea, dezamăgirea pe care le aşteptam.

„Nu ezita niciodată, Mallory! Să nu crezi niciodată! Să nu ai niciodată încredere în nimeni!“

Inima îmi tremură și o țin strâns în frâu pentru a o sufoca.

– Bună, Defne, spun eu, mândră de hotărârea din vocea mea. Ai nimerit la fix. Sunt gata să plec.

CAPITOLUL 24

Îmi întind degetele înghețate în buzunare, respir adânc și nu reușesc să nu par prea nerăbdătoare când spun:

– Promit că părul tău arată perfect și clama se potrivește cu topul. Putem să plecăm acum?

Sabrina își ia tot timpul din lume să-și înfoaie părul, să-și retușeze rujul, apoi își ia rucsacul și se oprește în fața mea în drum spre ușă.

– Uimitor, cum ai fost plecată – se uită la un ceas pe care nu îl poartă – *săptămâni*, și am reușit să funcționăm perfect și să întârziem la școală – o altă verificare mimată a ceasului – de un total mare de *zero* ori. Se bate ușor pe bărbie. Este aproape ca și cum nu avem nevoie să vii să faci pe șefa. Temă de gândire, hmm?

Alunecă pe lângă mine. Oftez și o iau pe urmele ei, pășind pe zăpada care scârțâie în drum spre mașină.

Este aproape ca și cum nu ar fi mulțumită de mine.

Însă încă o dată: *nimeni* nu este mulțumit de mine. Darcy și-a petrecut cele trei nopți de când Defne m-a lăsat acasă dormind în camera Sabrinei… aparent, furia ei împotriva mea pentru că am decis să nu mă duc la Campionatul Mondial a vindecat ruptura de ani buni dintre ele. Mama este un amestec de oboseală, îngrijorare și bănuieli pentru că m-am întors cu săptămâni înainte ca „tururile mele de noapte cu plată dublă la centrul pentru bătrâni“ să se termine. Chiar și doamna Abebe mi-a aruncat o privire încruntată pentru că am curățat prea devreme aleea noastră comună și i-am trezit copilul.

Dar este în regulă. De fapt, este foarte potrivit așa, pentru că nici eu nu sunt mulțumită de nimeni. La naiba cu Easton pentru că nu mi-a citit mema cu Adam Driver[13], care lovește peretele cu pumnul și mi-a respins încercările de a relua legătura. La naiba cu Sabrina și Darcy pentru că m-au făcut să mă simt nepoftită în casa a cărei ipotecă o plătesc *eu*. La naiba cu Tanu, Emil și Defne pentru că sunt implicați în farsa vieții mele și cu Nolan pentru…

Nici nu merită să mă gândesc la el. Sunt doar eu acum. Și oamenii care mă urăsc, oamenii pe care îi urăsc și, bineînțeles, testele de certificare pentru mecanic auto la care m-am înscris în sfârșit. Singurul lucru pe care mi-am promis că îl voi face în timpul bursei mele... să nu învăț gambitul Stafford, să nu cred că mă îndrăgostesc de vreun mincinos manipulator, ci să asigur viitorul familiei mele.

Am revenit pe drumul cel bun. Gata cu șahul! Nu mă mai gândesc la nimic altceva. Dețin controlul.

Îmi petrec diminețile la centrul de testare, băgată până la gât în opțiuni cu variante multiple pentru încălzire și aer condiționat. Transmisie automată. Reparație și performanță motor. Frâne, suspensie și direcție. Sisteme electronice.

Apoi mă duc să-mi iau un Boba și îl bag pe furiș în bibliotecă. Am atins un nou prag de josnicie, așa că acum îmi mint familia că mă duc la jobul meu fals, ceea ce înseamnă că trebuie să-mi omor timpul până după-amiaza la 17.00. Măcar reușesc, în sfârșit, să recuperez la maratonul de lectură din García Márquez. Restul grupului online a trecut la Haruki Murakami în decembrie, dar eu nu renunț.

Nu cred, cel puțin.

Eu și Darcy așteptăm în mașină de douăzeci de minute când decid că m-am săturat.

Oricând altcândva, aș fi bucuroasă să o las pe Sabrina să iasă cu prietenii ei de la derby la minus zece grade, în timp ce eu și Darcy pierdem vremea și fredonăm melodiile de la KIIS FM, schimbând în versuri fiecare exemplu de *dragoste* cu *pârț*. Dar Darcy fie este prea supărată pe mine pentru că am refuzat să mă implic pe tema șahului cu ea (a patra zi de tăcere între noi... ea *chiar* se maturizează), fie e prea concentrată să citească versurile de la *You Should See Me in a Crown* pentru a-mi acorda atenție. Aș putea petrece ceva timp pe telefon, dar mi-am învățat lecția: atunci când ai de-a face cu o explozie de interes media față de tine, probabil este înțelept să stai departe de rețelele sociale.

Așa că ies din mașină și strig prin parcarea pe jumătate goală a sălii de sport:

– Sabrina. E timpul să mergem.

– Da. Ea chicotește și se uită în telefonul prietenei ei McKenzie. Lasă-mă o secundă...

– Ți-am acordat o secundă acum zece minute. Mișcă-te în mașină!

Își dă ochii peste cap, oftează apăsat... abia dacă mai observ. Dar felul în care McKenzie se apleacă înainte pentru a-i șopti ceva la ureche, răspunsul murmurat al Sabrinei, faptul că amândouă chicotesc în timp ce se uită spre mine... este greu de trecut cu vederea. Simt că o groapă de ceva ce ar putea să fie furie mi se sapă adânc în stomac și îmi amintesc că are 15 ani. Lobul ei frontal? Doar o masă de aluat pentru prăjituri. Și dacă ea și Darcy își petrec tot drumul vorbind despre *Riverdale*, fără să mă includă în conversație, nu-i nimic.

Sunt destul de ocupată cu volanul.

– Am nevoie să ajung la Totowa pentru o întâlnire sâmbătă, spune Sabrina odată ajunse acasă, în timp ce caut în congelator resturile de pui.

– Ce-ai zice de un *te rog?* mormăi eu.

– Nu vorbeam cu tine.

– Ei bine, mama nu este pregătită pentru...

– Mă simt foarte bine cu noile medicamente, Mal. Mama zâmbește. La Sabrina. Te duc eu.

– Minunat.

O sărută pe mama pe obraz și amândouă dispar pe hol. Sunt lăsată în bucătărie, tăind legume pentru puiul cu migdale, întrebându-mă dacă, în timp ce am fost plecată, familia mea și-a depășit nevoia și dorința de a mă avea în preajmă.

Mă întreb ce altceva mi-a mai luat șahul.

Mama, Darcy și Sabrina stau de vorbă în sufragerie – un nou ritual de după școală, se pare – când cineva bate la ușă. Îmi șterg ceapa verde de pe degete și mă duc la ușă, așteptându-mă ca doamna Abebe să-mi ceară să mut mașina.

E mai rău. Cu mult mai rău, așa că mă strecor afară și trântesc ușa în urma mea. Port doar un tricou și e ger afară, dar vremurile disperate impun măsuri hipotermice.

– Ce cauți aici?

Oz se uită de-a lungul verandei mele, cu mâinile îndesate în buzunarele paltonului Burberry, cu buza de sus răsucită în ceea ce aduce a dezgust.

– Aici locuiești?

– Da.

Mă încrunt.

– *Tu* unde locuiești? Într-un zgârie-nori din Hudson Yards?

– Da.

Nu știu la ce mă așteptam.

– Ei, foarte bine... felicitări! Este vreun motiv pentru care ești aici, Oz?

– Am trecut doar să te salut. Poate să vorbim puțin. Ridică din umeri, cu ochii ațintiți spre trambulina ruptă. Să văd dacă poate ești gata să-ți scoți capul din nisip.

Clipesc.

– Poftim?

– Doar verific dacă ai terminat să te porți ca un mare rahat plângăcios care este singur împotriva lumii. Ceva actualizări?

Clipesc din nou.

– Ascultă, știu că a fi răutăcios e specialitatea ta, dar...

– Cred că este a *ta*, de fapt.

– Poftim?

Ochii lui verzi împietresc.

– Te-ai gândit vreodată, în ultima săptămână, că decizia de a te ascunde în timpul celui mai mare scandal pe care l-a văzut FIDE în ultimii treizeci de ani ar putea să afecteze și alți oameni, *nu* doar pe tine?

– Ceea ce se întâmplă nu are nici o legătură cu mine. Koch a trișat. Bravo lui! Respirația mea colorează aerul în alb. Eu am terminat-o cu șahul.

– Ah, da. Ai terminat-o. Pentru că vai, iubitul tău ți-a plătit salariul fără să-ți ceară nimic în schimb și nu ți-a spus. Mă faci să izbucnesc în plâns.

Încremenesc.

– Habar n-ai ce...

– Și nici nu-mi pasă. Vrei să fii supărată pe Sawyer pentru că nu ți-a spus? N-ai decât. Aruncă-i PS5-ul pe fereastră, nu-mi pasă. Vine mai aproape. Eu sunt aici să vorbesc despre Defne și despre faptul că, după tot ce a făcut pentru tine, îi distrugi viața.

– Nu distrug... Mă cuprind în brațe. Mi s-a făcut pielea de găină. Nu distrug nimic.

– Ea este antrenor și manager. Ceea ce înseamnă că FIDE o bate la cap pentru confirmarea că vei participa.

– Ei bine, am terminat-o cu șahul și cu toți cei implicați în lumea asta. Le poate spune că nu o să particip.

– Oh, da, sigur. O să le spună pur și simplu asta. „Îmi pare rău, băieți, Mal s-a certat cu iubițelul ei și s-a cărat.“ Nu o să afecteze cu nimic credibilitatea sau poziția ei în comunitatea șahului, faptul că jucătoarea pentru care a garantat a dispărut de pe fața pământului. Că jucătoarea pe care s-a dat peste cap să o bage în turnee s-a dovedit a fi o egoistă, o ciudată…

– Poftim, ce-ai zis? Nu se poate. Am participat doar la turnee deschise.

El pufnește zeflemitor.

– Deschis nu înseamnă că te primește lumea cu brațele deschis. Mai există și un proces de selecție, iar oamenii trebuie să-și dovedească acreditările… din care tu nu ai avut *nici măcar una*. Defne s-a asigurat că poți juca în Philly și Nashville. Ea a plătit pentru ca tu să mergi acolo și te-a lăsat să-ți păstrezi toate câștigurile. Iar acum FIDE ia în considerare retragerea acreditării Zugzwang pentru că jucătoarea vedetă a lui Defne refuză să participe la Campionatul Mondial pentru că… Îmi aruncă o privire urâcioasă. Pentru că… de ce?

Furia se dezlănțuie.

– Defne m-a *mințit*.

– Ah, da. El își dă ochii peste cap. Cum, mai exact?

– Nu mi-a spus că Nolan i-a dat banii.

– Chiar dacă ai întrebat. Demn de dispreț din partea ei.

– N-am întrebat, dar…

– Bineînțeles că n-ai întrebat. Ți s-a spus că banii provin de la donatori, nu ai pus alte întrebări și acum o bagi în pământ.

Mă uit urât la el.

– Oz… de ce ești aici? De unde știi toate lucrurile astea? De ce ți-ar spune Defne…

Se uită la mine de parcă aș fi scrântită. Și sunt.

– Stai! Tu și Defne nu sunteți…?

El mă ignoră.

– Crezi că cluburile de șah sunt o afacere profitabilă? Că Defne este bancă? Mai gândește-te! Ea a cumpărat Zugzwang pentru că a vrut să creeze un mediu în care *toată* lumea să se simtă binevenită în lumea șahului. Pentru a-i împiedica pe alții să se simtă așa cum s-a simțit ea. Și trebuie să se bazeze pe donatori. Sawyer este unul dintre acești donatori de ani buni și uite ce s-a

întâmplat: da, i-a dat fondurile ca să dea de tine și să-ți ofere jobul. Dar când ai refuzat bursa, Defne a început să caute *alți* jucători posibili pe care să-i sponsorizeze. Pentru că donația lui Sawyer a fost doar atât... un cadou fără alte condiții.

Eu înghit în sec.

– A fost implicat și în faptul că mi-am pierdut slujba. Sunt sigură de asta.

Aproape.

– Poate. Oz ridică din umeri. Nu m-ar mira. Dar Defne? Ea nu și-a dorit nimic de la tine decât să te vadă reușind. Motiv pentru care nu este aici să sublinieze ce ticăloasă plângăcioasă ești sau să te dea în judecată pentru încălcarea contractului. Dar eu nu am astfel de rețineri, Mal. Nu-mi pasă dacă te-ai întors să citești *Dragoste în vremea holerei* în timp ce ar trebui să studiezi *Deschideri moderne în șah*. Îi ești *datoare* lui Defne să duci la capăt anul acesta. Și să ai o discuție cu ea despre Campionatul Mondial. Să o ajuți să se descurce cu FIDE fără să-și piardă reputația.

Face un pas înapoi. Aerul său mereu belicos se dezumflă puțin și, pentru prima dată, pare mai mult deschis decât iritat.

– Ascultă! Încerc din greu să nu aflu lucruri despre oamenii din jurul meu, dar... am auzit despre tatăl tău. Știu că ai grijă de familia ta. Știu că ai de-a face cu lucruri precum – arată cu bărbia spre curtea mea – trambulina aia ruginită. Dar dacă scoți capul ăla pătrat din nisip, s-ar putea să-ți dai seama că viața înseamnă mai mult decât să-ți plângi de milă.

Dă din cap o dată și apoi se întoarce, sărind grațios pe treptele alunecoase ale verandei.

Îl văd cum se îndepărtează, un amestec confuz de furie care seamănă foarte mult cu vina învolburându-se înăuntrul meu. Nu i-am cerut lui Defne să mă antreneze. Nu i-am *cerut* lui Nolan să mă sponsorizeze. Tot ce am cerut vreodată a fost ca tata să nu o înșele pe mama în fața mea, ca el să nu moară, ca mama să nu se îmbolnăvească, ca viața mea să fie *normală*. Cum îndrăznește Oz, de pe muntele lui de privilegii, să mă trateze de parcă aș fi o fetiță răsfățată?

– Nu mă cunoști, țip după el.

Un clișeu... asta sunt.

– Și nu-mi pasă în mod deosebit să te cunosc. Deschide portiera de la Mini. Nu dacă ești așa.

Când mă trântesc de interiorul ușii, în casă îmi pare incredibil de cald. Inspir adânc și îmi impun să mă calmez.

Este irelevant ce crede Oz despre mine, pentru că el și șahul nu fac parte din viața mea. Poate o voi suna pe Defne la un moment dat. Să-i spun că m-am retras definitiv. Dar acum două nopți am visat că fiecare persoană pe care am întâlnit-o în ultimele șase luni arată spre mine cu degetul și râde: mutam tura pe diagonală, crezând că este un nebun. Nimeni nu m-a corectat, nici măcar Defne. Stătea în primul rând, chicotind împreună cu Nolan.

Deci, da. Nu sunt gata să iau legătura cu ea.

Îmi apăs palmele peste ochi și mă întorc în bucătărie ca să termin de pregătit cina. Mă opresc la intrare și nimeni nu mă bagă în seamă.

– ... cam dezgustător, spune Darcy, aruncând o privire la puiul cu migdale. E... câh?

– Supernesănătos, cu tot uleiul ăsta, subliniază Sabrina. Poate că are nevoie de un curs de gătit de ziua ei, mamă.

– E o idee minunată, Sabrina. Îi va plăcea la nebunie.

– Eu nu-i iau nici un cadou, mormăie Darcy.

– Știu ce încearcă să facă. Dar nu este o rețetă pentru pulpe, știți, spune gânditoare mama. Poate piept. Sau carne de porc.

– Nu vreau să mănânc asta, mormăie Sabrina, și în acel moment simt că se întâmplă: ca un balon mare, însângerat și roșu, cedez și las să iasă până la cele mai mici frustrări din capul meu.

– Atunci *nu* mânca, spun eu.

Cele trei se întorc brusc în același timp, cu ochii mari.

– De fapt, de ce nu faci *tu* cina?

Sabrina ezită. Apoi își dă ochii peste cap.

– Doamne! Calmează-te, Mal!

– Da. Dau din cap. O să mă calmez. O să încetez să mai spăl vasele. Să mai fac cumpărăturile. O să încetez să mai câștig bani pentru mâncare. Să vedem cum îți place.

– E perfect pentru mine. Își pune mâinile în șolduri. Ai fost plecată *săptămâni* întregi și ne-am descurcat *extraordinar*.

– Oh, chiar așa? Este ca un cuțit răsucit în inimă. V-ați descurcat *extraordinar?*

– Am fost eliberate de dictatura asta ciudată în care nici măcar nu putem zice ceva despre cină, spune Sabrina și văd cum mama dă să deschidă gura

ca să o certe, dar eu sunt mai rapidă.

– Ești așa o *scorpie*, mă aud spunând.

Sună îngrozitor în liniștea din bucătărie. O reduce pe mama la tăcere, iar Darcy se trage la propriu în spate. Dar Sabrina își mijește ochii și se ține tare pe poziție. Așa că eu continui:

– Ești o scorpie nerecunoscătoare. Deoarece tot ce fac este să-ți fiu șofer și să mă asigur că îți sunt plătite taxele la școală.

– Eu nu am *cerut* nimic din toate astea!

– Atunci *nu accepta*, Sabrina! Ieși în lume și fă ce am făcut eu! Nu te duce la școală, renunță la prețiosul tău concurs de role... hai să vedem cât de mult te mai place prietena ta McKenzie când ea o să fie la facultate și tu, nu! Renunță complet la fiecare lucru pe care-l iubești ca să ai grijă de sora ta mai mică și nerecunoscătoare – arăt spre Darcy – care, apropo, este și ea o scorpie de mare clasă.

– *Mallory*, mă întrerupe mama sever. De ajuns!

– Este de ajuns? Mă uit la ea. Ochii îmi sunt înceţoșați, ard cu aceeași căldură care sfârâie în stomacul meu. Nu că tu ai fi cu mult mai brează, pentru că în prezent ești și tu tot o scorpie...

– *Gata!*

Vocea aspră a mamei este urmată de o tăcere apăsătoare și teribilă.

Este drumul meu spre pierzanie: dintr-odată, revin din nou în corpul meu. Și astfel, pot auzi fiecare remarcă răutăcioasă pe care tocmai am spus-o ca pe o bandă derulată și este insuportabil. Sunt prea îngrozită, prea supărată, prea afectată ca să mai rămân chiar o secundă.

– Oh, Doamne! Eu... Eu...

Scutur din cap și mă întorc. Mă duc împleticindu-mă în camera mea, cu vederea în ceață.

Tocmai le-am spus mamei, surorilor mele de 13 și 15 ani ale căror vieți le-am distrus... că sunt niște scorpii. Le-am azvârlit în față ceea ce am făcut pentru ele... chiar dacă nu ar fi fost nevoie de toate astea dacă nu era vorba despre *mine*.

Închid ușa după mine, mă strâng ghem pe saltea și îmi ascund fața în mâini, rușinată.

Eu nu plâng niciodată. Nu am plâns când i-am spus mamei ce a făcut tata. Nu am plâns când el și-a făcut bagajele și a plecat. Nu am plâns când am primit acel telefon de la patrula de pe autostradă la 5.30 dimineața. Nu am

plâns când am renunțat la ofertele de burse, când m-a concediat Bob, în mașina lui Defne pe drumul de întoarcere de acasă de la Nolan. Nu am plâns niciodată, nici măcar când am vrut, pentru că, atunci când mă întrebam dacă am dreptul la aceste lacrimi, răspunsul a fost mereu nu și mi-a fost ușor să mă opresc.

Dar izbucnesc în lacrimi acum. Îmi ascund fața în mâini și plâng zgomotos, dezordonat, lacrimi mari alunecându-mi pe față, strângându-mi-se în palme. Dintr-odată, ultimii ani se simt atât de reali. Toate eșecurile, greșelile, alegerile mele proaste. Toate pierderile, minutele și orele petrecute mergând în direcția opusă în viață, faptul că tata *nu* mai este aici... Totul mi-a rămas blocat în gât, zdrențe și sticlă spartă, înăbușitor și copleșitor, și brusc, nu știu cum voi mai suporta durerea a ceea ce am devenit *eu* măcar pentru o jumătate de secundă.

Și apoi salteaua pare că se scufundă chiar lângă mine.

O mână caldă și subțire se așază pe umărul meu.

– Mallory, spune mama. Vocea ei este răbdătoare, dar fermă. Am încercat să-ți ofer atât spațiu cât aveai nevoie. Dar cred că este timpul să vorbim despre Campionatul Mondial.

CAPITOLUL 25

Mă pot gândi la câteva lucruri pe care să i le spun mamei.

Din păcate, toate sunt înghițite de sughițul meu.

Din fericire, mama pare să-mi citească gândurile.

– Da, spune ea calmă, dându-mi părul ud din ochi. Știu.

– De... unde?

Ea zâmbește.

– Darcy mi-a spus în momentul în care a aflat. Dar știam că ceva s-a întâmplat cu mult înainte de atunci. Ridică din umeri. Programul tău nu avea nici un sens, poveștile tale păreau spuse de cineva care nu a fost niciodată într-un centru pentru bătrâni și le-a inventat citind broșuri. Și... există ceva la tine când ai șahul în minte. Pari o altă persoană. O persoană mult mai *fericită*. Zâmbetul ei devine trist. Mal. Au vorbit despre tine la *Good Morning America*. Credeai că nu aș fi primit telefoane de la fiecare văr îndepărtat despre cum ar trebui chiar să-ți aranjezi părul?

Gem. Între sughițuri. Mama scoate un râset ușor și mă trage mai aproape cu un braț înfășurat peste umerii mei, de parcă nu mă urăște pentru că am spus că 67% dintre copiii pe care i-a născut sunt scorpii.

– Cred că abordez situația greșit, spune ea cu blândețe. Poate înainte de a vorbi despre Campionatul Mondial, ar trebui să vorbim despre tatăl tău.

Eu scutur instantaneu din cap.

– Nu, eu... Îmi pare rău. Am întrecut cu mult măsura. Nu trebuie să...

– Ba da. Buzele i se strâng, iar expresia de pe chipul ei capătă o nuanță de tristețe. A trecut peste un an și îmi asum responsabilitatea că nu am făcut-o mai devreme. Multă vreme, m-am mințit că-ți fac o favoare. Că ai fost profund rănită și nu ai nevoie să fii traumatizată din nou.

– Nu sunt. Îmi șterg ochii și scot un râs flegmatic. Nu *eu* sunt cea traumatizată. *Tu* ești cea care a fost înșelată. *Sabrina și Darcy* sunt cele care au crescut fără tată. Eu sunt cea care a făcut să se întâmple... Eu sunt scorpia aici.

– Nu, nu, nu. Mama scutură din cap, părând abătută. Vezi? Este motivul pentru care trebuia să discutăm despre asta. Nu ești responsabilă pentru nimic din toate acestea. Știi cine este? O clipă de tăcere. Ochii ei strălucesc în lumina după-amiezii târzii. Tatăl tău. Tatăl tău a făcut niște alegeri teribile, crude și neglijente. Și o parte din motivul pentru care nu vă vorbesc despre el, fetelor, atât de mult pe cât ar trebui, este că îmi este foarte greu, chiar și ani mai târziu, să mă împac cu persoana care a devenit la final. Dar nu o să te fac niciodată responsabilă pentru nimic din asta.

– Ar trebui. A fost vina mea. Dacă nu...

– Mal, poveștile noastre nu sunt făcute din *dacă* și *dar*. Deși, dacă acesta este jocul pe care vrei să-l joci, dacă nu mi-ai fi spus despre ce ai văzut la acel turneu, aș fi aflat oricum. Pentru că nu era prima dată când făcea asta. Și tatăl tău a avut o lungă istorie de probleme cu alcoolul și i s-a luat permisul de două ori pentru că a condus beat înainte de accident, deci chiar dacă mai locuia în casa asta, sunt șanse mari ca tot ce s-a întâmplat să se fi întâmplat oricum.

Respir tremurător, gândindu-mă la tata. Cât de dor mi-e de el. Cum a putut să ne facă asta.

– Sabrina mă învinovățește pentru asta. Și are dreptate...

– Nu, nu e așa.

Mă uit la ușă. Sabrina se sprijină de tocul ușii, uitându-se urât la mine.

– Știu că o faci. Plâng din nou. Și ai tot dreptul. L-am furat pe tata de la tine și...

– Nu, *scorpie*. Și nu am crezut niciodată asta. Coboară privirea în pământ. Cu toate astea, *sunt* familiarizată cu înclinațiile tale de asistentă la Crucea Roșie și cu obiceiul tău de a purta universul pe umeri, ca Atlas. Înghite în sec. Așa că se poate să mă fi folosit în avantajul meu de faptul că te învinuiești pentru orice lucru care s-a întâmplat vreodată. Când mă enervezi.

Mama oftează.

– Sabrina.

– Îmi cer scuze, bine? spune ea defensiv. Nu credeam că te simți *așa* de rău din cauza asta... nu e ca și cum ți-ai arăta emoțiile, vreodată. Dar este și vina ta, un pic. Era distractiv să ies cu tine. Făceam lucruri fără mama, tata și Darcy și simțeam că între noi e ceva. Mă tratai ca pe un *om*. Acum parcă ai fi gata să mă dai de gol pentru orice fac. Îmi dai ordine și te porți cu un aer de superioritate de parcă ai încerca să fii mama. Mă tratezi mai mult ca pe un

copil acum decât când eram copil... Glasul i se frânge și își coboară repede capul pentru a-și ascunde lacrimile. Poate că sunt o scorpie, dar nu sunt nerecunoscătoare. Sunt foarte recunoscătoare, de fapt. Știu cât de multe faci și, dacă nu ai încerca să fii atât de secretoasă în privința asta, poate chiar aș putea să-ți arăt. Dar dacă vrei, îți pot trimite o felicitare de mulțumire sau...

Ea nu-și mai trage nasul și eu vreau să mă ridic, vreau să mă duc să o iau în brațe, vreau să-i spun că e în regulă și că nu vreau felicitarea ei stupidă, îmi doresc doar ca sora mea să nu mai plângă. Dar mâna mamei se strânge în jurul meu.

– Când ai încetat să joci șah, Mal, am presupus că ai făcut-o pentru că acțiunile tatălui tău au făcut să fie prea dureros pentru tine. Am presupus că vei reveni la el după ce te vei vindeca. Și când te-ai hotărât să nu te duci la facultate... ei bine, păreai cu adevărat rănită și jignită ori de câte ori am încercat să te conving, așa că mi-am spus că ești om mare, faci alegerile care sunt cele mai bune pentru tine și că trebuie să respect asta. Dar când Darcy mi-a spus despre bursa ta, pentru prima dată mi-a trecut prin minte că poate mai sunt și alte motive. Poate că scopul tău principal a fost să mă protejezi de ceva, iar dacă este așa... hai să-ți spun un lucru: când mă gândesc la șah, nu mă gândesc la Archie sau la celelalte femei. Zâmbește printre lacrimi. Când mă gândesc la șah, mă gândesc la strălucita mea fiică mai mare, care face ce iubește și nimicește totul în calea ei în timp ce face asta. Bărbia îi tremură. Te-am urmărit la Challengers, Mal. Ore și ore cu tine fiind atât de frumoasă în – scoate un râs înlăcrimat – rochia ta de *Mireasă moartă*. Și chiar dacă nu puteam înțelege nici măcar un lucru din ce făceai, am fost atât de mândră de tine...

Nu mă mai pot uita la ea. Nu mai suport să aud un cuvânt în plus, așa că o îmbrățișez. Mai tare decât ar trebui, având în vedere problemele ei cu articulațiile. Și ea mă îmbrățișează înapoi, cu brațele strânse în jurul meu, așa cum făcea când eram mică și aveam nevoie de mama mea. Iar când aud un pufnet țâfnos:

– Oh, bine, și brațele Sabrinei se strâng în jurul nostru, mă simt întreagă cum nu m-am mai simțit de peste patru ani.

– Ce stil aveți să mă faceți să mă simt exclusă, scorpiilor!

– Darcy, spunem toate deodată, toate pe același ton dezaprobator.

– Ce-i? Ridică din umeri din ușă. Credeam că putem să introducem cu generozitate cuvântul în conversație. Ca să fie lucrurile mai picante.

– În nici un caz, îi spune mama.

– Doamne, mormăie Sabrina, îndepărtându-se de noi. Nu există intimitate în casa asta.

– Bineînțeles că nu, spune Darcy. Este minusculă, iar pereții sunt făcuți din hârtie igienică și pliculețe de ceai Tazo. Mallory, poți, te rog, să câștigi Campionatul ăsta Mondial stupid și să ne mutăm în altă parte cu banii tăi deștepți câștigați la dame?

Mă încrunt spre ea.

– Apropo, grozav te pricepi la păstrat secrete.

– Tehnic vorbind, am păstrat secret de tine faptul că nu am păstrat secretul.

Mă gândesc în timp ce îmi frec obrajii. Apoi dau din cap, impresionată fără să vreau.

– Bine. Mama mă bate ușor pe genunchi. Acum putem să discutăm despre colegul tău chipeș de la centrul de bătrâni.

– Exact. Tu și Nolan adormiți împreună făcând un masaj al scalpului cu ASMR[14], așa cum spune Twitter? mă întreabă Sabrina.

– Ce? Nu! Noi nu suntem... Eu nu sunt...

Îmi șterg nasul cu mâneca, pe care se adună ceva ce seamănă suspect de mult cu niște mucozități. „Chiar avem nevoie de un firewall de control parental“, aproape spun. Apoi îmi amintesc ce a spus Sabrina despre mine, cum că încerc să fiu părintele ei.

– V-ați despărțit? mă întreabă ea. Ce a făcut?

– M-a... mințit.

– Ah, da. Minciuna. Ceva ce tu n-ai face niciodată.

Tonul mamei este blând, dar oricum tresar.

– Ia să auzim despre minciuna asta!

Îi povestesc despre Defne, despre brusă și despre TikTokul lui Koch.

După ce termin, mama trage adânc aer în piept și îmi spune:

– Ascultă, mie îmi place Nolan. Și când v-am văzut împreună... cred că este bun pentru tine. Dar nu este vorba despre el. Este vorba despre șah și despre tine. Îmi strânge mâna. Ai făcut bani frumoși din turneele la care ai participat. Noile mele medicamente funcționează bine și reușesc să lucrez regulat de săptămâni. Lucrurile sunt mult mai bune decât erau chiar și acum șase luni. Apreciez ce ai făcut pentru noi, dar acum este timpul să te concentrezi la ceea ce-ți dorești tu. Vinovăția și responsabilitatea sunt poveri grele, Mallory. Dar sunt și lucruri în spatele cărora ne putem ascunde și

acum nu mai poți face asta. Ești liberă să faci ce-ți place. Ceea ce ar putea să fie să nu te mai gândești niciodată la șah și să te muți la Boulder pentru a fi cu Easton. Sau să devii mecanic auto. Sau să-ți iei un an sabatic pentru a te duce cu rucsacul în jurul lumii. Poate fi orice vrei tu... dar trebuie să fie decizia ta. Alegerea ta, fără constrângeri. Și pentru a face asta, va trebui să privești în tine și să fii sinceră cu ceea ce vrei. Și da, știu că este înspăimântător. Dar viața este prea lungă ca să-ți fie frică.

Eu pufnesc înlăcrimată.

– Prea scurtă, vrei să spui.

– Nu. Ani petrecuți purtând ranchiună, negându-ți lucrurile care te-ar putea face fericită? Ei trec încet.

Mă întorc spre Darcy și Sabrina. Mă privesc cu nuanțe identice de ochi albaștri, expresii identice serioase, șuvițe blonde identice care le încadrează chipurile frumoase.

– Și încă ceva, spune mama. Dacă ai nevoie de ceva, *ai* voie să ceri. Dumnezeu știe că *noi* am cerut. Dar știu că nu ești bună la asta, așa că o să mă ofer: orice decizi să faci, cu șahul, cu viața ta... putem fi acolo pentru tine? Putem face parte din viața ta, de acum înainte?

Nu reușesc să mai spun da.

Dar poate că oricum fac progrese, pentru că măcar reușesc să dau din cap.

PARTEA A TREIA

Final de joc

CAPITOLUL 26

Darcy își petrece călătoria de zece ore cu avionul până în Italia întrebându-l pe Oz despre dezavantajele Campionatului Mondial.

– Când începe?

În cinci zile.

– Atunci de ce te duci așa devreme?

Pentru ca Mallory să se obișnuiască cu fusul orar.

– Câte partide?

Douăsprezece.

– Câte ore pe joc?

Fără limită.

– Deci pot continua și a doua zi?

Suntem în era calculatorului... jocurile nu mai pot fi amânate, jucătorii pur și simplu pornesc un motor și își evaluează pozițiile.

– Cine câștigă?

Cine câștigă cele mai multe jocuri.

– Dacă este remiză?

De asta sunt douăsprezece partide.

– Și dacă fac remiză în *toaaaaate* jocurile?

Ajung la tie-breakuri, care sunt runde de șah rapid și...

Oz se încruntă.

– Avionul are Wi-Fi gratuit. Nu poți să cauți pe Bing sau așa ceva?

– Mama nu o să-mi ia un telefon inteligent până la 14 ani.

– Doamnă Greenleaf, îi spune el mamei, care stă cu mine și cu Defne în rândul central, o să cumpăr un telefon mobil pentru cel mai mic gremlin al dumneavoastră.

– Oh, nu e nevoie.

– Insist, spune el, coborându-și masca de somn.

– Mamă, se tânguiește Sabrina, dacă Darcy primește un cadou de la Oz, vreau și eu unul!

– Atât timp cât taci din gură.

El își îndeasă agresiv dopurile în urechi, tocmai la timp pentru a bloca explozia de bucurie a surorilor mele:

– Ura!!

Lângă mine, Defne se încruntă.

– Trebuie să spun că tie-breakurile mă îngrijorează puțin. În ultima lună am lucrat zece ore pe zi, șapte zile pe săptămână și încă abia dacă am avut timp să te antrenăm pentru șahul obișnuit. Nu am exersat deloc șahul rapid și nici pe cel fulger. Ridică din umeri. Ei... Să sperăm că nu o să se ajungă la asta.

Cerceii argintii cu frunze de smochin pe care i-am luat atunci când nu m-a lăsat să-mi cer scuze că sunt o nemernică îi atârnă frumos în urechi. „O nemernică cel mult", mi-a spus ea înainte de a mă cuprinde într-o îmbrățișare, parfumul ei dulce-acrișor de lămâie învăluindu-mi nările. „Trebuia să-ți spun de unde venea bursa. Vreau să știi că sunt în echipa ta."

O cred. Pentru că, așa cum a spus cu atâta dragoste Oz, mi-am scos în sfârșit capul din nisip pentru a mă comporta ca un om matur emoțional. Sunt vag nedumerită că, după ce a trebuit să mă ploconesc suficient de mult în fața lui, a acceptat să-mi fie secund. Și la fel de încurcată că între el și Defne ar *putea* să fie ceva. Vreau să știu, dar nu vreau să întreb. „Până nu-ți faci curaj, este un ceva à la Schrödinger", mi-a spus Sabrina cu subînțeles. Am putut doar să dau din cap, mândră de felul în care înțelege fizica teoretică.

La magazinul duty-free din aeroportul Marco Polo, în timp ce casc și plătesc pentru un sortiment de produse Kinder alese de Darcy, o fată cu un pulover *I Heart Rome* mă oprește pentru o poză.

Nici nu clipesc. A trecut puțin peste o lună de când am acceptat oficial invitația FIDE de a fi challenger și, după o grămadă de TikTokuri virale cu jocurile mele, chestia asta s-a întâmplat de nenumărate ori. La coadă la magazin. La DMV, la coadă pentru a lua permisul Sabrinei. Când încerc să fac jogging, conform programului de antrenament al lui Defne.

După Oz, am nevoie de o echipă media. După Darcy, ar trebui să mă duc la *Celebrity Survivor* dacă mă invită vreodată. După mine, doar zâmbesc și semnez orice mi se cere... o chitanță, o cutie de cartofi prăjiți de la Arby; într-o ocazie de neuitat, o șosetă murdară Nike. Dacă surorile mele sunt cu mine, ele încearcă să se bage în orice selfie. Toată lumea le lasă pentru că sunt al naibii de drăguțe.

– Crezi că vei câștiga? mă întreabă *I Heart Rome,* vocalele alunecând fericite.

Nu mă lasă inima să-i spun că mă îndoiesc serios. Că mi-e frică de fac pe mine.

– Cine să știe?

– Ei bine, eu sper să câștigi. Am fost prima jucătoare în echipa mea din liceu. Aveam un poster cu Judith Polgar în cameră. Nu m-am gândit niciodată că o să ajung să văd o femeie la Campionatul Mondial la cât de groaznici pot fi bărbații din sportul ăsta. Și, apropo, știu că între tine și Nolan Sawyer este ceva, trebuie să fie puțin trist că joci împotriva lui, dar să nu-l iei ușor, bine?

Ea pleacă înainte să mă pot gândi la un răspuns. Spatele puloverului ei este un Colosseum antropomorfizat, făcându-mi cu ochiul.

– Este? mă întreabă Darcy.

Cobor privirea spre bucata de ciocolată pe care o mănâncă deja, care are o formă tulburătoare de hipopotam.

– Ce anume?

– Trist? Să joci împotriva lui Nolan?

Trag adânc aer în piept. Pentru câteva clipe, inima mi se face mai grea în piept, se răsucește și se contorsionează în ceva dureros care seamănă cu regretul. O readuc la forma ei și îmi trec brațul pe după umerii ei.

– Haide! Trebuie să trecem prin vamă. Să vedem dacă n-am greșit vizele și trebuie să ne întoarcem.

Logoul Campionatului Mondial este bulversant, inexplicabil, alarmant de urât.

Ne uităm lung la el – membrele unui tip stilizat înnodate cu ale altui tip, la fel de stilizat, cu o tablă de șah cu dungi, pictată à la Picasso în poală – și aproape că ratez *GREENLEAF* scris cu majuscule pe semn.

– Bănuiesc că... aici suntem noi? spun eu.

– Sunt foarte sigură că asta este poziția numărul 35 din Kama Sutra, mormăie Sabrina, ceea ce degenerează în faptul că mama trebuie să-i explice lui Darcy ce este actul sexual creativ.

Cred că mi-am imaginat că în Italia va fi cald, dar frigul de februarie este aproape la fel de năprasnic aici pe cât este acasă. Vântul sărat este rece în părul meu încâlcit de pe barca de transfer, și o las pe Darcy să se ghemuiască

sub haina mea în carouri în timp ce arătăm spre casele frumoase de pe marginea canalului. „Romantic“, mă gândesc. Nu am fost niciodată genul care să folosească cuvântul, dar labirintul de străzi și poduri care se răspândesc prin lagună, apa care clipocește ușor pe casele de piatră, totul pare atât de frumos, atât de gata de explorat.

– Crezi că doamna Abebe îl hrănește pe Goliat conform programului? mă întreabă ea.

Soarele e pe cale să apună. Am ales un zbor cu o oră de aterizare târzie pentru a minimiza dezastrul asupra ciclului nostru de somn, dar aproape pare că a fost scris să fie așa: mama, surorile mele, Veneția la apus. Eu.

Știam că au nevoie de mine. Dar, înainte de anul acesta, nu am înțeles niciodată cât de mult aveam eu nevoie de *ele*.

– Cred că Goliat ar lua-o ostatică pe fiica ei dacă nu-l hrănește cum trebuie, îi spun. Dar pot să trimit mesaje să întreb ce și cum, bine?

Barca ne lasă pe un mic doc din fața hotelului. Îngrozitorul logo FIDE este peste tot și mă gândesc dacă să acopăr ochii lui Darcy, ai Sabrinei, ai mamei, să trimit un e-mail agresiv, să fac cale întoarsă și să plec, dar sunt paralizată de grandoare.

– Acesta este un castel? mă întreabă Darcy.

– Nu, este... Clipesc. Poate?

– Nu plătim pentru asta din buzunarul nostru, nu-i așa? mă întreabă mama.

– FIDE se ocupă de asta. Când merg la toaletă, ei fac bani. Scuze, se ușurează... se *ușurează* bani. Îi întinde valiza unui portar zâmbitor cu un stilat „Grazie“, și mă întreb câte luni de ipotecă ar acoperi o scrumieră furată de aici.

Mă aștept să împart o cameră cu Darcy, dar Sabrina o ia la ea cu un ferm:

– Avem nevoie să te odihnești, să câștigi și să obții de ajuns ca să-mi sponsorizezi echipa de role.

– O să cumpere uniforme noi, adaugă Darcy. Și eu o să fiu mascota lor. În costum de porcușor de Guineea.

– Hmm.

Inima mi se strânge în piept, cum se întâmplă mereu atunci când ele presupun că voi câștiga. „Nu este atât de simplu“, vreau să țip. „Este greu.“ Dar ele încearcă doar să mă susțină.

– Se pare că voi două ați vorbit despre asta.

– Oh, avem *planuri* pentru banii tăi.

Suita aduce oarecum cu lumea de pe uscat din *Mica Sirenă*, plină de baldachine, covoare somptuoase, mobilier de epocă și opere de artă pe pereți, mai vechi decât strămoșii mei. Se simte însă și un gol, un gol de ceva pe care nu pot pune degetul. Îmi despachetez hainele, care nu sunt suficient de groase pentru trei săptămâni, pun tabla de șah la jocul Korchnoi versus Karpov, din 1978, pe care îl studiam în avion, fac poze cu priveliștea dinspre canal prin fereastra arcuită… apoi îmi dau seama că fiecare persoană căreia i-aș putea trimite poza în cauză se bucură de aceeași priveliște.

Alunec în pat, mă întorc pe toate părțile vreo câteva ore, recunosc în sinea mea că sunt prea *cumva* ca să adorm, mă strecor afară.

La parter există o piscină mare, despre care broșura elegantă mă informează că este complet încălzită și mă arunc în ea nici cinci minute mai târziu. Apa este filtrată din mare și miroase a sare mai degrabă decât a clor. Am rămas în tricoul gratuit de la Nashville Open în care am încercat să dorm și rămân cu privirea pierdută spre stele.

Să-mi amintesc ultima dată când am fost într-o piscină ar însemna să mă aventurez pe o cărare periculoasă, plină de lucruri insuportabile la care nu-mi place să mă gândesc. La fel este și perioada de dinainte: eu și Easton, având grijă de casă pentru vreunul dintre vecinii ei. S-a întâmplat în vara de dinaintea ultimului an de liceu, iar piscina aceea era plină de gângănii și chestii despre care am refuzat să cred că sunt excremente de veveriță. Easton tot repeta „Câh!“, dar am reușit să o conving să-și bage picioarele. Am petrecut o oră plutind în timp ce ea citea cu voce tare întrebările de pregătire pentru bac, cu un fals accent franțuzesc.

Nu mai am vești de la ea de două luni. Înainte de august, recordul nostru a fost de două zile. Oscilez între a fi supărată, a le ura tot binele ei și fetei cu care este oficial pe Instagram și a fi surprinsă când mă trezesc încă pe punctul de a-i trimite un TikTok cu *Dragon Age*, chiar dacă ne lipsește o istorie recentă.

Este riscant să te concentrezi asupra trecutului. Viitorul, umilința absolută care va veni peste patru zile, chiar mai riscant. Eu sunt aici acum: stele reci ca gheața, apă catifelată și tura inexplicabilă a lui Korchnoi care plutește alene în capul meu.

Este inima nopții când ies, tremurând lângă piscină în aerul rece. Toate luminile hotelului sunt stinse, cu excepția unei singure ferestre. Cred că

zăresc o siluetă înaltă printre perdele, dar ochii mei trebuie să mă păcălească.

Clipesc o dată, iar când îi deschid, nu mai văd nimic.

CAPITOLUL 27

– Următoarele trei zile sunt absolut libere, așa că vom rula jocurile prin motoare și vom căuta punctele slabe. Cu o zi înainte de partidă este momentul în care programul începe să se umple. Vei avea dimineața pentru tine, dar e o conferință de presă după-amiaza. Și gala de deschidere seara, dar o simplă apariție e în regulă.

Defne zâmbește de peste masa cu micul-dejun. În această dimineață, a apărut dintr-o cameră pe care poate sau nu că o împarte cu Oz. Sabrina a rostit „Schrödinger“ și aproape m-am înecat cu salivă.

– Defne, de ce este hotelul ăsta atât de pustiu? o întreabă mama.

Suntem doar noi în sala de mese cu vedere spre mare și un mic munte de cornuri crocante cu Nutella, calde și lipicioase. Darcy a mâncat atât de multe, încât a trebuit să se întoarcă în cameră pentru un pui de somn înainte de a pleca într-un tur la o fabrică de sticlă. Nu vom putea niciodată să o convingem să revină la fulgii de ovăz.

– Hotelul Cipriani nu se deschide până la jumătatea lunii martie, așa că FIDE l-a închiriat în afara sezonului. Ei organizează campionatul aici la fiecare câțiva ani... Întotdeauna mi-am dorit să vin, dar nu am avut niciodată șansa până acum. Bănuiesc totuși că oamenii o să înceapă să apară. Organizatori, comentatori, mai-marii FIDE. Actualul campion *en titre* și echipa sa.

Ea nu îmi întâlnește privirea. Inima mi se strânge în piept.

– Apoi mai sunt superfanii șahului care vin mereu, mai ales cei din Silicon Valley și oameni din IT. O parte din presă va sta aici, chiar dacă majoritatea jurnaliștilor vor avea cazări mai ieftine și vor veni cu vaporul ca să participe la jocuri. Ea scutură din cap. Încă nu-mi vine să cred că NBC transmite evenimentul în acest an. Ce suntem noi, NFL? Liga de curling?

Îmi flutur cu tristețe mâna spre familia mea în timp ce se îmbarcă spre Murano, apoi mă întorc spre Defne, gata să fiu certată pentru incapacitatea mea de a egala pozițiile grele în situații problematice.

– La mine în cameră sau la tine? o întreb.

Mă întreb dacă pot folosi situația pentru a rezolva misterul Oz o dată pentru totdeauna, dar unul dintre portari îmi blochează privirea.

– Sunt spații de antrenament rezervate pentru jucători, spune el, cu un apăsat accent italian care răsună în engleza perfectă. Vă conduc?

Ne conduce printr-un set de grădini surprinzător de frumoase și verzi.

– Nu sunt în cea mai bună formă în acest sezon, îmi pare rău să spun. Le numim Giardini Casanova.

– Precum afemeiatul? îmi șoptește Defne.

Ridic din umeri exact când portarul dă din cap.

– Precum legendarul amant, mai exact. Și acolo va avea loc partida săptămâna viitoare.

Arată spre o construcție din centrul grădinilor care seamănă puțin cu o seră. Este un pătrat simplu, dar toți cei patru pereți și tavanul sunt din sticlă. Interiorul este pustiu, cu excepția unei mese din lemn, a două scaune și a unui set simplu de șah.

Inima mi se urcă în gât.

– Este complet încălzită, desigur. Și izolată fonic. Zâmbetul lui este liniștitor. Este al cincilea campionat pe care îl găzduim.

– Sunt multe trepieduri și lumini de jur împrejur. Defne mă mângâie pe umăr și zâmbește larg. Nu-ți face griji! Pot să te ajut cu moțul tău rebel.

Sala noastră de antrenament se află sub o arcadă, în spatele unei uși de lemn. Înăuntru sunt seturi de șah, laptopuri pe care le putem folosi pentru a ne conecta la motoare, rânduri de cărți despre deschideri și jocurile de mijloc.

– E incredibil. Defne își trece degetele peste un set din sticlă. Sunt de-a dreptul geloasă.

– Da. Nu sunt surprinsă că găzduiesc multe campionate. Sunt pregătiți. Pun pariu că...

Observ poza de pe perete și uit ce aveam de gând să spun. Surprinde doi bărbați, care stau în aceeași casă de sticlă pe lângă care tocmai am trecut afară. Unul este aproape chel, celălalt are părul negru și un surâs pe buze. Își strâng mâna deasupra unei table cu jocul în evoluție, iar negrul – bărbatul chel – trebuie să se fi retras, la două mutări de șah-mat, toate piesele lui țintuite dezastruos sau blocate fără milă. Ochii jucătorului sunt somnoroși și severi, familiari într-un mod aproape confuz, și pentru o secundă simt o greutate inexplicabilă, ca de plumb în piept.

Apoi citesc eticheta de mai jos: Sawyer vs Gurin, 1978. Campionatul Mondial de Șah.

– El este...

– Da.

Defne face un pas lângă mine.

– L-ai cunoscut?

– M-am antrenat cu el.

Da. Așa e.

– Cum era?

– Foarte pozițional. Ca negru, aproape mereu juca siciliana Najdorf...

– Voiam să zic ce fel de om era?

– Oh! Să vedem. Strânge din buze, cu ochii fixați pe fotografie. Liniștit. Amabil. Cu un simț al umorului sec și tăios. Sincer, aproape la extrem. Încăpățânat. Tulburat, uneori. Trage adânc aer în piept. El este motivul pentru care am Zugzwang.

– Ce vrei să spui?

– Mi-a dat banii să-l cumpăr. Un împrumut, m-am gândit eu, dar odată ce am putut plăti înapoi, nu a mai acceptat.

Seamănă cu cineva pe care îl cunosc: generos, sarcastic, incapabil să mintă.

Ochi serioși.

Pun pariu că nu știa cum să accepte un refuz. Pun pariu că era hotărât, ager și indescifrabil. Pun pariu că era carismatic, dar și arogant, și îndărătnic. Încăpățânat și greu de înțeles, absurd, iritant, necesar, enervant, creând așa o dependență înfricoșătoare, scăpată de sub control, atât de cald și blând și cu adevărat amuzant, corect, necruțător, imposibil de uitat...

– Mal?

Tresar și mă îndepărtez de poză.

– Da.

– Antrenamentul tău... Ce am făcut, să-ți studiem jocul, e bine. Să te concentrezi asupra punctelor tale slabe e bine. Dar ar trebui să ne uităm la unele dintre ale lui...

– Nu, o întrerup eu.

Nu mai vorbim despre Marcus Sawyer, dar nu trebuie să o spunem cu subiect și predicat.

– Nu înțeleg de ce refuzi să...

– Nu.

Ea pufnește.

– E doar corect. Și de așteptat. Acesta nu este un turneu, Mal, este Campionatul Mondial… partida dintre *cei mai buni doi jucători în viață*. Ar trebui să-ți perfecționezi abilitățile având în vedere cine este adversarul tău, nu să te antrenezi pe jocuri vechi și să-ți analizezi până la refuz propriul stil. Probabil că el îți studiază jocurile și mă îndoiesc că s-ar aștepta ca tu să nu…

– Nu, spun eu pentru ultima dată, și ea știe că este definitiv la fel de bine ca mine. Să continuăm așa cum a fost planificat.

Defne se încruntă. Dar încuviințează totuși din cap.

Nu mă pricep la consolidare.

Atac prea devreme. Sau prea târziu.

Nu sunt suficient de hotărâtă, cu excepția cazului în care sunt *atât* de hotărâtă, că-mi arunc avantajul în aer.

Nu mă simt în largul meu să schimb strategia în jocurile finale.

Mă bazez prea mult pe deschiderile mele preferate… un păcat capital, deoarece jucătorii cu preferințe sunt jucători cu slăbiciuni.

Ar trebui să mă concentrez la părțile laterale pentru a cuceri centrul.

Și:

– Jocul ăsta împotriva lui Chuang, spune Oz. Regina ta a rămas complet deschisă. Nu spun să te transformi în Ministerul Apărării, dar…

– Bine. Bine, eu… Eu… Mă frec la ochi. Ai dreptate. Să revenim la motoare. Simt că sunt…

– E trecut de miezul nopții, Mal. Defne scutură din cap. Ar trebui să te duci la culcare.

La naiba!

– Bine. Mâine-dimineață…

– Suntem închiși aici de două zile, Mal.

Într-adevăr. Cu scurte întreruperi pentru masă și vizitatori sporadici… Mama venind să mă sărute pe frunte, Sabrina întrerupând o analiză pentru a-mi arăta un articol din *The Cut* în care o jurnalistă mă implora să „calc pe ea“, Darcy venind să mă întrebe dacă topul ei albastru este în valiza mea (este) și să-mi arate pandantivul ei nou-nouț.

„O *murrina* se cheamă!“

„Ce frumos!“ M-am uitat la cerculețele colorate de flori. „De unde l-ai luat?“

„N... Mama mi l-a cumpărat!“

– Cred că ar trebui să iei o pauză, spune Defne.

– Ce vrei să spui?

– Mâine ia-ți dimineața liberă. Dormi. Poate mergi undeva cu surorile tale? Mai ai o zi până la partidă și jumătate din ea o să fie ocupată de presă.

Mă încrunt undeva între ea și Oz.

– Voi continuați să spuneți că centrele mele sunt atât de aproape, încât arată ca un joc de dame.

– Da, dar nu putem face nimic acum în privința asta.

– Bine. Da. Probabil aveți dreptate.

Încerc să nu mă bosumflu în timp ce o iau agale spre ușă. Mă dor coapsele de la prea mult stat jos.

– Hei!

Mă întorc. Oz așază seturile la loc și oprește calculatoarele. Mă uit lung la fotografia cu Marcus Sawyer în fundal, contrastul ascuțit cu părul de spiriduș al lui Defne.

– Da?

– Ți-am mai spus o dată. Dar în caz că ai uitat... cred că poți să câștigi Campionatul Mondial. Cred că poți face orice îți pui în minte.

Schițez un zâmbet și plec.

Nu sunt sigură că o cred. Sunt aproape sigură că nu.

Hotelul s-a umplut, până în punctul în care mi-a devenit dificil să mă plimb evitând interviurile pe nepusă masă, solicitările de fotografii și oamenii care poartă tricouri cu *fața mea afurisită* pe ele. Probabil că de asta am încetat să mai ies din sala de antrenament: atât de aproape de începutul campionatului, și eu încep să mă simt din ce în ce mai mult ca o impostoare, ca un copil la masa adulților, de parcă n-aș merita cerneala cu care este tipărit numele meu. Nu sunt destul de bună. Nu merit asta. Sunt varză la atacul cu doi cai împotriva apărării Caro-Kann. Am auzit odată cuvintele *Prima femeie la Campionatul Mondial de Șah* și de atunci am încercat să mi le scot din cap. Înseamnă că dacă pierd, va fi un eșec pentru toate femeile? Înseamnă că dintr-odată sunt mai mult decât eu însămi? Habar n-am și nu pot face față la nimic din toate astea. Așa că nu fac și mă concentrez la faptul că nu știam despre Varianta Rafael până în această dimineață.

Sună bine, nu?

Așa de târziu în noapte, măcar, locul este binecuvântat de aceeași liniște pe care am găsit-o când am ajuns prima dată aici. Trec pe lângă ghișeul recepției și una dintre recepționere îmi face semn cu mâna.

– A sosit cineva la dumneavoastră în cameră, mă anunță ea. Din Statele Unite.

Mă opresc.

– Poftim?

– A sosit pentru dumneavoastră.

Ea arată spre lift. S-ar putea să existe o mică barieră lingvistică aici.

– Eu... Ce? Unde?

Ea zâmbește.

– În camera dumneavoastră.

Inima îmi bate cu putere când urc scările. Chiar mai este cineva în camera mea? Doar o singură persoană ar fi putut sosi astă seară din Statele Unite.

Dar el nu este…

El nu ar fi…

Nici măcar nu am vorbit…

Am spus câteva lucruri pe care le regret sincer, iar el probabil…

Cobor privirea spre mâna mea tremurândă, simțind că spiralele mele ADN se desfășoară. Apuc mânerul și deschid ușa doar ca să termin odată înainte ca un anevrism să-mi anihileze creierul.

Cineva stă întins pe patul meu proaspăt făcut.

Inima mi se oprește.

Apoi repornește, un amestec de ușurare și altceva.

Apoi o ia din nou razna.

– Mal, camera asta e *o nebunie*, îmi spune o voce din pat. Chiar revii la viață, scorpie mică! Și totul pentru că te-am împins să îmbrățișezi cauza importantă a sensibilității la gluten.

Îmi închid ochii. Trag adânc aer în piept. Îi deschid din nou.

Și mai degrabă scâncesc decât să întreb:

– Easton?

CAPITOLUL 28

Părul i-a crescut mult din august, cu mult peste umeri. Pare mai închis la culoare și mai lucios decât în timpul verii, după ce soarele i-a decolorat vârfurile și apa de mare le-a încrețit. Poate că ar trebui să mă surprindă, dar nu.

Mulțumită uitatului obsesiv pe Instagram.

– De ce... Ce faci aici?

Ea se rostogolește pe pat, apoi se sprijină în coate.

– Sabrina mi-a trimis un mesaj.

– Sabrina?

Încuviințează din cap.

– Da, fata înaltă? Blondă? Pubescentă? *Agresiv* de îmbufnată?

– Știu cine este Sabrina... Scutur din cap. Ți-a trimis un *mesaj?*

– Am făcut greșeala de a-i da numărul meu înainte de a pleca din New Jersey. În săptămâna când le-am tot dus cu mașina de colo-colo, mai știi? Numai tu ești de vină pentru asta.

– Ai corespondat cu sora mea de 15 ani?

– Nu. Am lăsat-o pe sora ta de 15 ani la mesaje necitite când îmi trimitea TikTokuri cu oameni care dansează, despre care nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, sau TikTokuri despre concursuri de role, de care îmi pasă, în mod uimitor, și mai puțin. Dar acum câteva săptămâni mi-a trimis un mesaj despre tine. Așa că am răspuns.

Îmi revin încet după șocul ca un accident vascular. Easton este aici. Pe partea mea de pat, fără măcar să-și fi scos pantofii. Nu am mai vorbit de secole. De milenii.

Este posibil să fiu enervată. Îmi încrucișez brațele la piept.

– N-ar trebui să fii în Colorado?

– Ar trebui, n-ar trebui.

Fac ochii mici. Poate *enervată* nu este cuvântul potrivit.

– Sunt surprinsă că ai reușit să pleci de la facultate pentru că îți place atât de mult.

Vorbesc atât de acid, încât aproape că tresar.

Capul ei se înclină într-o parte.

– Nu-mi amintesc să fi spus vreodată așa ceva.

– Nu era nevoie să o spui.

– Îmi citești gândurile?

– Am citit Instagramul tău.

– Ah, da. Încuviințează din cap cu înțelepciune. Chiar îmi pun inima pe tavă și îmi mărturisesc cele mai profunde suferințe pe Instagram.

Cobor privirea, simțindu-mă ca o fraieră dintre cele mai meschine.

– Adică, adaugă ea ridicând din umeri, înțeleg ce zici. Nu e ca și cum eu nu m-aș fi gândit exact la același lucru.

– Serios? Îmi arcuiesc sprâncenele cu un aer morocănos. Eu nu mi-am actualizat Instagramul de când am văzut molia aia leopard uriașă acum trei ani.

– Da. Dar nu ai nevoie de rețelele sociale pentru a ține pasul cu ce mai face măreața Mallory Greenleaf. Nu când *Jezebel* are un articol întreg despre garderoba ta.

– Nu, n-au. Expir. „La naiba!“ Au?

– Au cam patru. În orice caz... Se mai rostogolește puțin și se ridică pe marginea saltelei. Există ceva teribil de umilitor în a afla că prietena ta cea mai bună de *mulți* ani se întâlnește cu cineva, pentru prima dată, și nu s-a obosit să-ți spună...

– Nu mă întâlnesc...

– ... sau că a uitat să menționeze că a câștigat Philly Open, că a fost selectată pentru Challengers, că acum este prietenă la cataramă cu cel mai bun jucător din lume, că va fi adversara lui la Campionatul Mondial... să mai zic?

Nu răspund. Mă uit pur și simplu la ea în timp ce se ridică și vine în fața mea. Câteva piese mici de puzzle se chinuie să se adune și să se așeze la loc în capul meu.

– Știi... Se scarpină la tâmplă. Ochii ei căprui sunt serioși și frumoși. Când ai început să trimiți mesaje tot mai puține, am crezut că ai trecut peste mine. Aveai bursa asta supercool, un iubit sexy ca naiba, premii în bani și ești... Doamne, Mal, ești *celebră*, e atât de *ciudat!* Și mi-am dat seama că eu sunt doar... eliminată treptat. Că ai trecut peste.

– Eu...

– Dar apoi… Ridică un deget. Apoi Sabrina mi-a trimis un mesaj despre cât de nefericită ai fost și mi-am amintit un lucru foarte important.

Eu înghit în sec.

– Ce anume?

– Că ești o idioată.

Tresar.

– Uite cum stă treaba, continuă ea. Ai fost mereu așa și nu știu cum de am putut să uit. Chiar înainte ca tatăl tău să facă ce a făcut, tu n-ai vrut să fii o povară. N-ai vrut să *deranjezi*. Ai fost mereu de genul *părăsește înainte să te părăsească ei*. Și, în mod normal, mi-aș fi dat seama mai devreme ce faci, dar am fost și eu un pic prinsă. Își umezește buzele. La facultate... nu este ușor. Și nu e atât de distractiv, uneori. Și te simți destul de singur. Și m-am îngrășat șase kilograme. Acum mă roade sutienul.

– Au.

– Nu-i nimic, mi-am comandat altele noi. Ideea este că am fost prea ocupată să-mi dau seama că încercai doar să-mi anticipezi mutarea cu creierul tău de șah. Face o pauză. O privesc cum își scoate pantofii din picioare. Cred că, atunci când am plecat, ți-a fost teamă că o să trec peste tine. Așa că ai decis să treci peste mine mai devreme.

– N-am...

– Poate nu în mod conștient, dar...

– Adică, nu am hotărât *asta*, spun eu, cu voce groasă. Ultima rămășiță de iritare este risipită de ceva care seamănă periculos de mult cu lacrimile. Am crezut doar că tu...

Easton oftează. Mă bate pe umăr, o dată. Apoi se mută înapoi în pat, întinzându-se din nou peste cuverturi. Tot pe partea mea, dar măcar de data asta e desculță. Habar n-am ce să fac, așa că optez pentru ceea ce îmi pare firesc: îmi dau jos pantofii, ocolesc salteaua și mă așez pe partea rămasă liberă. Ne întoarcem amândouă pernele, față în față, și am putea să fim noi în timpul unei petreceri în pijamale acum opt, cinci, trei, doi ani. De fiecare dată, în orice loc.

– Deci. Îmi dreg glasul. Ieși cu fata aia foarte sexy?

– Kim-ly?

– Da.

– Mal, sunt îndrăgostită *lulea* de ea. E atât de drăguță! Nu e de nasul meu.

Dau din cap.

– Da, un pic.

Easton mă lovește cu pumnul în braț și râdem amândouă, ceea ce se simte nu doar ca amuzament, ci și ca ușurare. Și apoi izbucnesc:

– Rămâi pentru campionat?

– Frate! Crezi că am venit în Italia pentru o discuție sinceră și acum mă întorc?

– Ai școală.

– O să fiu bine.

– Nu pot să-ți cer să-ți iei două săptămâni libere pentru mine.

– Nu e nimic. Din moment ce eu mă ofer.

Închid ochii, simțind că inima îmi crește în piept.

– Te iubesc. Și îmi pare rău. Și mi-a fost dor de tine.

Plâng din nou. E ca și când plânsul a dărâmat o dată ceea ce era un baraj al naibii de solid: în ultima lună am plâns în timp ce mă uitam la *My Girl*, după ce profesoara lui Darcy mi-a spus că sora mea este talentată, apoi când Sabrina a câștigat competiția de role. Sunt o plângăcioasă acum. Poate că am fost mereu.

– Și tu mi-ai lipsit.

– Easton, eu...

Îmi trag nasul.

– Nu o să câștig niciodată campionatul ăsta stupid.

– Poate că nu. Dar nu contează. Faci ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna cel mai mult, înconjurată de oameni pe care îi iubești, în timp ce împarți o cameră cu prietena ta adevărată... care, apropo, a dezvoltat recent insomnii. Ce noroc pe tine! Își împletește degetele cu ale mele, așa cum obișnuiam să facem când eram noi. Mal. Ai câștigat *deja*.

Adormim așa: mâna mea într-a ei și părul nostru încâlcit pe perne.

Îmi petrec dimineața următoare fiind turistă cu Easton și mi se pare că ne ducem prietenia la plimbare.

Începe într-o notă ceva mai rece: întrebăm la recepție cum ajungem la Fontana di Trevi și suntem întâmpinate cu o privire scandalizată și cu revelația că, de fapt, monumentul se află la Roma, la vreo 500 de kilometri distanță spre sud. Dar lucrurile se îmbunătățesc când reușim să ne croim drum spre Piazza San Marco și ne lăsăm ciugulite de o hoardă de porumbei și ajungem să ne curățăm înfuriate găinațul de pe haine.

După ce mi se cere a doua oară un autograf, cumpărăm două perechi de ochelari de soare ieftini, cu inimioare, și ne petrecem 45 de minute căutând un obiect din sticlă de Murano pentru Kim-ly. Îl întrebăm pe proprietarul magazinului:

– Ce este cel mai potrivit pentru cineva a cărui cântăreață-compozitoare preferată este Taylor Swift și al cărui regizor preferat este Ari Aster? Însă, suntem lăsate în voia noastră când se preface că nu înțelege engleza.

Mâncăm trei mic-dejunuri. Ca hobbiții, continuăm să spunem, înfigându-ne dinții în *baci di dama*, *bignes* și *frittelle*.

Nu este o glumă chiar așa de amuzantă, dar doar a fi din nou împreună este minunat și chicotim pentru asta preț de două poduri întregi.

Uită-te la noi!

Cine ar fi crezut!

Nu eu.

Încercăm să facem un selfie pe Ponte di Rialto când Kim-ly trimite un mesaj simplu, „Hei, cum e în Italia?“

Podul este plin de turiști care încearcă să prindă un cadru bun, dar ne petrecem douăzeci de minute ocupându-ne spațiul lângă balustradă, formulând răspunsul perfect.

– Nu trimite *asta*... adaugă că îți-e dor de ea, insist eu, încercând să-i fur telefonul lui Easton.

– Prea mieros!

– Ea ți-a trimis o inimioară.

– O inimă *verde*, care nu înseamnă *nimic*.

– Oh, Doamne! Râd. Ești o nătângă. Îmi place la nebunie.

– Taci din gură! Obrajii îi sunt rozalii, nu doar de la frig. Apropo, când vorbim despre Sawyer?

– Nicicare.

Îmi întorc privirea, admirând încă o dată casele frumoase înghesuite una în alta și priveliștea uluitoare spre Gran Canale.

– Ha.

– Nu e nimic de discutat.

– Mă îndoiesc de asta. Cotul ei se împinge într-al meu. În ce etapă sunteți?

– Niciunde.

Ea mă privește nerăbdătoare. Și încerc să fiu mai deschisă și mai directă cu privire la nevoile și sentimentele mele, așa că spun:

– Nu am mai vorbit de la chestia cu Koch. Am aflat că el a plătit pentru bursa mea. Ne-am certat enorm pe tema asta și asta a fost.

– Și el e împăcat? Cu faptul că asta a fost?

– Nolan este...

Mă opresc.

Este prima dată. Prima dată când i-am spus numele cu voce tare de la cearta noastră. Prima dată când mi-am permis să-l recunosc ca atare și noua gaură ciudată pe care mi-a lăsat-o în piept. Este ca și cum ai zgândări o rană. Ca și cum ai scormoni într-o rană deschisă, recunoscând în cele din urmă că nu s-a vindecat niciodată.

– Cred că am spus amândoi niște lucruri pe care le-am regretat. Înghit în sec. Lucruri despre care știam că vor răni. Înghit din nou. Mai ales eu.

– Asta se întâmplă când te cerți cu cineva care te înțelege.

Închid ochii. Când mi se reamintește cât de mult mă înțelege Nolan o simt ca pe un pumn în stomac.

– L-am acuzat că l-a făcut pe Bob să mă concedieze.

Easton pufnește.

– Poftim?

– Părea doar o sincronizare suspectă.

Ea izbucnește în râs. Și râsete. Și mai multe râsete. Un grup de turiști francezi îi aruncă o privire dubioasă, dar ea redevine serioasă când observă încruntarea mea.

– Scumpo, am fost acolo când s-a dus totul de râpă. Sunt ferm convinsă că nu asta s-a întâmplat. Bob era *hotărât* să te concedieze încă de când a plecat unchiul tău. Îi puneai bețe în roate la stilul de viață oferit de prețurile umflate și ai fost ușor de înlocuit.

Îmi întorc privirea iritată. Și apoi recunosc ceva pentru prima dată... cu voce tare și pentru mine.

– Știu.

– Știi?

– Da. Dar încă am dreptul să fiu supărată că nu mi-a povestit despre bursă.

– Bine, dar nu este deloc același lucru. Adică, să te concedieze de la job înseamnă să ți se ia ceva. Bursa îți oferă ceva. Cele două nu sunt nici măcar comparabile și...

– Știu, repet cu dinții încleștați.

Nu mi-a fost dor de *asta* la Easton. Felul în care îmi citește gândurile. Sunt doar recunoscătoare că ea și Nolan nu se cunosc și nu se vor cunoaște niciodată.

– Cel mai rău este că... Atunci când l-am acuzat, nici măcar nu s-a obosit să nege. A spus pur și simplu...

Înghit în sec.

– Ce a spus?

– Că și-ar fi dorit s-o facă. Oftez. Că trebuia să mă trezesc la viață.

Ea dă din cap. Sirena unui feribot sparge liniștea care plutește între noi.

– Ei bine, știi ce simt despre a fi de acord cu băieții albi care au fonduri fiduciare, dar... e posibil să-i dau un punct aici.

– Doamne! Gem și îmi cobor capul între brațe. Lucrurile pe care i le-am *spus*. Despre el. Despre familia lui. Doar că... eram atât de *supărată*, Easton!

– Pe cine erai supărată, Mal? Pe Nolan? Pe tatăl tău? Pe viață? Pe tine? Pe toate?

Nu vreau să înfrunt răspunsul la întrebarea asta. Așa că doar cobor capul pe umărul ei, o las să-mi mângâie părul și, pentru prima dată după săptămâni întregi, îmi amintesc cât de mult mi-a plăcut de el, chiar și atunci când nu-mi plăcea. Felul în care am râs și m-am simțit neliniștitor și ispititor de văzută. Fiorul de a-l privi cum joacă și inima mea tremurândă în timp ce îl priveam cum doarme. Ciudata ușurare de a recunoaște că alături de el era exact locul în care îmi dorea să fiu. Și apoi furia pe care am simțit-o pentru că mi-am permis să fac asta.

Pentru prima dată în câteva săptămâni pot să recunosc:

Mi-aș dori să am ocazia de a schimba mai mult decât niște gambituri cu el.

Habar nu am cum să stau în fața lui timp de douăsprezece jocuri.

Va trebui să-i strâng mâna mâine, chiar înainte de a începe primul joc, iar degetele mi se înfioară pentru că-mi doresc asta cu atâta disperare. El trebuie să fie aproape, pe această insulă, și îi simt prezența în oase. Îl simt în pântec.

– Easton. Cred că am dat-o în bară, spun eu.

– Da. Încuviințează din cap. Dar cred că, poate din cauza poveștii cu tatăl tău, ai tendința să crezi că, atunci când oamenii o dau în bară, nu mai este nimic de făcut. Că nu au dreptul la o a doua șansă. Și uneori este adevărat, dar alteori... Ridică din umeri. Eu sunt aici. Familia ta este aici. Nolan...

Ea nu continuă.

Așa că oftez. Și oftează și ea. Și pentru o lungă perioadă pur și simplu ascultăm pescărușii, ne uităm la bărcile pictate cu dungi albe de pe canal și ne prefacem că nu trebuie să fim undeva peste aproximativ o oră.

CAPITOLUL 29

Intru la conferința de presă cum ar face o mică Meghan Markle: flancată de doi oameni de la FIDE ale căror nume nu le-am reținut, urmată de un bărbat solid care, bănuiesc, are ceva legătură cu securitatea. Blițurile camerelor explodează în secunda în care intru în încăpere, dar într-o manieră modestă ce seamănă mai degrabă cu aceea pentru un politician mediocru care anunță o cursă prezidențială cu bătaie lungă decât pentru aterizarea formației BTS pe aeroportul LAX.

Știu, aici și acum, că nu mă voi obișnui niciodată, niciodată, niciodată cu asta. Și că, probabil, nu ar fi trebuit să port tenișii verzi cu gaura de la degetul mic stâng.

Câțiva jurnaliști din primul rând mă salută. Nu i-am mai întâlnit până acum și totuși îmi zâmbesc de parcă aș fi verișoara îndepărtată pe care o văd doar la nunți și botezuri, dar care le place chiar și așa. Este... ciudat. Mult mai ciudat decât fanii șahului care îmi mai cer din când în când autografe.

Niciodată, niciodată, *niciodată*.

– Bună, băieți.

Fac stânjenită cu mâna și mă uit în jur. Nu cunosc pe nimeni aici: este nevoie de permise de presă, iar Defne nu a obținut unul. Sunt singură între atâția oameni într-o încăpere italiană elegantă, plină de perdele străvechi de catifea, iar cel mai rău urmează să...

În ultimul rând, cineva zâmbește larg și îmi face cu mâna. Eleni de la BBC, pe jumătate cufundată sub un mic munte de echipamente pe care le poartă. În mod clar, încă stagiară. Îi zâmbesc înapoi și mă simt ceva mai bine.

Masa de pe podium este lungă și îngustă, cu trei seturi de microfoane și plăcuțe. Locul din mijloc este deja ocupat de moderator, un bărbat de vârstă mijlocie care se întâmplă să fie unul dintre nenumărații vicepreședinți ai FIDE și de care îmi amintesc vag de la Challengers. Cel din dreapta are afișat numele meu și mă așez acolo.

Celălalt, în stânga moderatorului, este liber când ajung.

Și rămâne liber preț de un minut.

Două.

Două și jumătate.

Trei, și eu am întârziat deja puțin, pentru că sistemul curselor de feribot nu este chiar simplu de decodat, iar eu și Easton am avut nevoie de un al patrulea mic-dejun. Am depășit de acum programul cu aproape zece minute, motiv pentru care jurnaliștii – și sunt *zeci* – șușotesc între ei de parcă am fi la un bal din epoca victoriană încărcat de picanterii scandaloase.

Mă uit în panică spre moderator.

– Nu-ți face griji, șoptește el cu un aer complice, acoperindu-și gura cu o foaie de hârtie albă. Nu va îndrăzni să nu se prezinte. Ne-am învățat lecțiile cu el.

– Ce vrei să spui?

– Urăște evenimentele de presă și mereu încearcă să le sară. Dar – arată în spatele nostru, spre panourile decorate cu nume de sponsori și mărci – FIDE face mulți bani de acolo, mai ales anul ăsta. Așa că menționăm amenzi usturătoare în contractele lui, care îl împiedică să le evite. Îmi oferă un zâmbet viclean, deși călduros, și coboară hârtia înainte de a-și drege glasul și a porni microfonul. Ei bine, oameni buni. Se pare că sunt câteva întârzieri. Ce-ar fi ca eu și domnișoara Greenleaf să vă distrăm cu un joc de șah. Eu o să joc cu albele.

Murmurele se aud tot mai tare. Mă uit în jur, nu găsesc nici un set, apoi îmi dau seama care este planul lui când spune la microfon „d4“.

– Oh! Mă scarpin pe nas. Hm, d5?

– c4. Ochii îi licăresc și se întoarce spre jurnaliști. Va accepta gambitul meu?

De obicei, nu accept. De obicei, refuz gambitul reginei cu e6 și apoi construiesc o poziție solidă, dar el pare atât de plin de speranță și oamenilor le place atât de mult o provocare acceptată, așa că zâmbesc larg și spun:

– c4, am luat pionul.

Oamenii aplaudă. Zâmbetul meu se adâncește. Tensiunea din sală se topește un pic în timp ce moderatorul râde și dă din cap, mulțumit.

– e3, spune el, iar eu mă gândesc să-mi mut calul la f6 doar pentru amuzament când...

Se deschide o ușă.

Nu ușa pe unde am intrat eu, ci una laterală pe care nici măcar nu o observasem. Camerele pornesc din nou. O femeie cu părul roșu pe care o

recunosc de la Philly Open – managera lui Nolan, care trebuie să fie mai bună decât Defne la obținerea de permise – intră iute în cameră, părând mai puțin fericită și chiar în spatele ei...

Credeam că mi-am întărit mecanismele de apărare. Pentru că mi-am petrecut trei minute cu Easton în baie, urmând instrucțiunile ei despre cum să mă pregătesc. Mi-am îndreptat umerii, am tras adânc aer în piept și am repetat la insistențele ei: „Sunt fată mare și mă descurc la o reuniune cu fostul meu în fața unor posturi de televiziune importante din zeci de țări... bine, Easton, nu. E contraproductiv".

Totuși, m-am gândit că o să fiu bine. Dar când Nolan intră purtând combinația obișnuită de cămașă neagră și blugi negri, cu ochii prudenți și părul mai scurt decât ultima dată când mi-am trecut degetele prin el, *nu* sunt bine.

Nu sunt bine deloc.

El nu se uită în direcția mea, nici măcar o dată. Urcă liniștit pe podium și când o femeie din rândul patru spune:

– Ai întârziat, Nolan. Toate bune?

El răspunde simplu:

– Da.

Vorbește la microfon, încrezător, fără nici un efort. A mai făcut asta. Poate detestă să o facă, dar are un deceniu de experiență în plus față de mine.

– Mi s-a stricat mașina, adaugă el și toată lumea râde.

Îmi încleștez mâinile în poală până când sunt sigură că nu tremură. În clipa în care moderatorul citește câteva cuvinte de introducere și alege prima întrebare, mi-am revenit. Măcar puțin.

– Karl Becker, DPA. Nolan, nu ai făcut nici o declarație despre scandalul cu trișarea lui Malte Koch. Este corectă suspendarea de trei ani pe care a primit-o? Și ce părere ai despre el?

– Încerc să nu mă gândesc deloc la el.

Oamenii chicotesc.

– Și FIDE decide ce este corect.

– Lucia Montresor, *Ansa*. Nolan, cum este forma ta de joc în comparație cu a lui Pasternak?

El pufnește în parte și tresare în parte.

– Nu poate fi mai rău, nu-i așa?

Mai multe râsete. Nolan nu s-a schimbat prea mult de la interviul din talk-show-ul de acum câțiva ani, cel care mă duce cu gândul la doamna Agarwal și la bicarbonatul de sodiu. Încă este carismatic, aproape în ciuda lui însuși. Încă nu vrea să fie aici, nu-l deranjează să o recunoască și totuși reușește să răspundă la întrebări într-un mod relaxat, fermecător și simplu.

Mă uit la el, nu se uită la mine și simt o strângere de inimă.

– Și o întrebare pentru Mallory: Acesta a fost anul tău de lansare. Cum te simți să fii aici?

– Este...

Toată lumea se întoarce spre mine. Cu excepția lui Nolan, care continuă să privească drept înainte în mulțime.

Mă urăște. Pentru ce am spus. Pentru că am plecat. Am dat-o în bară, el mă urăște și are dreptate.

– Este o onoare. Încerc să zâmbesc. Sunt fericită și recunoscătoare.

– AFP, Etienne Leroy... întrebare pentru amândoi. Amândoi aveți membri apropiați din familie care jucau șah la nivel înalt, dar care nu mai sunt printre noi. Asta face campionatul să fie mai important pentru voi?

Încremenesc. Nu pot vorbi despre tata. Sau: ultima lună mi-a arătat că pot vorbi despre tata, dar nu *vreau* să vorbesc despre tata în fața a zeci de oameni care...

– Nu, spune Nolan categoric, salvându-ne pe amândoi.

Moderatorul alege un alt jurnalist și sunt copleșită de ușurare.

– Reuters... Chasten. Nolan, umblă un zvon care spune că domnișoara Greenleaf a făcut parte din echipa ta de asistenți înainte de a ieși la iveală scandalul de trișare și ca ea să devină adversara. Vrei să confirmi sau să infirmi?

– Nu în mod special, nu.

Râsete.

– În orice caz, unii spun că faptul de a-ți fi fost secund îi va oferi domnișoarei Greenleaf un avantaj nedrept.

Nolan ridică din umeri.

– Dacă *unii* cred că are nevoie de un avantaj nedrept, atunci trebuie să se uite mai atent când joacă.

Camera se cufundă într-o liniște cu murmur. Inima îmi zvâcnește în urechi.

– Mallory, Fox News. Ești *prima femeie* care a ajuns la Campionatul Mondial. Ce elemente consideri că au dus la această participare?

– Eu doar... Îmi muşc buza. Numai faptul că am avut un parcurs atipic în șah. Și nu am fost nevoită să sufăr de pe urma sexismului din acest mediu la fel de mult ca majoritatea jucătoarelor. Nu am avut ocazia de a mă descuraja.

– Deci nu crezi că ești mai bună decât toate femeile dinaintea ta?

– Nu, deloc. Eu...

– Atunci, din moment ce nu ai făcut niciodată parte dintr-un superturneu, ce te califică să fii azi *aici*? De ce *tu* și nu altcineva?

Eu înghit în sec.

– Eu doar...

„Nimic. Am avut noroc. E o greșeală. Nu sunt suficient de bună și..."

– Omule, Nolan pufnește în microfon, a câștigat *la propriu* turneul de calificare pentru a fi aici. Ține pasul cu realitatea!

Cel de la Fox News își lasă ochii în jos, după ce este mustrat. Arunc o privire spre Nolan, care chiar interacționează cu mulțimea de parcă ar fi un comediant de stand-up. Oamenii râd și un cuplu chiar aplaudă, pentru că i se pare amuzant și îl place chiar și atunci când nu este simpatic. Vreau să țip la ei: „*Știu cum e*. Am fost acolo".

Încă sunt.

– Mallory? AFP din nou. Relația amoroasă din trecut cu Nolan face campionatul mai complicat pentru tine? Îți va afecta în vreun fel jocul?

Păi...

Probabil că e o prostie din partea mea, dar chiar nu credeam că vor merge până acolo. Și sunt sigură că nici moderatorul, pentru că îl simt încordat lângă mine.

Aproape că mă întorc spre Nolan. Pentru că, să fim sinceri, el a preluat, parat, deviat orice altă întrebare grea și dificilă care m-ar fi putut împotmoli. Pe aceasta, totuși... pur și simplu, nu are cum. Și chiar dacă probabil aș putea nega faptul că relația noastră a fost vreodată amoroasă, ori chiar să refuz să răspund sau chiar să spun adevărul, nu sunt pregătită pentru nimic din toate astea. Așa că aleg calea ușoară și mă aud spunând:

– Nu.

Răspunsul răsună în încăpere ca o palmă și vreau imediat să-l retrag. Vreau să mă uit la Nolan și să spun...

Nu știu ce. Dar e în regulă, pentru că nu am ocazia.

– Foarte bine, întrerupe moderatorul. Se pare că suntem presați de timp. Cred că o să încheiem pe ziua de azi, dar...

– O ultimă întrebare... Trent Moles, *New York Times*. În spiritul sportivității, ați putea spune amândoi ce admirați cel mai mult la jocul adversarului?

Moderatorul ezită, de parcă știe că această întrebare este o idee proastă. Dar apoi se uită în stânga.

– Desigur. Ai vrea să răspunzi?

Nolan nu ar face asta. Cel puțin, asta presupun când se lasă pe spate în scaun, de parcă ne-am întors la New York și îl privește pe Emil cum nu reușește să se descurce în bucătărie, de parcă toată lumea și zeci de conturi de Instagram dedicate mâinilor, gropițelor și gambiturilor lui nu ne-ar privi ca ulii.

Dar se mișcă. Îl privesc aplecându-se înainte, doar un centimetru, apoi un altul, și inspirând apăsat înainte de a vorbi în microfon.

– Absolut tot, spune el.

Simplu. Hotărât.

Îmi zdrobește inima.

Urmează un moment de tăcere. Pentru prima dată, nimeni nu râde. Nimeni nu vorbește. Nimeni nu mâzgălește notițe în carnețele. Nimeni nu ridică mâna pentru o altă întrebare.

Inima mea se apasă cu disperare în cușca pieptului meu.

Moderatorul își drege glasul și se întoarce spre mine.

– Mallory, mă întreabă el. Ce admiri cel mai mult la jocul lui Nolan?

– Eu...

„Ce admir cel mai mult? Ce?“

El este atât de dinamic.

Luptă până la ultimul punct, folosind fiecare piesă, fiecare moment, fiecare resursă, însângerând tabla de șah.

Este letal și meticulos.

Este distractiv, interesant și imprevizibil.

Este o *aventură*.

Și acea încruntare pe frunte, când se gândește cum să facă următoarea mutare cât mai nucleară și mai haotică posibil. Mă face să vreau să mă întind și să-i dau deoparte mâinile pe care le ține deasupra ochilor. Mă face să vreau

să o netezesc. Mă face să vreau să joc cel mai bun șah de care sunt în stare și...

– Mallory?

Ridic privirea din sticla mea de apă Fiji. Un milion de ochi sunt ațintiți spre mine. Eu înghit în sec.

– Da. Eu...

Nu am cuvinte. Sunt copleșită, luată de val, dezorientată. Iar moderatorul dă din cap, apoi zâmbește cu amabilitate.

– Ei bine, cred că răspunsul *ei* este nimic.

Câteva chicoteli forțate. Apoi mai mulți jurnaliști ridică mâinile, cerând dreptul la o ultimă întrebare care nu mai vine niciodată.

– Vă mulțumesc tuturor că ați venit! Desigur, vom avea conferințe de presă mai lungi după fiecare partidă, așa că sunt încântat să...

O angajată a FIDE mă roagă să mă ridic. Mă ia de cot pentru a mă îndruma să ies de pe podium. O urmez pe lângă scaunul lui Nolan și, când mâna mea îi atinge în treacăt omoplatul, nu sunt sigură dacă este un accident sau o disperare.

Ies din cameră știind că nu s-a uitat la mine nici măcar o dată.

Rămân la gală mai puțin de zece minute. Îmi mestec a cincea bruschetă și îmi întind gâtul, în căutarea umerilor lați și a buclelor negre, când Defne mă apucă de încheietură.

– Bine, ți-ai făcut apariția. Acum plecăm.

Buzele ei de un roșu strălucitor se lipesc într-un zâmbet politicos în timp ce își croiește drum prin mulțime.

– Dar nici n-am ajuns bine. Iar bruscheta este *uimitoare*.

– Și trebuie să te bagi la somn până în 21.00 pentru că mâine este cel mai important joc din cariera ta...

– Da? Pentru că, din câte știu eu, am douăsprezece.

– Primul dă tonul, Mal.

– Eu... Nu va fi nepoliticos să plecăm?

– Poate. Mă trage în sus pe scări. Dar adversarul tău nici măcar nu s-a deranjat să apară. Atât timp cât grosolănia lui o eclipsează pe a ta, ești salvată.

Așa ajung în pijama la 20.53, ghemuită în pat, cu perna făcută cocoloș sub cap. Easton se strecoară pe partea ei a patului, Darcy se face ghem chiar între

noi, iar Sabrina se așază la picioarele saltelei.

O adevărată petrecere în pijamale.

– Potrivit antrenoarei mele, ar trebui să dorm în cinci minute, subliniez eu.

– Ah, da. Sabrina nu ridică privirea din telefon. O să vină și Defne să te mângâie pe spătic?

– Hai, Sabrina, o ceartă Easton. Știi că trebuie mai întâi să i se schimbe scutecul.

Ne certăm o vreme pe ce să urmărim pe 8KTV. Apoi renunțăm să mai găsim un film care să nu fie respins de cel puțin o altă persoană și ne mulțumim cu videoclipuri aleatorii de pe YouTube. După o mulțime de filmări surprinzător de violente din derby-ul de role, care mă fac să mă îngrijorez pentru starea creierului Sabrinei, Easton mă binecuvântează cu un joc de *Dragon Age*. Pentru un minut, mă simt de parcă am fi... noi două, iar Solas[15] este un nemernic pe ecran. Când mă întorc să-i zâmbesc larg, constat că ea deja îmi zâmbește. Apoi îmi amintesc ceva și zâmbetul meu se stinge.

– Ce-i? mă întreabă ea.

– Nimic. Doar că... Ridic din umeri. Odată am văzut unul cu Nolan.

– Un joc? Frumusețea asta de băiat joacă *DA*?

– Nu chiar.

– Ah. Apropo, am văzut conferința ta de presă. Bună treabă, să dai impresia că îl disprețuiești cu toată ființa chiar și atunci când el nu a spus nimic decât lucruri superdrăguțe despre tine.

– *N-am făcut asta.*

– Ba da, ai făcut-o, spun Darcy și Sabrina în cor, fără să-și ia ochii de la televizor.

– Nu mai contează. Îmi dau ochii peste cap. Pentru că au dreptate. Nici el nu a... Poate a spus lucruri *destul* de frumoase, dar nu vă lăsați păcălite. Nici măcar nu m-a băgat în seamă.

– Mmm. Easton dă din cap. Te-ai gândit să-l bagi tu în seamă mai întâi? Poate ceva de genul: „Hei, ce faci, n-am vorbit serios cu multe dintre lucrurile oribile pe care le-am spus despre tine".

– Corect. Îmi dreg glasul. Întorc privirea. Nu.

– I-ai spus și *lui* că este o scorpie? mă întreabă Darcy.

Îmi împing bărbia în sus și gem.

– Refuz să abordez acest subiect cu oricine are *sub* 18 ani și cu oricine are *peste* 18 ani, dar are nevoie de o discuție motivațională de 25 de minute

pentru a pune un emoticon cu inimioară într-un mesaj, declar eu.

Dar zece minute mai târziu, în timp ce o doamnă din Texas alăptează un liliac rănit pentru a-l face bine (selecția lui Darcy), încep să scriu un mesaj. Cele mai recente bule albastre sunt de pe 9 ianuarie, de la miezul nopții: răspunsul la mesajul meu „Emil ori e foarte bun la sex, ori o strangulează pe Tanu“ a fost „Vrei să spui că nu m-a trezit o sirenă de vapor?“ Schițez un zâmbet și scriu: „Putem vorbi?“

Apoi șterg. Și tastez din nou: „Ai dreptate cu unele lucruri. Poate nu cu toate. Dar reacționez exagerat“.

Șterg.

„Știai că în jocul tău din 2011 împotriva lui Lal ai ratat un șah-mat? Totuși, frumos ai scos regina.“

Șterg, șterg, șterg.

„Îmi pare rău.“

Șterg.

„Bună.“

Nu apăs pe Trimite. Dar îl las acolo, în caseta de tastare. Și când îmi pun telefonul la piept și mă întorc să mă uit la televizor, mă simt cu câteva kilograme mai grea decât oricând.

CAPITOLUL 30

După o partidă – de obicei în timpul uneia dintre conferințele de presă unde presupun mereu că vor avea o duzină de telespectatori, dar sunt difuzate live de sute de mii de tocilari ca mine – oamenii mă vor întreba cum, într-un anumit moment, la un anume moment din joc, am decis ce să fac. „De unde ai știut să sacrifici pionul? De ce ai făcut schimb? Tură la e6 a fost perfect... ce te-a făcut să te gândești la asta?“

Oamenii mă întreabă. Și tot ce pot spune este: știam pur și simplu.

Instinctul, poate. Ceva înnăscut din mine care ajută șahul să se coaguleze într-un model perfect format. O înțelegere rudimentară, elementară, a felului în care ar *putea* fi lucrurile dacă aleg să urmez o altă cale.

Piesele îmi spun o poveste. Desenează imagini și îmi cer să le colorez. Fiecare dintre ele, cu sutele de mutări posibile, miliardele de combinații posibile, este ca o frumoasă jurubiță de fire. O pot desfășura dacă vreau, apoi țese împreună cu altele pentru a crea o tapiserie frumoasă. O nouă tapiserie.

În mod ideal, o tapiserie câștigătoare.

Dacă nu ar fi fost tata, acest instinct ar fi rămas în stare brută, nedesfășurat în mine. Dacă n-ar fi fost ani de muncă asiduă, de exercițiu, studiu, analiză, gândire, retrăire, obsesie, joc, joc, *joc*, instinctul meu ar valora foarte puțin. Dacă nu ar fi fost Defne, după ce am dormit timp de patru ani, ar fi rămas latent.

Dar *tot* l-aș avea. Dacă lucrurile ar fi fost altfel, instinctul meu *tot* ar fi fost un ghem brut de necunoscute înnodate înăuntrul meu: trezindu-mă la 3.05 dimineața în cea mai importantă zi din viața mea, dezlănțuindu-se asurzitor în mine, făcându-mă să mă ridic din pat.

Nici nu-mi amintesc când am adormit. Televizorul este încă pornit, Netflix întreabă înțelept dacă ne mai uităm la *Riverdale* și habar n-am de ce surorile mele au decis să se instaleze în camera mea în loc să se întoarcă în apartamentul lor prea scump. Să cobor din pat îmi cere o coordonare demnă de Cirque du Soleil... și aproape o entorsă la gleznă. După ce merg la baie și

beau ce a mai rămas în sticla mea de apă, pur și simplu nu sunt suficient de motivată să mă bag la loc în pat.

Încerc să nu fac zgomot în timp ce îmi pun hanoracul *CU Boulder* al lui Easton. Îmi ajunge până chiar sub pantalonii scurți și probabil că ar trebui să iau o haină și niște colanți groși, dar nu mă obosesc să aprind lumina ca să caut și, în schimb, ies ușurel din cameră.

Holurile sunt tăcute și înghețate. Marea, liniștită. Nu există feriboturi, bărci, pescărușii, pentru că toată Veneția doarme profund. Cobor scările, rozul și albul strălucitor al podelelor de marmură sunt sloi de gheață sub picioarele goale, părul îmi tresaltă peste umeri.

Nu știu unde mă duc, dar știu până în adâncul ființei mele că mă simt bine. E bine: să fii singur noaptea cu briza mării, să explorezi grădinile pustii, să inspiri mirosul de iarbă și sare. Observ niște luminițe în depărtare, din căsuța de sticlă în care îmi voi petrece următoarele două săptămâni, cufundată în șah și suferință. O iau pe poteca de piatră, tremurând, făcând pașii pentru prima din cele treisprezece ori. Mă întreb dacă dimineață calmul prețios pe care îl simt acum nu se va împletici într-o grămadă de nervi dărâmați.

Mă opresc brusc când îl văd, dar nu sunt speriată. Poate ar trebui să fiu surprinsă să-l văd acolo – ora, locul, coincidența nu prea au sens –, dar instinctul îmi spune că e bine.

Acesta este motivul pentru care sunt aici: pentru Nolan.

El e întors cu spatele, în picioare în fața unui cadru familiar. Poza cu Marcus Sawyer a fost mutată în casa de sticlă, flancată de alte trei – toți campionii mondiali care au fost încoronați aici, la Veneția. Mâine, când începe primul joc, vor expune cadre cu jucători. Îi vor imortaliza în istorie.

Mă uit la linia relaxată a umerilor lui Nolan și mă gândesc la următoarea mea mișcare.

Mă gândesc să mă întorc.

Mă gândesc la picioarele mele reci și la surorile mele claie peste grămadă în camera mea.

Mă gândesc la părul lui ciufulit, la o cutie de Froot Loops și la ochii lui mari, când spunea: „Kasparov era acolo".

Mă gândesc cum își freca ușor nasul de buricul meu, la predilecția lui pentru Apărarea scoțiană și cum faptul că îmi plăcea atât de mult să fiu cu el poate m-a speriat puțin.

Mult.

Următoarea mea mișcare este să continui să merg. Pe orizontală, pe o potecă liberă. Așa cum ar face o tură. Și Nolan... trebuie să mă audă cum deschid ușa de sticlă și intru, dar nu se întoarce. Nici nu-mi bagă în seamă prezența. Continuă să studieze poza bunicului lui, ca de la ochi negri la ochi negri, ca de la maxilar încăpățânat la frunte încăpățânată. Când mă opresc chiar lângă el, suficient de aproape încât să-i simt căldura, spun:

– I-am studiat jocurile.

Răspunsul lui este simplu:

– Da?

Mi-a fost dor de vocea lui. Sau: mi-a fost dor de cum răsună vocea lui când suntem doar noi doi și nimeni altcineva. Bogată. Mai gravă decât de obicei. Dezgolită de hainele și ascuțișurile ei. Mi-a fost dor să o las să curgă prin mine.

– Pentru că nu am suportat să le studiez pe ale tale.

– Atât de plictisitoare, zici.

Răsuflu cu un râs tremurător.

– Nu, doar... Haide! Știi.

El dă din cap, cu fața încă spre poză. Luminile difuze se joacă frumos pe pielea lui.

– Știu.

– Da. În fine...

Îmi dau părul pe după ureche. Mi-ar plăcea să-i întâlnesc ochii, dar nu se va întâmpla. Nu dacă vom continua așa. Nu dacă nu se va uita la mine.

– Preferatul meu a fost cel pe care l-a jucat împotriva lui Honcharuk la un moment dat la începutul anilor ’80. Tata Steel, cred, pe vremea când se numea...

– Hoogovens?

– Da.

– Jocul acela în care a oferit o remiză chiar dacă era în poziție de pierdere?

– Da. Eu chicotesc. Trebuie să-ți dea cu eroare să-l vezi pe Marcus Sawyer făcând asta. Trebuie să presupui că el vede ceva ce tu nu vezi.

– Exact. Încă nu-mi vine să cred că Honcharuk a acceptat în loc să-l înhațe. Dă din cap afectuos. Doamne! Ce mișcare de nemernic!

– În mod clar, e trăsătură de familie, spun eu.

Și el râde ușor, tăcut, melancolic, iar eu îmi doresc imediat să-mi dau una și să-mi retrag cuvintele.

Îmi pare rău…

Nu am vrut să spun…

Am mințit când…

– Clar.

– Nu. Nu, eu... Îmi acopăr ochii cu mâinile. Sunt un dezastru. Dau cu bâta-n baltă. Nu am vrut să... Nu știu dacă mai contează, dar nu cred că ești un nemernic. Sau un manipulator. Sau un egoist. Sau... „De neiubit." Sau majoritatea celorlalte lucruri pe care le-am spus la New York. Sau poate că ești puțin, dar nu mai mult decât oricare alt jucător de șah din univers. Nu mai mult decât mine. Încerc să inspir adânc, iar aerul aproape că mă sufocă dincolo de durerea pe care o simt în plămâni. *Chiar* nu cred nimic din lucrurile pe care le-am spus. Și când ți-am spus că ești „nebun"... *chiar* mi-e rușine de asta. Am fost...

Nu știu ce am fost. Dar Nolan știe.

– Furioasă. Obosită. Rănită și dorindu-ți să mă rănești la fel de mult. Speriată de moarte.

Închid ochii.

– *Absolut* îngrozită.

El dă din cap. Încă nu se uită la mine.

– Nu am vrut niciodată să te manipulez în vreun fel, dar... poți să-mi plătești înapoi bursa, dacă te face să te simți mai bine. Așa nu-mi mai ești datoare cu nimic și o să te simți eliberată.

Simt un mare gol în stomac.

– Ai vrea să-ți plătesc înapoi?

El scoate vag un hohot de râs discret și, în cele din urmă, se întoarce spre mine. Mi se taie răsuflarea.

– Ce mai faci, Mallory?

– Eu... Bine. Se dovedește că eu sunt cea care nu poate să-i întâlnească privirea. Eu sunt cea care studiază acum costumul impecabil al lui Marcus Sawyer. Nu știu dacă sunt bine. Dar sunt... mai bine decât am fost, adaug eu, pentru că cred că vrea un răspuns sincer. Este... Ai avut dreptate. Despre felul în care m-am purtat, mai ales cu familia mea. Dar lucrurile au fost mai bune. Bine. Mă frec la ceafă. *Am* încercat să fiu mai bună. Mai puțin obsedată de control pe calea spre martiriu și mai mult un... om?

El mă studiază o secundă. Apoi simt cum se mișcă în față și mă încordez... prinsă, nemișcată, secătuită. În așteptare. Ar putea să mă ia de mână. Ar putea să mă cuprindă în brațe. Ar putea să-și înfășoare mâna în jurul gâtului meu și să mă sărute apăsat ca pe vremuri.

El doar prinde o șuviță de păr care mi s-a lipit de buze, își îndreaptă spatele și spune:

– Darcy și Sabrina par să fie bine.

Sunt... amețită. Dezamăgită.

– V-ați întâlnit?

– Am fost la o plimbare zilele trecute. Și le-am dus la un gelato de dimineață.

– Nu mi-au spus.

Mă încrunt.

– A fost o întâlnire foarte secretă. Din moment ce ești, mi s-a spus, cunoscută că faci crize urâte de furie.

Mă încrunt mai tare.

– De aceea ai întârziat la conferința de presă?

El confirmă din cap.

– Darcy a trebuit să încerce fiecare aromă înainte de a decide ce să comande. O problemă, cum mostrele nu sunt ceva la ordinea zilei în Italia.

– A trebuit să te iei la bătaie cu un vânzător de înghețată musculos și cu colier de aur?

– Depinde. Asta m-ar face mai mult sau mai puțin cool decât să-l fi mituit cu 50 de euro?

Râd în dosul palmei. Și după aceea mă uit la el și e din nou serios.

– Nolan...

– Și mie îmi pare rău. Pentru ce am spus. Nu aveam nici un drept să spun că ceea ce ai făcut pentru familia ta nu este corect. Și știu că nu-mi pot imagina prin ce ai trecut cu tatăl tău.

– De fapt, cred că poți.

El mă studiază mai mult decât m-aș fi simțit în largul meu. Galaxiile se desfășoară prin ochii lui negri și mă întreb dacă secunda asta ar putea să dureze un secol. Dacă universul ar putea să fie compus doar din noi doi, înțelegându-ne într-un fel de buclă pentru totdeauna.

– Da. Poate că pot.

Îmi dreg glasul. Bine. Încep.

– În ideea de a recunoaște că m-am ascuns în spatele… unei mulțimi de lucruri – mai ales mama, surorile mele și tata – și că am folosit ce trebuia făcut ca un scut, am încercat să-mi exersez capacitatea de a verbaliza ce-mi doresc. Ca să pot, știi tu, să-mi trăiesc viața.

– Bun.

– Da. De exemplu, acum știu că-mi doresc să continui să joc șah. Profesionist. Vreau să fie jobul meu.

Gura lui Nolan zvâcnește. Ochii i se fac mari, cu strălucirea aceea de băiețel pe care am ajuns să o iubesc la el.

– Da?

– Da. Deci asta o să fac. Sau cel puțin o să încerc. Și… Prietena mea Easton este aici, ceea ce este frumos. Și ne-am împăcat. Dar după ce plecăm, o să-mi doresc să vorbesc cu ea în fiecare zi. Așa că o… o să o sun chiar eu. O să fac să se întâmple asta. Dacă nu o să mai știm una de alta până la adânci bătrâneți, nu o să fie pentru că n-am încercat.

El dă din cap.

– Mi se pare corect.

– Și, de asemenea, am tot vorbit acasă despre tata. Încetul cu încetul. Dar tot mai mult. M-am uitat la unele dintre jocurile lui. I le-am arătat lui Darcy în timp ce o învăț cum să joace. Pentru că, chiar dacă nu pot uita ce a fost urât, vreau să ne amintim tot ce a fost frumos.

El știe exact ce vreau să spun. Știu asta din arcuirea tristă a zâmbetului lui.

– Ar trebui.

– Și, de asemenea… Îmi înghit nodul din gât, cu degetele de la picioare aproape înghețate și încovoiate pe podea. De asemenea, m-am gândit la lucruri precum soartă, coincidențe și trecut. Siropos, știu. Și probabil că nu te-ai gândit niciodată la asta, dar când eram copil și tu erai un copil un pic mai mare, amândoi jucam șah, amândoi în aceeași zonă geografică. Și din anumite motive nu ne-am întâlnit niciodată, dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am fost la același turneu sau la același club, doar că în divizii diferite. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am jucat pe aceleași seturi de șah, unul după altul. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva ne era scris să ne întâlnim și dacă nu ne-am ratat la mustață. Pentru că, atunci când am încetat să joc, am fost terminată. Terminată. Au trecut anii, și asta ar fi trebuit să fie pentru noi doi, ar fi trebuit să avem momentul ăla ratat și nimic mai mult. Dar turneul lui Defne a avut loc și a fost… o a doua șansă. Inspir

adânc înfiorată. Nu cred neapărat în destin. Cred în deschideri solide și în jocurile de mijloc care arată inițiativă și tranziții rapide spre final de joc. Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva universul a încercat să ne spună ceva și...

– Nu-mi vine să cred că ai prefațat toate astea cu „probabil că nu te-ai gândit niciodată la asta".

Tonul lui Nolan este sec și amuzat și nu mai pot păstra cuvintele înăuntrul meu.

– Vreau să fiu cu tine, spun eu la repezeală. Tremurat. Și când nimic nu explodează în fața acestei revelații, o repet mai ferm. Vreau să fiu cu tine. Cât de mult pot. Atât cât mă vei accepta în viața ta.

Am spus-o. Gata! M-am eliberat și îl urmăresc sentimentală pe Nolan, în căutarea unui răspuns, a oricărei reacții emoționale. Dar ochii lui negri sunt la fel de indescifrabili ca întotdeauna.

– Mă bucur că ai zis asta, îmi spune el.

De parcă ar face un compliment pentru o mutare bună de șah. De parcă acesta nu este cel mai mare salt pe care l-am făcut vreodată.

– De ce?

Se uită lung la mine cu urma unui zâmbet pe buze. Abia se observă, dar reușește cumva să răstoarne pământul cu susul în jos.

– Pentru că acum pot să ți-o spun și eu.

Închid ochii, simțind că fiecare atom care mă compune este cuprins de un seism. Dar Veneția este încă de un calm fermecător, iar căldura lui Nolan este atât de aproape, încât mă cuprinde în interior, mă stabilizează mai mult decât credeam că se va

putea vreodată.

– Ultima dată când am vorbit, am spus multe lucruri care nu erau adevărate. Și am uitat să spun un lucru care era. Faptul că am fost fericită cu tine. Zilele pe care le-am petrecut la New York au fost...

Pare vag amuzat de incapacitatea mea de a-mi exprima emoțiile.

– Frumoase?

– Da. Foarte. Și mi-ar plăcea să mă bucur de mai multe. Mult mai multe. Începând... de acum, dacă se poate. Chiar dacă... Mă uit în jur și scot un râs înăbușit. ... Am ales un moment foarte prost de sincronizare.

El zâmbește.

– Nu știu dacă sunt de acord.

– De ce?

El face semn cu capul spre tablă.

– *Suntem* pe cale să petrecem mult timp împreună.

– Da. Așa e. Îmi trec mâna peste ceafă ca să nu mă întind spre el. Îmi doresc. Dar poate că nu ar trebui. Dar îmi doresc. Apropo… din moment ce nu ești începător ca mine, ai vreun sfat?

El înclină capul gânditor.

– Asigură-te că mănânci micul-dejun!

– Corect. Micul-dejun.

– Ceva cu proteine, dacă se poate.

– Bine. Aștept să continue. Mă încrunt când nu o face. Serios, atât? Ții sfaturile pentru tine?

El ridică din umeri.

– Asta e tot.

– Hai, Nolan! Ai trei campionate la activ.

– Da. Dar acesta este diferit de orice alt campionat.

– De ce?

Mă uit cum mă privește și simt că se revarsă în mine ceva ce nu pot defini.

– Pentru că atunci când sunt cu tine, Mallory, totul este diferit. Când sunt cu tine, îmi doresc mai mult să joc decât să câștig.

Ochii încep să-mi lăcrimeze, dar nu sunt tristă. Pentru prima dată după mult, mult timp, sunt un milion de lucruri și „tristă“ nu se află printre ele.

– Știi, spun eu, făcând un pas mai aproape. Apoi un altul. Apoi încă unul și este ca și cum aș păși într-o lume nouă. O nouă eră a vieții mele. Am citit multă teorie a șahului. Cărți mari și plictisitoare. Și toți spun că, după ce se vor rezolva toate enigmele șahului, când se va juca jocul perfect… spun că va fi plictisitor. Pentru că inevitabil se va termina cu o remiză.

Îi simt zâmbetul în bătăile inimii lui.

– Da?

Dau din cap.

– Bine, atunci.

Brațele lui se strâng în jurul meu. Buzele lui îmi șoptesc în păr. Pieptul lui se ridică și coboară pe urechea mea și știu înăuntrul meu, așa cum știu șah, că aici trebuie să fiu.

– Cred că o să fie distractiv când o să le dovedim că se înșală.

CAPITOLUL 31

Șase ore și jumătate mai târziu, primarul Veneției, un bărbat înalt, cu o barbă neagră deasă și un nume de familie greu de pronunțat, mută pionul reginei mele la d4 în prima mutare de deschidere a Campionatului Mondial de Șah.

Camerele se aprind.

Spectatorii aplaudă.

Valurile se rostogolesc cu răbdare în lagună.

Apoi primarul pleacă, închizând ușa de sticlă în urma lui, și grădina se cufundă într-o liniște senină.

Eu (Mallory Greenleaf; SUA; Clasament mondial: #2668) arunc o privire spre adversarul meu (Nolan Sawyer; SUA; Clasament mondial: #1).

Îl găsesc că se uită deja la mine, cu un zâmbet cald în ochii lui negri.

EPILOG

Doi ani mai târziu

URMĂTORUL CAMPIONAT MONDIAL DE ȘAH ȘI FAPTUL CĂ TOȚI VORBESC DESPRE EL – EXPLICAȚII

De Eleni Gataki, corespondent senior de șah, BBC

Următorul Campionat Mondial de Șah, care va începe pe 15 martie, va fi cel mai vizionat din istorie. De departe. Acesta este un eveniment bianual care, într-un format ce evoluează permanent, are loc încă de înainte ca oricare dintre noi să fi fost în viață (primul campionat a avut loc în New York în 1886). Și totuși, este mai sigur să ne bazăm pe faptul că majoritatea oamenilor nu au auzit de Campionatul Mondial de Șah până în acest an. Deci ce s-a schimbat și care sunt cei cinci factori care fac dintr-odată ca o partidă de șah să fie discutată aproape la fel de mult ca Super Bowl? Ei bine, să începem cu elementele evidente:

NOLAN SAWYER, JUCĂTORUL DE ȘAH NR. 1 ÎN LUME

Sunt șanse ca, dacă ați auzit de un singur jucător de șah în viață, acesta să fie Fischer, Kasparov sau Sawyer. Nepotul fostului campion mondial Marcus Sawyer, Nolan Sawyer (22 de ani) a fost un adevărat fenomen încă din copilărie. Probabil ați văzut poze cu el arătând adorabil și învingând adversari de patru ori mai în vârstă decât cei opt ani pe care îi avea, poate ați auzit de temperamentul său dificil și povestea în care l-a bătut (nu numai la șah) pe jucătorul, de acum căzut în dizgrație, Malte Koch (deși acesta este doar un zvon nefondat), sau e posibil să fiți familiarizați cu el din anul în care a intrat pe lista Time *a Celor mai influenți 100 de oameni la numai 15 ani. Ideea este că probabil că ați auzit de el. Iar celebritatea lui nu a făcut decât să crească...*

MALLORY GREENLEAF, CARE... EXISTĂ.

Urmând a împlini în curând 21 de ani, Mallory Greenleaf este în prezent pe locul al cincilea în lume... și totuși este campioana mondială. Poate părea

contraintuitiv, dar în timp ce campionul mondial este determinat de un anume turneu, clasamentul este o combinație a tuturor partidelor disputate de jucător.

Dar nu lăsați ca „modestul" loc 5 al lui Greenleaf să vă păcălească: singurul motiv pentru care nu s-a clasat mai sus este că drumul ei în lumea șahului a fost foarte neobișnuit. Absolventă de liceu din New Jersey, cu un tată MM, Greenleaf a jucat în turnee necotate de la 5 la 14 ani, apoi a revenit în șah la 18 ani, tocmai la timp pentru a triumfa la ultimul Campionat Mondial de Șah, care a avut loc în urmă cu doi ani la Veneția, în Italia. Greenleaf l-a învins pe Sawyer în a douăsprezecea partidă, după unsprezece remize. Fiind prima femeie care nu doar că s-a calificat, ci și a câștigat un campionat de șah, ea a ocupat vreme îndelungată prima pagină a ziarelor. Pentru abilitățile ei la șah, desigur, dar și pentru că...

NOLAN SAWYER ȘI MALLORY GREENLEAF... EI BINE, LUCRURILE SUNT NECLARE.

Zvonurile legate de o posibilă relație între cei doi jucători abundă din plin, dar nu au fost confirmate, întrucât atât Sawyer, cât și Greenleaf au refuzat să răspundă la întrebări despre viața lor personală. Acestea fiind spuse, sunt adesea fotografiați împreună ținându-se de mână. Potrivit postării ei de pe Instagram, când Greenleaf și-a dus sora la Universitatea Brown toamna trecută, Sawyer a fost prezent. Surse apropiate ale celor doi au dezvăluit că locuiesc în același apartament din Tribeca, aparținându-i odinioară lui Marcus Sawyer. Și apoi, desigur, a fost îmbrățișarea lungă pe care și-au dat-o în fața camerelor după ce Greenleaf l-a învins pe Sawyer la Campionatul Mondial (detaliu de remarcat, într-un sport în care jucătorii se limitează de obicei la o strângere de mână). Mai există și faptul că acum trei luni Sawyer părea să se aplece și să o muște jucăuș pe Greenleaf de ureche în timp ce pleca de la jocul final din cadrul Turneului Internațional de Șah Linares, în care a învins-o. O mulțime de indicii au dat naștere la speculații, dar încă nu se știe dacă Sawyer și Greenleaf vor fi în curând prima familie din lumea șahului sau sunt doar prieteni buni. Și totuși...

NOLAN SAWYER ȘI MALLORY GREENLEAF VOR JUCA UNUL ÎMPOTRIVA CELUILALT.

Când Nolan Sawyer a dominat turneul Challengers din acest an, adjudecându-și astfel locul ca adversar al lui Greenleaf la Montréal, posibilitatea ca următorul Campionat Mondial să fie o aventură romantică a devenit de-a dreptul incitantă. Ar putea cei doi să fie doar buni prieteni? Da, fără îndoială. Dar dacă nu sunt? Ce se întâmplă dacă, pe lângă faptul că sunt adversari, se și spală pe dinți unul lângă altul dimineața și știu ce mâncare comandă celălalt la pachet? Dacă își pot citi gândurile unul altuia peste tabla de șah sau au propriile glumițe despre punctele slabe ale celuilalt?

Ideea este pur și simplu fascinantă. Și este probabil motivul pentru care atât de mulți oameni s-au arătat interesați de șah în ultimii doi ani: mai întâi au fost atrași de strălucirea acestor doi jucători talentați, apoi au decis să învețe și ei să joace șah și și-au dat seama că...

DE FAPT, ȘAHUL ESTE MIȘTO.

Vânzarea de articole legate de șah – table, cronometre, accesorii, tutoriale, cursuri online, aplicații – a crescut în urma celui mai recent Campionat Mondial, iar entuziasmul nu pare că va scădea prea curând. Cel mai notabil element este că interesul pentru șah este, pentru prima dată în decenii, mai mare în rândul femeilor decât al bărbaților. În plus, în prezent există mai multe femei și persoane non-binare în Top 500 FIDE decât oricând. „Pentru că simțim că mediul ne este din ce în ce mai puțin ostil", ne-a spus MM Defne Bubikoğlu, antrenoarea principală a lui Greenleaf și proprietara clubului de șah Zugzwang. Clubul ei a prosperat, depășind oficial Marshall, clubul istoric de șah din New York, ca număr de membri.

ÎN CONCLUZIE...

Nu știm cum se va încheia Campionatul Mondial. Dar știm că, în lumina împrejurărilor în care se desfășoară, îl vor urmări mai mulți oameni ca oricând și, pentru prima dată în decenii, jucătorii de șah devin nume cunoscute. Și indiferent dacă aspectele mai picante și mai romantice ale acestui campionat sunt adevărate sau pur și simplu zvonuri, rămâne faptul că ele provoacă relatări captivante.

Și dacă „vă doriți din inimă" și „vreți să credeți", s-ar putea să vă bucure acest mic indiciu: acum trei săptămâni, la un eveniment caritabil, Nolan Sawyer – care este cunoscut pentru a fi un teribil perdant – nu s-a oprit să răspundă întrebărilor primite de la jurnaliști. Dar martori la eveniment au

afirmat că, atunci când a fost întrebat ce simte despre posibilitatea ca Mallory Greenleaf să acumuleze suficiente puncte pentru a-i lua locul întâi, el doar a zâmbit înainte de a-și face ieșirea.

NOTA AUTOAREI

Studiul despre stereotipurile de gen și performanța la șah pe care Defne îl menționează în carte este real. A fost publicat de Maass et Al în 2008 în *European Journal of Social Psychology* și apoi reluat de alte câteva grupuri de cercetare în următorul deceniu. Detaliu amuzant: este studiul care mi-a stârnit primul interes pentru șah.

În 2008 încercam să decid la ce să mă concentrez pentru teza mea de licență, iar la unul dintre cursurile mele am dat peste conceptul de amenințare stereotipică: când oamenii se regăsesc în situații în care grupul lor social este catalogat ca fiind inferior, este mai probabil să aibă performanțe slabe (recomand cu căldură să verificați studiul original al lui Claude Steele pe această temă și orice lucrare a grupului lui Nalini Ambady, dar dacă aveți probleme cu accesul cu plată, o pagină de Wikipedia vă poate fi de ajutor). Am fost imediat interesată de idee și m-am bucurat să aflu că în universitatea mea exista un grup de cercetare privind amenințarea stereotipică. Am început să le citesc studiile sperând să-l conving pe unul dintre profesori să mă ia sub îndrumarea lui, am dat peste studiul despre șah, iar restul este istorie.

Bine, poate *nu* istorie, dar… am învățat să joc șah în copilărie (foarte prost), dar nu m-am gândit niciodată prea mult la *jucători*. Nu știam despre decalajul de gen, dar de îndată ce am aflat, am început să aștept nerăbdătoare să văd cum se micșorează. Am cochetat cu ideea unei povești plasate în lumea șahului ani la rând... până în 2021. Așteptam cu nerăbdare să-mi apară cartea de debut și, în sfârșit, venise momentul să-mi scriu „cartea despre șah“. Dezvăluire completă: când vine vorba de șah, mi-am permis o mulțime (CONSIDERABILĂ) de licențe poetice pentru a contura povestea (intrigă înainte de realism?) și dacă le-ați observat... Îmi pare atât de rău! Sper că v-ați putut bucura în continuare de călătoria lui Mallory și Nolan.

(De asemenea, în cazul în care sunteți interesați: profu chiar a acceptat să mă ia sub îndrumarea lui!)

MULȚUMIRI

Aceasta este cartea cu numărul cinci sau poate șase (OMG!!) și am cam epuizat modalitățile de a-mi exprima profund mulțumirile, astfel că las aici o listă cu care să vă delectați:

Thao Le, minunata mea agentă, care m-a încurajat și a spus că este în sfârșit timpul să-mi scriu cartea despre șah. Nu vreau să par ca la Oscaruri, dar ea este cu adevărat stânca mea în peisajul dur al editurilor și spun cu certitudine că, fără ea, aș pieri, ca un șoarece-cârtiță fără păr expus în fața elementelor crude ale naturii.

Sarah Blumenstock, editoarea mea care urăște când folosesc sfârșitul de secțiune și care a acceptat să dea o șansă romanului meu pentru tineri adulți, chiar dacă este editor pentru adulți (de parcă aproape ar fi știut de anxietatea mea epuizantă și teama de schimbare).

Liz Sellers. Ea este cea care a venit cu jocul de cuvinte *rook-ie*[16], apropo! Faceți din această femeie CEO la PRH *acum*, vă rog!

Polo Orozco, care ne-a însoțit pe mine și Sarah cu sfaturi neprețuite care au ajutat ca romanul să ajungă în cea mai bună formă a sa, pentru cel mai bun public al său.

Echipa mea de marketing și publicitate de la Berkley: Bridget O'Toole, Kim-Salina I, Tara O'Connor, Kristina Cipolla. Le sunt recunoscătoare pentru că există și pentru tot ceea ce fac, chiar dacă eu încă nu înțeleg pe deplin diferența dintre marketing și publicitate.

Christine Legon și Natalie Vielkind, directorii mei editoriali, precum și Jennifer Myers, editorul meu de producție și Laurel Robinson, redactorul meu.

Lilith, care a ilustrat din nou coperta perfectă, pentru că nu este în stare decât de măreție, precum și Vikki Chu și Rita Frangie, care au conceput coperta.

Cindy Hwang și Erin Galloway (agentul meu de presă). Sunt cele mai bune.

Toți ceilalți de la Berkley și Putnam Young Readers.

Toată lumea de la SDLA, în special Andrea Cavallaro, Jennifer Kim și Jess Watterson.

Încântătorii mei agenți de film, Jasmine Lake și Mirabel Michelson.

Prietenii mei. Se știu ei și până acum probabil s-au săturat să-și citească numele în mulțumirile mele.

Taylor Swift. Știi ce ai făcut, Taylor!

Persoană care se îmbracă precum un personaj dintr-un film, emisiune TV, carte de benzi desenate etc. (n.red.)

Personaj din sitcomul canadian *Schitt's Creek,* o tânără populară și răsfățată (n.red.)

Acronim pentru You Only Live Once – Trăiești doar o dată (n.tr.)

Antihistaminic și sedativ ușor (n.red.)

Anthony „Tony" Edward Stark este un personaj din universul Marvel, membru fondator al grupului de supereroi Răzbunătorii. (n.red.)

World Chess Federation (n.red.)

Sendviș cu unt de arahide și jeleu (n.red.)

Acronim pentru Fear of Missing Out – teama de a nu fi inclus într-o activitate interesantă/plăcută de care se bucură alții (n.red.)

Festival ai căror cofondatori, Billy McFarland şi rapperul Ja Rul, au promis distracție pentru milionarii interesați de senzații tari pe o insulă exotică din Bahamas, dar care s-a dovedit a fi o uriașă fraudă (n.red)

Jurnalist și analist politic, în prezent gazda emisiunii „Anderson Cooper 360°" de la postul CNN (n.red.)

Celebru lanț american de restaurante (n.tr.)

Joc de cuvinte: în șah, termenul în limba engleză pentru nebun este bishop, care înseamnă și episcop (n.red.)

Actor american, protagonist în filmul *Poveste despre căsnicie.* El a povestit că a trebuit să reia scena în care lovește un perete de 10–15 ori (n.red.)

ASMR este o tehnică de relaxare prin intermediul căreia oamenii trăiesc senzații neobișnuit de plăcute la auzul unor sunete precum șoapte, foșnete, zumzete și mișcări ritmice – răsfoitul unei cărți, mișcări ale mâinilor etc. (n.red.)

Personaj din franciza Dragon Age (n.red.)

În limba engleză, *rook* înseamnă tură, iar *rookie* – începător, novice (n.red.)